Якоб Лорбер

Голямото Евангелие от Йоан

Книга 1 / 25

МХКД, 2023

Голямото Евангелие от Йоан дадено чрез Якоб Лорбер

Приемете поучения от Самия Иисус Христос

Малцина знаят, че от 1851 до 1864 г. Иисус даде една много по-пълна история на събитията, които са се случили през Неговите последни три години преди разпъването Му. Едно Евангелие много по-пълно от тези, които можем да намерим в Библията. То беше разкрито от Самия Иисус Христос пред един човек, когото Той избра, а именно австриеца Якоб Лорбер, който посвети последните 24 години от своя живот в служба на нашия Господ, като записваше каквото Той му диктуваше чрез вътрешното слово. Той чуваше думите много ясно в областта на сърцето си и ги записваше вярно.

Целият този труд се състои от 25 книги, всяка съдържаща 100 глави. Едно огромно по ценност духовно съкровище. Избор на всеки индивид да открие и изпита многото поучения, които Иисус разкри на Своите ученици.

Откровенията, които не бяха предназначени да бъдат разкрити пред света по онова време, но които сега се откриват пред нас по един много ясен начин.

Книга 1

За тази книга няма авторски права. Това е Словото Божие, а Божието Слово е безплатно. То може да бъде копирано свободно при условие, че текстът няма да бъде променян.

Оригинална книга на немски език: „DAS GROSSE EVANGELIUM JOHANNES” (1851-1864).
Тази Книга 1 е преведена от Книга 1 на немски, глави от 1 до 100.

Пояснения от преводача на български език:

- В оригиналния текст на немски език на издателство „Лорбер“ (Lorber-Verlag) са поставени общи заглавия, отнасящи се за няколко глави, докато преводачът на текста на английски език според своето разбиране е поставил заглавие на всяка отделна глава; в текста по-долу на български са преведени само заглавията от немския текст, за да се спази все пак максимална близост до оригиналното изложение.
- Където текстът на английски език не е бил достатъчно ясно изказан, преводачът е правил съпоставка със значението на текста в оригинала на немски език, за да намери една по-ясна и точна фразировка.

Глава 1. Духовното тълкуване на Евангелието от Йоан, разкрито от Господ Иисус (Гл. 1-5)

02 август 1851 г.

Йоан, 1:1. В началото бе Словото, и Словото беше у Бога; и Словото бе Бог.

[1:1] Този стих вече беше предмет на твърде много погрешни описания и тълкувания. Да, дори атеистите се възползваха именно от този текст, за да оспорят още по-сигурно Моята Божественост, тъй като те по принцип отричат съществуването на Божеството. Както и да е, ние няма още веднъж да излагаме такива неверни концепции, чрез които объркването само би нараснало, а ще внесем светлина по въпроса с възможно най-краткото обяснение. Тъй като самата светлина в първичната светлина автоматично ще пребори и надвие всички погрешни представи.

[1:2] Основна причина, поради която такива текстове не се разбират, е за съжаление, много бедният и неправилен превод на Писанието от първоначалния език на езиците в днешно време. Но това е за добро. Защото, ако духът на такива текстове не беше скрит, така да се каже, то най-святото в тях много отдавна щеше да е буквално осквернено, което би било бедствие за цялата Земя. В действителност обаче, само външната обвивка е повредена, докато живото светилище е запазено.

[1:3] Настъпи времето истинското вътрешно значение на такива текстове да се покаже на всички, които заслужават да бъдат съпричастни с това познание; относно незаслужаващите – те ще трябва да платят скъпо, защото Аз няма да се шегувам с тези неща и Аз никога няма да участвам в сделка.

[1:4] Сега, след това необходимо встъпление, ще последва обяснението, но Аз все пак ще допълня, че тук ще се разбере само вътрешното значение, отнасящо се до душата и духа, но не и най-

вътрешното с най-чистото небесно значение. То е твърде свято и може да бъде дарено без да навреди само на онези в света, които го търсят като живеят своя живот в съответствие с наставленията от Евангелието. А вътрешното значение, отнасящо се до душата и духа може лесно да се открие, понякога дори само чрез правилния превод на съответния съвременен език, което ще стане очевидно с обяснението на първия стих.

[1:5] Изразът „В началото“ е най-неправилният и силно скриващ вътрешното значение, защото чрез него дори вечното съществуване на Божеството би могло да бъде поставено под въпрос и оспорвано, което беше направено също и от някои от по-старите философи, от чиято школа всъщност, произлязоха днешните атеисти. Но ако ние сега разтълкуваме правилно този текст, ще се разбере, че покривалото му е много тънко и няма да е трудно вътрешното значение да се разкрие съвсем ясно, а понякога и много прецизно през такова тънко покритие.

[1:6] Правилният превод трябва да изглежда така: В предвечната същност или също в първопричината (на цялото битие) беше светлината (великата свещена съзидателна мисъл, идеята за съществуването). Тази светлина беше не само в, но и с Бог, т.е., Светлината произлезе от Бог като видима веществено и така беше не само вътре в, но и с Бог и струеше около предвечната Божествена същност. Чрез нея беше дадена в крайна сметка, основата за въплътяването на Бог, което става съвсем очевидно в текста, който следва.

[1:7] Кой или какво в действителност, беше тази светлина, тази велика мисъл, тази най-свята основополагаща идея на всяко бъдещо материално, буквално независимо съществуване? Вероятно не би могло да бъде нещо друго освен Самия Бог, тъй като Бог чрез Бог и от Бог нищо освен Самия Бог не би могло да се изявява в Неговото вечно най-съвършено съществуване и така, този текст може да се прочете както следва,

[1:8] В Бога беше светлината. Светлината струеше чрез и около Бог и Самият Бог беше светлината.

Йоан, 1:2. То беше в началото у Бога. (Същата беше в началото с Бога.)

[1:9] Сега след като първият стих беше изяснен достатъчно, той може да бъде разбран от всеки, у когото има известна светлина. Вторият стих обяснява сам себе си и само свидетелства за факта, че гореописаното слово или светлина, или великата съзидателна мисъл, не възникна след предвечното битие на Бог, но е вечно като Бог, самó е Бог и следователно, не съдържа в себе си никакъв процес на възникване. Ето защо като свидетелство, следва обяснението „Същата беше в началото или в първичната Причина за всяко съществуване и във всяко по-късно възникване, тъй като самата Първопричина е с, е вътре в и е от Бог, така е и самият Бог от край до край.“

Йоан, 1:3. Всичко чрез Него стана и без Него не стана нищо от онова, което е станало.

[1:10] Този стих потвърждава и обосновава онова, което вече беше ясно представено в първия стих като „словото“ или „светлината“ в предвечната същност на всяко битие или възникване, напълно присъстващо, но все още непроявено напълно.

[1:11] Съответно, този трети стих правилно преведен, би следвало да се чете така: Всяко съществуване възниква от това първично съществуване, което само по себе си е вечната Първопричина за своето съществуване от века и до века. Светлината, словото и волята на това съществуване поставя своята собствена най-висша светлина и своята първична идея за сътворяване в едно осезаемо видимо съществуване и няма в цялата вечна безкрайност съществуване, което да не е произлязло от същата Първопричина, и по същия начин да не е проявление и видимо съществуване.

[1:12] Който сега разбра напълно изчерпателно тези три ясно обяснени стиха, трябва да разбере съвсем ясно значението и на стих 4.

Йоан, 1:4. В Него беше животът. А животът беше светлината на хората.

[1:13] Очевидно е, че Първопричината за всяко съществуване, светлината на светлините, първоначалната мисъл на всички мисли и идеи, първичната форма като вечна изначална основа на всички форми първо, не може да е безформена и второ, не може да е мъртва, тъй като смъртта означава самата противоположност на всяко съществуване в каквато и да било форма. Така, че има един най-съвършен живот в това слово или светлина, или в тази велика мисъл вътре в Бог, основополагаща Самия Бог. Така, че Бог беше извечно най-съвършеният основополагащ Живот вътре в и извън Самия Него от край до край и тази Светлина или Живот призова от Самия Себе Си всички сътворени същества и тази Светлина или Живот бяха светлината, а също и животът вътре в творенията, вътре в човешките същества, които произлязоха от Него. Така тези творения и човешки същества бяха един цялостен образ на предвечната светлина, която им даде тяхното съществуване, тяхната светлина и един живот много подобен на вечното първично съществуване.

[1:14] Предвечният живот в Бог е и трябва да е съвършено свободен живот, в противен случай би бил точно толкова живот, колкото липсата на живот. Същият този живот трябва да е един и същ в сътворените същества, иначе не би бил живот и така, без живот също не би имало съществуване. Очевидно е, че на сътворените същества – на хората – би могло да им се даде само напълно свободен живот, който трябва да съзнава себе си като цялостен живот, но също трябва да осъзнава, че той не е живот,

който е възникнал от само себе си, но е възникнал като напълно еднакъв от Бог в съответствие с Неговата вечно всемогъща воля.

[1:15] Това възприемане трябваше да присъства във всички сътворени същества, както и това, че техният живот и съществуване трябва да са напълно еднакви с онова на Бог, тъй като в противен случай те не биха имали изобщо живот или съществуване.

[1:16] Но като разгледаме по-отблизо това обстоятелство, става очевидно, че до сътворените същества трябва да достигат две чувства, а именно: на първо място, чувството за еднаквост с Бог или присъствието на първичната светлина на Бог вътре в тях, а след това, в резултат от тази светлина, също и чувството, че са били същевременно създадени чрез първичната воля на Твореца.

[1:17] Първото чувство прави сътвореното същество – без никаква разлика – еднакво с Твореца и сякаш е възникнало от само себе си – напълно независимо от вечната Първопричина – като че ли я включва вътре в себе си. Второто жизненоважно осъзнаване, по необходимост произтичащо от първото, е че то трябва все още да се смята и да се възприема като предизвикано от действителната Първопричина свободно проявено във времето същество, и следователно – напълно зависимо от Първопричината.

[1:18] Сега това смиряващо самоосъзнаване преобръща първоначалното чувство на достойнство в едно чувство на смирение, което за достойнството е най-необходимата и неизбежна същност, както ясно ще бъде показано по-нататък.

[1:19] Чувството на достойнство създава една могъща съпротива към такова унижение и иска да разруши другото чувство.

[1:20] Един такъв конфликт след това предизвиква гняв и накрая, омраза срещу Първопричината за всичко, което съществува, и в резултат от това, срещу нисшето чувство на

унижение и зависимост, поради което чувството за достойнство отслабва и помръква, и първичната светлина вътре в сътвореното същество дава път на нощта и тъмнината. Тази нощ и тази тъмнина след това едва ли би могла да разпознае първичната светлина в самата себе си и тъй като е сляпа, но все още независима, се отдалечава сама от Първопричината за своето съществуване и сътворение, неспособна да разпознае същата в своята заблуда.

Йоан, 1:5. И светлината свети в тъмнината, а тъмнината не я разбра.

[1:21] Следователно, тази предвечна светлина може да блести в такава нощ възможно най-ярко, но тъй като нощта, макар че тя също е произлязла от светлината, вече не е способна да вижда както трябва, тя не разпознава светлината, идваща в такава нощ, за да я преобрази още веднъж в истинската първоначална светлина.

[1:22] Така и Аз, като вечната първична същност на цялото съществуване и като първоначалната Светлина на всяка светлина и живот, дойдох в света на тъмнината при онези, които бяха възникнали от Мен, но те не Ме разпознаха в нощта на своето отслабнало чувство на достойнство!

[1:23] Защото този 5^{ти} стих посочва как, в съответствие с първоначалните измерения и отношения, Аз, съвсем Същият, Който бях от вечността, дойдох в света, сътворен от Мен и произлязъл от Мен, и светът не успя да Ме разпознае като своето собствено основополагащо съществуване.

[1:24] Но Аз, бидейки Първопричината за цялото съществуване, не можех да не предвидя в Моята вечна предвечна светлина, как чрез постоянното противопоставяне на чувството на достойнство, хората нямаше да Ме познаят, ако Аз дойдех при тях в образа, който изцяло Аз им бях дал. Тъй като първоначалната светлина в тях продължаваше да отслабва все

повече и жизнената светлина също помръкваше, най-накрая щеше да се превърне в тъмнина. Поне мнозинството не би успяло да Ме познае, особено ако Аз дойдех при тях като един Deus ex machina (*внезапно появяващ се Бог*) неочаквано и без предупреждение в една ограничена човешка форма, като в този случай Аз би трябвало да виня Себе Си, че хората може би нямаше да могат да Ме разпознаят, защото те нямаше да бъдат подготвени за идването Ми по такъв начин.

[1:25] Наистина Аз осъзнавах това от вечността и следователно, предсказвах на хората това Мое идване, започвайки още с първото появяване в съществуване, независимо от Мен, на хора, та до времето на Моето действително пришествие, чрез много ясновидци, които не бяха изгубили Моята светлина в конфликта. Те вярно описаха обстоятелствата и дори мястото и времето на Моето идване. По времето на Моето действително пришествие Аз предизвиках много знамения, които да разбудят един човек, в когото живееше един висш предвечен дух, за да може да извести на всички слепци Моето идване и пълно присъствие на Земята.

Глава 2

Йоан, 1:6. Имаше един човек, изпратен от Бога, чието име беше Йоан.

[2:1] Този човек, който проповядваше покаяние при река Йордан и кръщаваше покаялите се с вода, се наричаше Йоан. В този мъж живееше духът на пророк Илия, а това беше същият ангелски дух, който в самото начало победи Луцифер и по-късно на известната планина се би с Луцифер за тялото на Мойсей (*като Михаил*).

Йоан, 1:7. Същият дойде като свидетел (от горе) да свидетелства за светлината, така че всички хора (тънещи в невежество хора) чрез него да могат да повярват (т.е., чрез неговата светлина да могат да разпознаят предвечната светлина, която беше дошла при тях).

[2:2] Той дойде като стар и като нов свидетел свише, т.е., като светлина от предвечната светлина, с която той можеше да свидетелства за предвечната светлина на първичната същност на Бог, който сега Сам прие плът в пълно подобие на човешката форма. Сам Той, като човек дойде при хората Си, които са от Него, за да може още веднъж да ги просвети в тяхната нощ и така, да ги върне към Своята предвечна светлина.

Йоан, 1:8. Той не беше онази светлина (произлизаща от него), но беше пратен да бъде свидетел за онази светлина (т.е., той свидетелстваше пред помраченото чувство на достойнство у хората, че сега Самата предвечна светлина в Негово лице се е спуснала от Неговата вечна висота при хората като агнец със смирение доброволно да приеме всички техни слабости (грехове) върху Себе Си, с което да върне на хората първоначалната светлина и да ги направи равни на Себе Си).

[2:3] Този човек не беше, разбира се, самата действителна предвечна светлина, а като всички същества, само частична

светлина, произлязла от предвечната светлина. Но поради неговото изключително смирение, му беше дадено да остава в единение с предвечната светлина.

[2:4] И така, понеже беше в постоянен контакт с предвечната светлина, той осъзнаваше много добре разликата между Нея и своята собствена светлина, възникнала от предвечната светлина. Но без да е самата онази светлина, а само светлина произлязла от нея, и той можеше да я разпознава и да свидетелства вярно за Нея. Той даде истинно свидетелство за предвечната светлина, пробуждайки с него достатъчно истинската светлина в сърцата на хората. За да могат те да разпознаят отначало дори само слабо, но постепенно все по-силно и ясно, че предвечната светлина, сега облечена в плът, е все Същата, онази, която даде на всички същества и на хората независимото им съществуване, което ако желаят, могат да запазят във вечността.

Йоан, 1:9. Това беше истинската светлина, която осветява всички хора, които са дошли в този свят.

[2:5] Не свидетелят, а неговото свидетелство и Този, за когото свидетелстваше, беше предвечната светлина, която от самото начало просветляваше и оживотворяваше всички хора, идващи в този свят и продължава да ги оживотворява и просветлява. Ето защо в стих 9 се казва, че истинската и същинската светлина беше и е онази, която създаде за свободно съществуване всички хора в самото им начало и сега дойде да ги осветли напълно и да ги направи отново подобни на Него самия.

Йоан, 1:10. Той беше в света, и светът беше създаден от Него, но той не Го разпозна.

[2:6] В стих 5 вече беше разяснено как този свят, т.е., потъналите в невежество хора, които с цялото си същество бяха възникнали от Мен или което е все същото – от предвечната

светлина (словото), биха могли да не разпознаят Мен или предвечната светлина, въпреки всичките предшественици и вестителите за Моето пришествие. Обаче, трябва специално да се спомене, че в този случай под „свят“ не следва да се разбира Земята, като носеща душите под осъждение, които в действителност представляват материя, а само онези хора, които макар че частично са извлечени от тази материя, вече не принадлежат или се предполага, че не принадлежат към тази първосъздадена материя на душите под осъждение, след като вече са били създадени като независими същества, защото би било наистина твърде прекалено, ако настоявам камъкът, който все още е в състояние на изключително осъждение, да Ме разпознае! С право това може да се очаква само от една освободена душа, в която пребивава Моят Дух.

Йоан, 1:11. Той при своите Си дойде, а Неговите не Го приеха.

[2:7] Така, както вече се спомена, не Земята, а само хората в естеството на душата и на духа си са тези, за които се отнася в действителност определението Господните, Моите, защото те са, така да се каже сами по себе си, предвечна светлина излязла от Моята предвечна светлина и така са едно с Моята основополагаща същност.

[2:8] Но понеже в това конкретно битие, изразяващо се в тях като достойнство, в което те отслабнаха, Аз дойдох и все още идвам при тях като при Свои собствени поради тази им слабост. В резултат, те не можаха да Ме разпознаят, както и самите себе си и своята собствена основополагаща природа, която никога не може да бъде унищожена, тъй като в основата си е Моята същност.

Йоан, 1:12. А на всички, който Го приеха, Той даде право да станат чада Божии, защото повярваха в Неговото Име.

[2:9] Очевидно е, че при всички, които не Ме приеха или не Ме разпознаха, първоначалният ред беше нарушен. И поради тази липса на ред, оставаше едно състояние на страдание, така нареченото „зло“ или „грях“, докато при мнозина други, които Ме приеха, т.е., които Ме разпознаха в сърцата си, това зло трябваше да изчезне, тъй като те отново станаха едно с Мен, както и с първоначалния ред, и с първичната мощ на цялото съществуване, откривайки в тях себе си и Моята предвечна светлина като светлината в тях самите, и в нея – вечен, нетленен живот.

[2:10] Но те откриха още, благодарение на такъв живот, че не само са Мои създания, което беше изразено чрез по-нисшето им съзнание за живот, но че, тъй като те носят вътре в себе си Моя Аз, който само благодарение на могъществото на Моята воля стана независим от Мен, те безспорно са истински Мои собствени чада. Защото тяхната светлина (тяхната вяра) е еднаква с Моята собствена истинска предвечна светлина, поради което, тя носи в себе си пълното могъщество и сила, която пребивава в Мен и това могъщество им дава пълното право не само да бъдат наричани Мои чада, но и да бъдат изцяло такива!

[2:11] Защото вярата е такава светлина, и Моето име, към което са насочени могъщите лъчи на тази светлина, е мощта и могъществото и истинската природа на Моята предвечна същност, чрез която всеки един постига вътре в себе си правилното и напълно действено Божие синовство. Затова в стих 12 се казва, че всички, които Ме приемат и повярват в Моето име, ще имат в себе си властта да бъдат наричани с право „Божии чада“!

Йоан, 1:13. Които не бяха родени от кръв, нито от желание на плът, нито от волята на човек, а от Бог.

[2:12] Този стих е едно по-точно определение и разяснение на предишния. И при един по-плавен прочит, тези два стиха могат

да се слеят и да се прочетат така: „Но на онези, които Го приеха и повярваха в Неговото Име, на тях Той даде правото да се наричат „чада Божии“, които не са родени от кръв, нито от желание на плът (похот на плът), нито от воля на човек, а от Бога.“

[2:13] Не е нужно да се казва, че не става дума за първо раждане като плът от плътта, а за едно второ раждане – от духа на любовта към Бога и от истината на живата вяра в живото име на Бог, което е Иисус-Йехова-Саваот. И въпросът за това второ раждане е добре изяснен като „прераждане на духа чрез кръщение от Небесата.“

[2:14] „Кръщението от Небесата“ е пълното преобразуване на духа и душата с всички нейни желания, в живия дух на любовта към Бог и любовта в Самия Бог.

[2:15] След като това преобразуване се извърши по собствено желание на човека и цялата негова любов вече живее в Бога, тогава чрез тази свята любов, целият човек вече пребивава в Бога, където израства до своята зрялост и се укрепва като едно ново същество. И така, след като придобие истинска зрялост, се ражда повторно в Бога. Едва след такова второ раждане, което не е предшествано нито от желание на плътта, нито от човешка воля за раждане на потомство, човек е станал истинско Божие чадо, благодарение на Божията милост, която е непринудена сила на Божията любов в човешкото сърце.

[2:16] Тази милост всъщност е мощен подтик от Бог към духа в човека, чрез който той бива притеглен от Отца към Сина, т.е., към предвечната Божествена Светлина и което е същото, постига праведната и жива могъща Божия Мъдрост.

Глава 3

Йоан, 1:14. И Словото стана плът, и пребиваваше сред нас, и ние видяхме Неговата слава, слава като на единородния Син от Отца, преизпълнена с благодат и истина.

[3:1] След като по този начин човек достига до истинското синовство в Бога, в което се намира така, както ако е роден от Бога, Отца или от любовта в Бога, той постига славата на предвечната светлина в Бога, която в действителност е Самата Божествена предвечна същност. Тази същност е действителният единороден от Отца Син, точно както светлината почива скрита в топлотата на любовта, докато любовта не я раздвижи и не я излъчи извън себе си. Така тази свята светлина в действителност е славата на Сина от Отца, която се постига от всеки, който се преражда и става равен с тази слава, която вечно е преизпълнена с благодат (Божията светлина) и истина, както и истинската реалност или въплътеното слово.

Йоан, 1:15. Йоан свидетелства за Него и призовава, казвайки: „Това беше Този, за когото казах: след мен ще дойде Един, който е бил преди мен, защото Той беше, преди мене."

[3:2] Йоан отново дава истинно свидетелство за това. И непосредствено след кръщението в реката Йордан, (за да Му отдаде достоен прием) той привлича вниманието на народа към факта, че този, когото току-що е кръстил, е Този, за когото е казвал през цялото време на проповедите за покаяние, че Този, който ще дойде след него (след Йоан) е бил преди него. В по-дълбок смисъл това означава: Това е първоначалната основополагаща светлина и Първопричината за цялата светлина и за цялото съществуване, която предшества цялото съществуване и всичко, което съществува е възникнало от нея.

Йоан, 1:16. И от Неговата пълнота всички ние получихме благодат въз благодат.

[3:3] Тази предвечна светлина обаче, е също и вечно великата слава в Бога и Самият Бог е тази слава. Тази слава беше Самият Бог вътре в Бога от вечността и всички същества имат съществуванието си и светлината си, и независимия си живот от пълнотата на тази слава.

[3:4] Така целият живот е благодат от Бога, изпълваща от край до край формата, носеща живота. Защото вътре в себе си, тя е същата Божия слава; първичният живот във всяко човешко същество е първата Божия благодат, но тя е била увредена от отслабването на чувството на достойнство чрез нисшето чувство от идването в съществуване и чрез произтичащата от него неизбежна зависимост от предвечната светлина и от Първопричината за всяко съществуване.

[3:5] Тъй като имаше опасност тази първа благодат вътре в човека да бъде напълно изгубена, самата предвечна светлина дойде на света и научи хората да оставят още веднъж на предвечната светлина тази първа благодат или поне да се върнат изцяло в това първоначално съществуване, където да получат един нов живот за старата светлина. И тази размяна е получаването на благодат въз благодат или отказът от стария, отслабен, твърде безполезен живот за един нов нетленен живот в и от Бога в цялата му пълнота.

[3:6] Първата благодат беше неизбежност, в която няма свобода, нито неизменност. Но втората благодат е пълна непринудена свобода, и тъй като не е подтиквана, нито заставяна от нещо, затова е и неразрушима. Защото там, където няма враг, там няма и разрушение. Под враг се разбира всяко нещо, което по някакъв начин пречи на едно свободно съществуване.

Глава 4

Йоан, 1:17. Защото законът беше даден чрез Мойсея, но благодатта и истината дойде чрез Иисус Христос.

[4:1] Законът трябваше да бъде даден в първия живот, а именно в началото още, на първия човек, който беше в течение на нещата чрез Мойсей, който също е споменат в този стих като представител на закона. Но тъй като законът е по-скоро пречка, отколкото насърчаване за живот, никой не би могъл да придобие чрез закона истинската свобода на живота.

[4:2] Първите идеи за сътворението бяха изпълнени като обособени, все едно, че бяха изпълнени като независимо съществуване чрез едно положително „трябва“ от неизменната воля на предвечното могъщество. Следователно, що се отнася до разделянето и образуването на съществуването, ограничено от пространството и времето, то беше изпълнено от едно неизменно „трябва“.

[4:3] И сега, съществото, човекът, беше вътре в себе си до известна степен Самата Божественост или което е същото – първичната същност на Бога, само че отделéн от своята Първопричина, съзнаващ я, но все още обвързан към една ограничена форма и сдържан от едно неизменно „трябва“. Така определеното същество не харесваше това положение и неговото чувство на достойнство влезе в силен сблъсък с неизбежното ограничение и разделение.

[4:4] Тъй като в първите няколко същества сблъсъкът продължаваше с нарастваща интензивност, великият основополагащ закон трябваше да бъде направен по-строг, за да задържи временно съществата в едно непоколебимо отсъждане, което се състоеше в проявлението на материала, плътните сфери и постигнатото по този начин, по-голямо разделяне на първоначалните същества.

[4:5] При вторите няколко същества човекът изглеждаше облечен в плът, стоящ върху основата на първото отсъждане (първата присъда). Въпреки своето вече трикратно обособяване от Първопричината, той все още бързо Го разпознаваше в себе си и ставаше явно незачитащ, дързък и не подчиняващ се на един щадящ закон, който не се даваше вече чрез „трябва“, а с „ти ще трябва да“.

[4:6] Но защото той отказваше да се подчини на това меко „ти ще трябва да“, му беше даден по-суров закон с по-строги санкции, и санкцията се прилагше точно, когато това второ „ще трябва да“ беше пренебрегвано (виж, потопа и подобните катаклизми!).

[4:7] След прилагането на тази възпитателна мярка, Божественото Същество слезе на Земята като Мелхиседек и наставляваше хората, но те скоро започнаха отново да се противят и трябваше да бъдат обвързани чрез нови закони и върнати към реда, така че те бяха оставени само с един вид машинално вълнение, ограничаващо техните наклонности.

[4:8] Така, чрез закона беше създадена една огромна бездна и никакъв дух или същество не беше способно да премине през нея. Това причини перспективата и вътрешното осъзнаване на вечното съществуване на вътрешния живот, значително ограничен по този начин, да бъдат сериозно подложени на съмнение.

[4:9] След това ограничаване, Божественото предвечно същество се появи в своята собствена пълнота, а именно, в лицето на Христос.

[4:10] Така първоначалната благодат се върна още веднъж, пое всички слабости на човешкия живот върху Себе Си, давайки на хората една нова благодат, един нов живот пълен с истинна светлина и показващ им тази светлина и чрез Своя пример, правилния път и истинската цел на тяхното съществуване.

Йоан, 1:18. Никой никога не е видял Бога, освен Сина в лоното на Отца, Той Го изяви.

[4:11] Едва сега онези, които Го разпознаха, истински познаха Бога и за първи път бяха способни да видят и разпознаят Бога – когото първоначално нито едно същество не можеше да види в Неговата цялост – отстрани и извън тях самите и чрез Него [да разпознаят-Б.пр.] и самите себе си, и най-непринуденото предназначение на своя собствен живот.

[4:12] А сега също и непреодолимата бездна, която беше създадена посредством закона, се премахна отново и всеки човек би могъл и може по всяко време да се освободи от бремето на закона, ако промени своята стара природа с новата, произлязла от Христос, за което още се казва, че човек ще съблече старото и ще облече новото. Или, който обича стария си живот, ще го изгуби, а който го напусне, ще го получи като нов. Това е благовестието от лоното на Отца и живото Евангелие на Бога.

[4:13] Обаче, фразата „Който е в лоното на Отца“ означава всъщност: предвечната мъдрост на Бог или действителната най-дълбока същност на Бога е вътре в любовта, точно както светлината обитава в топлотата, отначало възниква и произлиза от любовта на могъщата топлота, а накрая чрез своето съществуване отново сътворява топлота, а тя отново винаги е светлина. По същия начин от любовта, която е еднозначна с Отца и всъщност е Самият Отец, възниква от светлината на Божествената Мъдрост, която е еднозначна със Сина или действителният, Самият Син, който не е втори, а напълно еднозначен с онова, което се нарича „Отец“, точно както светлината и топлотата или топлотата и светлината са едно, тъй като топлотата продължава да създава светлината и светлината продължава да създава топлотата.

Глава 5

Йоан, 1:19. *И това е свидетелството, което Йоан даде на иудеите, когато те изпратиха свещеници и левити от Йерусалим да го попитат: „Кой си ти?“*

[5:1] Този стих разглежда чисто външен факт и следователно няма по-дълбоко значение. Единственото нещо, което може да се заключи ясно от тази мисия е че по това време чувството на достойнство в иудеите започна вече да подсказва, че предвечната светлина или предвечният живот на Бог започва да се приближава към хората на Земята и вече трябва да е на Земята. И се предполагаше, че този предвечен живот на всеки живот може би пребивава в Йоан и той е обещаният Месия.

[5:2] Ето защо, повече поради гореспоменатото предположение, отколкото поради репутацията на Йоан като проповедник, те изпратиха пратеници да го попитат, кой е той, дали е Христос или Илия, или друг пророк.

Йоан, 1:20. И той призна и не отрече, като каза: „Аз не съм Христос, обещаният Месия.“

Йоан, 1:21. Но те продължиха да питат: „Какъв си тогава? Илия ли си?“ А той каза: „Не съм.“ И те попитаха: „Пророк ли си?“ Той отговори: „Не.“

[5:3] Причината, поради която те питаха Йоан дали е Илия или друг нов пророк беше фактът, че техните пророчески Писания твърдяха, че Илия ще е предвестникът на обещания Месия и ще подготви целия Израел за великото пришествие на Месията. Нещо повече, по това време щяха да се появят и други пророци които, също щяха да предхождат Месията като вестители! Това беше известно на пратениците от Йерусалим, които добре знаеха Писанието и така те зададоха на Йоан тези въпроси, но той призна, че не е нито един от тези [за които питаха-Б.пр.].

Йоан, 1:22. Тогава те му казаха: „Тогава кой си, че да можем да отговорим на онези, които ни изпратиха? Какво казваш за себе си?“

[5:4] Така те трябваше да продължат да го питат, кой е той в действителност.

Йоан, 1:23. Йоан каза: „Аз съм гласът на един, който вика в пустинята, подготвяйки пътя за Господа, както е предсказано от Пророк Исаия.“

[5:5] При което Йоан призна, че той беше един, който вика в пустинята, подготвяйки пътя за Господа, както е предсказано от Исаия!

[5:6] Тук би било основателно да се попита защо Йоан е избрал пустинята за тази работа, където човек трябва да предположи, че не живеят много хора и че би било по-уместно да бъде предтеча в по-гъсто населени области. Каква полза би могло да има и от най-силното викане в мъртвата пустош, където звукът на вика би се изгубил преди да стигне нечие ухо? Дори и да достигнеше човешко ухо, това далеч не би било задоволително за нещо, така жизнено важно за всички хора!

[5:7] В отговор на този въпрос трябва да бъде посочено, че названието „пустиня“ не се отнасяше толкова до малката пустиня Bethabara (Витания) отвъд реката Йордан, а повече до духовната пустиня в човешките сърца. Пустинята Бетабара, където всъщност живееше, проповядваше и кръщаваше Йоан, била избрана само за да покаже символично на човека, на какво прилича сърцето му, т.е., доста сухо, пусто и лишено от прекрасни плодове, но с много тръни и бодили, всякакви бурени, отровни змии и други вредители. И в такава човешка пустиня Йоан се проявява като едно пробудено съзнание, което той представлява и в чисто духовен смисъл, и проповядва покаяние за опрощаване на греховете, подготвяйки така за Господа пътя към сърцата на хората, станали безводни като пустиня.

[5:8] И все пак остава въпросът защо Йоан отрече да е Илия или пророк, тъй като според Моето собствено свидетелство, той беше както едното, така и другото, защото Аз Самият казвах доста ясно на Моите апостоли, а също и на други слушатели на Моето учение, че Йоан е Илия, който трябваше да дойде преди Мене, ако искат да го приемат.

[5:9] Причината да отрече това е, че Йоан описва себе си само според своето действително ново призвание. А не според предишното, дадено на неговия дух като Илия. Когато беше на Земята, Илия трябваше да накаже и унищожи Молох. А Йоан трябваше да призове хората към истинско покаяние, да даде опрощаване на греховете чрез кръщение с вода и да подготви пътя за Мене. И в съответствие с това, той се представи всъщност само като този, който беше сега.

Йоан, 1:24. А онези, които бяха изпратени, бяха фарисеи.

Йоан, 1:25. И те продължиха да го питат, казвайки: „Ако не си Христос, нито Илия, нито пророк, защото тогава кръщаваш?

[5:10] Тъй като той кръщаваше, което беше позволено само на свещениците и пророците, доказали, че са призвани за това, свещениците и левитите, които бяха изпратени при него от ревнивите фарисеи, го попитаха защо тогава той кръщава хората, след като не е нито едното, нито другото.

Йоан, 1:26. Йоан им отговори, казвайки: „Аз кръщавам само с вода, сред вас стои Един (Христос, за когото питате), но вие не Го познавате.“

[5:11] А Йоан каза: „аз кръщавам само с вода, което означава, аз умивам сърцата, които са станали нечисти за достойно приемане на Единия, който, така да се каже, вече беше сред вас известно време, но когото вие не разпознавате, поради вашата слепота!“

[5:12] Ето също всички онези, които Ме търсят, Мене, Господа, някъде отвън, са представени от пратениците, които пътуват през земи и морета, разпитвайки всички мъдреци: „Къде е Христос, кога и къде ще дойде Той?“ Истинният Единен, който изгради обиталище за Самия Него Си в сърцата им и който може да бъде намерен само там, (О, тези заблудени търсачи!) не Него търсят те, поне не в единственото място, където Той трябва да бъде търсен и може да бъде намерен!

Йоан, 1:27. „Той е Този, който идва след мене, който беше преди мен, на когото не съм достоен да развържа връзките на обущата Му.“

Йоан, 1:28. Това се случи във Витания (Бетабара), отвъд р. Йордан, където Йоан кръщаваше.

[5:13] Какво най-скромно свидетелство дава Йоан пред свещениците и левитите, въпреки че съвсем добре съзнава, кой е дошъл на Земята като Христос. Но какво е то в очите на най-мъдрото в света свещеничество?! Те пренебрегнаха най-истинното свидетелство на Йоан, защото те не се интересуваха от един смирен, беден и непретенциозен Месия, а искаха такъв, пред когото всеки би отстъпил в страх и ужас!

[5:14] Първото му появяване – естествено в Йерусалим и никъде другаде – като слиза видимо от Небесата, сияейки по-ярко от слънцето. Придружен от безброй ангели и отсяда единствено в храма. Месията би трябвало незабавно да отстрани и унищожи всички съществуващи тогава владетели, също така бързо да направи иудеите безсмъртни, като им осигури всички пари на Земята и като запрати в морето поне няколкостотин очевидно излишни планини с гръмотевичен трясък и в същото време да избие мръсната тълпа на бедните! Тогава те биха повярвали в Него и биха казали: „Господи, ти си толкова ужасно силен и могъщ. Всички трябва да се преклоним ниско пред теб и да се

хвърлим в праха, и най-висшият свещеник не е достоен да развърже връзките на обущата ти.“

[5:15] Но Христос дойде на Земята съвсем беден, незначителен и очевидно слаб, без да даде извърши някакво знамение пред очите на изтъкнатите почти тридесет години. Той работеше упорито като дърводелец с Йосиф и често споделяше компанията на хора от нисшите класи. Как би могло в очите на гордите и толкова много мъдрите иудеи, той да бъде дългоочакваният Месия? Още по-малко такъв богохулник, такъв магьосник, който върши подвизите си с помощта на главатаря на дяволите! Такъв недодялан и груб дърводелец, който изучил някъде с помощта на сатана да практикува магия, който ходи почти бос и е приятел с хора от най-долната тълпа и обикаля с тях, приема блудници и яде и пие в компанията на известни на обществото грешници, като по този начин явно се противопоставя на закона – как би могъл да е Христос, обещаният Месия?! – Не, да не ни идва никога вече такава богохулна идея!

[5:16] Това беше мнението на изтъкнатите и мъдри иудеи за Мен по време на пълното Ми присъствие в плът на Земята. И точно същото виждане за Мен все още се поддържа от милиони, които в никакъв случай дори няма да чуят за един кротък и благоволяващ Бог, който държи на думата Си!

[5:17] Първо, техният Бог трябва да обитава високо горе над небесната твърд и поради Своето безкрайно величие едва ли съществува. Не се очаква Той да сътворява неща, по-малки от слънцата, ако Той иска да е достоен Бог! Второ, Той може да не смее да заеме каквато и да е форма, най-малкото човешка форма, а трябва да бъде някаква неразбираема нелепост!

[5:18] Трето, ако Христос можеше да бъде Бог, Той може да изяви Себе Си чрез вътрешното, живо слово само на членовете на професията, на някои общности, съвети, изключителни благочестивци, зилоти, обкръжени от т.нар. ореол или образци на

добродетелта, заслужено дарявайки такъв благословен човек със силата да повдига планини. В противен случай, не може да съществуват никакви божествени послания или разкрития от Христос!

[5:19] Господ Иисус може никога да не Се прояви пред мирянина, нито пред грешника, защото в този случай откровението е вече подложено на съмнение и не се приема, точно както Самият Аз не бях приет от видните иудеи, защото в техните горди и амбициозни очи Моята поява не беше достатъчно божествена и благородна. Обаче, това няма значение! Онова, което има значение е само свидетелството на Йоан!

[5:20] Светът не се променя и продължава да бъде пустинята на Витания (Бетабара), където Йоан даде своето свидетелство. Но Аз също не се променям и продължавам да идвам при хората, за да потисна тяхната гордост и да съживя истинното им смирение и любов по същия начин, както когато Аз дойдох при иудеите. Благословени онези, които Ме познаят и Ме приемат, както направи Йоан според свидетелството си за Мен пред очите и ушите на гордите свещеници и левити като ги разгневи силно!

[5:21] На следващия ден Йоан вижда Иисус да върви към него и казва: „Вижте това е Агнецът Божий, който носи греха на света!“

[5:22] На следващия ден, докато тези пратеници бяха все още във Витания, за да разберат какво прави Йоан и за какво основно проповядва, Йоан отново свидетелства за Мен и за известеното събитие на Моето отиване при него от пустинята, молейки го да Ме кръсти с водата от реката.

[5:23] Когато вече се приближих до него, той привлече вниманието на водача на пратениците, който през нощта беше размишлявал върху онова, което беше чул от Йоан за Мен, казвайки: “Вижте, този който приближава към мен е Агнецът

Божий, който пое на раменете Си слабостите на всички хора. Така че всички хора, които Го приемат, ще получат от Него нов живот и поради този нов живот ще имат в себе си силата да се нарекат чеда на Бога. Защото Йехова не дойде с буря или с огън, а с най-нежно шумолене.

[5:24] „Това е Той, за когото аз (вчера) казах, че след мен идва човек, който е преди мен, защото Той беше преди мен.“

[5:25] Тук Йоан повтаря още веднъж това, което беше казал на пратениците за Мен предишния ден. От една страна, той свидетелства за Мен, че дойдох при хората, т.е., като огледало на човешкото истинско и незаменимо смирение, доказвайки чрез това смирение, че Аз дойдох да помогна на хората в тяхната слабост, а не в предполагаемата им сила, която те не притежават изобщо. От друга страна, Йоан свидетелства също, че този, когото той нарича Агнец Божий е пак Той, който предхождаше всяко съществуване, защото изразът „Той беше преди мен“ означава, че Йоан – за момент разпознавайки индивида с висша духовност в себе си – намеква на пратениците, че макар че същият предвечен дух на същата предвечна природа пребивава в него, все пак той е роден в свободно и напълно независимо съществуване единствено от мощта на Първопричината – първоначалния Извор и Творец – пребиваващ в този Агнец, а не със своята собствена сила. С такова привеждане в независимо съществуване – едно истинно действие на Първопричината – започна също и първият цикъл, преди който в цялата безкрайност нямаше нищо, освен Първопричината Йехова и, в действителност, точно Същият е видим сега пред очите им в този Агнец Божий, желаещ да бъде кръстен от него (Йоан).

Глава 6. Кръщение. В пустинята. Първо приемане на ученици (Гл. 6-9)

Йоан, 1:31. „Аз самият не Го познавах преди, но за да може да бъде разкрит пред Израел, аз дойдох да кръщавам с вода (онези, които Го очакват)“

[6:1] Естествено пратениците тогава попитаха Йоан: „От кога познаваш този странен човек и как ти беше известено това, което току-що каза за него?“ – Тук Йоан отговори съвсем естествено, че той , като човек, също не го е познавал, но че неговият дух му е открил това и го е подбудил да подготви хората за Него и да ги очисти с водата от Йордан от голямата им нечистота поради грехове.

Йоан, 1:32. И Йоан свидетелства още, казвайки (след кръщението): „Когато Го кръстих) видях Божия дух (като доказателство за мен) да слиза от Небесата точно като гълъб, който нежно се спуска и този дух застана над Него.“

[6:2] Тук Йоан дава да се разбере, че той също Ме вижда лично за първи път пред себе си. И че Моят дух вътре в него му е открил това, докато наблюдавал този човек през краткото време на кръщаването с вода, което Йоан отначало отказа да извърши над Мен със знаменателната забележка, че по-скоро Аз трябвало да го кръстя, отколкото той Мене. Но когато Аз настоях, че това трябва да се извърши по този начин, Йоан отстъпи и Ме кръсти. Но той разбра, че Аз Самият му се бях разкрил чрез Моя Дух в неговия дух, тъй като Аз го бях изпратил във Витания, и как Божият Дух, т.е., Моят собствен вечен, предвечен Дух, подобно на гълъб, се спусна от Небесата, изпълнен със светлина в едно блестящо малко облаче и застана над Моята глава. В същото време той чу познатите думи:

[6:3] „Този е Моят възлюбен Син или това е Моята светлина, Моята собствена предвечна същност, в която Аз, като

вечната, предвечна същност на любовта, намирам удовлетворение. Него трябва да слушате!“

Йоан, 1:33. „Нито аз щях да Го позная, но Този, който ме изпрати да кръщавам с вода, ми каза: „Над когото видиш да се спуска духът и над Когото остава, Той е този, който ще кръщава със светия дух.“

[6:4] Ето защо Йоан каза: „Нито аз щях да го позная!“

Йоан, 1:34. „И аз видях това и сега свидетелствам, че този е наистина Синът Божий.“

[6:5] Едва след това кръщаване Йоан каза на пратениците какво беше видял и чул и настоя, че Кръстеният, за когото вече му беше известéно като за разкрития Агнец Божий, докато Той се приближаваше, беше наистина Месията, когото всички в Израел очакваха. Това наистина е Синът Божий, т.е., предвечната основополагаща Божия същност вътре в Бога!

[6:6] Той, Йоан, беше видял със собствените си очи Божия Дух да слиза над Него и да остава над Него. Не, че този човек приел този дух само тогава, но това станало като доказателство за него (Йоан), тъй като той не Го познавал преди това.

[6:7] Тук възниква въпросът дали тези пратеници от Йерусалим не бяха възприели тези неща със собствените си очи и уши. Отговорът винаги е един и същ: Тези неща ще се открият само на младенците и на простодушните, а за мъдрите по светски, те ще останат скрити и завоалирани.

[6:8] Така пратениците от Йерусалим също нищо не казаха и за кръщаването с вода, но бяха много раздразнени, когато Йоан им разказа какво беше видял и чул. Те не възприеха нищо от това, затова те оскърбиха Йоан, казвайки, че ги лъжел. Обаче, няколко от учениците на Йоан, които присъстваха, се присъединиха към тях и свидетелстваха, че Йоан беше казал истината.

[6:9] Но пратениците поклатиха глави и казаха: „Йоан е ваш учител и вие сте негови ученици, затова потвърждавате

неговите думи. Ние сме образовани и мъдри относно всички неща свързани с пророците и разпознаваме от думите и действията ви, че вие и вашият учител сте глупци, та не виждате и не узнавате нищо, а с вашата глупост подлудявате много хора. И то дотолкова, че тази история вече от известно време изглежда като глупост за висшите свещеници от храма. Най-добре е със сила да се сложи край на вашата дейност.“

[6:10] Това разгневи Йоан и той каза: „Вие змии, вие гнездо на усойници! Мислите ли, че по този начин можете да избегнете възмездието!? Погледнете, секирата, с която искахте да ни посечете, вече лежи облегната на корените ви – вижте как можете да избегнете гибелта! Ако не се покаете с пепел и във вретище и не се кръстите, ще бъдете обречени на погибел!

[6:11] Защото наистина! Това беше Този, за когото ви бях казал: “След мен ще дойде Един, който беше преди мен, защото Той беше там преди мен. От Неговата пълнота всички ние получихме благодат въз благодат.“

[6:12] След тези негови думи някои останаха с него и бяха кръстени, но повечето от тях си тръгнаха силно разгневени.

[6:13] Тези стихове разглеждат чисто исторически факти и нямат някакво голямо вътрешно значение, което лесно може да се разпознае от предишните разяснения. Тук трябва да се изтъкне, че такива стихове като цяло по-лесно се разбират, ако са дадени с добре известните тогавашни обстоятелства. Защото по времето, когато евангелистът записа Евангелието беше обичайно да се пропускат като ненужни, изречения, описващи всякакъв вид общо известни обстоятелства, а се записваха само основните изказвания, оставяйки всички второстепенни подробности „между редовете“, както бихте казали днес. За да хвърлим повече светлина върху това, което по онова време беше тема, заслужаваща внимание, ще разгледаме следващите три стиха по-

отблизо в този аспект и стилът на онова време ще стане съвсем ясен и разпознаваем.

Глава 7

Йоан, 1:35. На следващия ден Йоан стоеше (до реката Йордан) с двама от своите ученици.

[7:1] Първоначалният текст, например на стих 35, се чете така: „На следващия ден стоеше отново с двама от своите ученици.“ Тук изниква въпросът: къде стоеше той и къде бяха двамата ученици? Заедно с него или те стояха на друго място, но в същото време? Човек трябва да отбележи веднага, че нито мястото, нито действието на двамата ученици беше описано.

[7:2] Защо евангелистът е пропуснал да спомене това?

[7:3] Причината за това вече беше посочена; особено по времето, когато беше обичайно да се пише така, щеше да е съвсем сигурно и очевидно, че Йоан стоеше до реката Йордан под една върба, очаквайки някой да дойде да бъде кръстен. И тъй като той имаше няколко ученици, които слушаха поученията му и ги записваха, обикновено двама, а когато имаше повече работа – и повече, те му помагаха с кръщаването и вероятно, също бяха кръстени в негово име и по неговия начин.

[7:4] Тъй като по онова време всички тези обстоятелства бяха твърде познати на хората около Йоан, те не бяха записвани. Тогава беше обичайно да се пише по този начин, но също и необходимо, поради липсата на материали за писане, поради което се записваше само основното, а при започване на изречение с „и“, се посочваше дали привидно отделните изречения бяха свързани едно с друго или не. Поради тази причина такива съюзи бяха рядко поставяни с букви в основните изречения, които имаха отношение едно към друго, а се използваха определени знаци.

[7:5] Макар, че това разяснение не е евангелско, то все пак е нужно, тъй като без него Евангелията днес биха били трудни за разбиране. Не само в тяхното външно, историческо значение, а още по-малко в тяхното вътрешно, духовно значение и най-малко

от всичко, книгите на пророците от Стария Завет, в които вместо завършени изречения са дадени само съответстващи изображения и естествено не може да става въпрос за описване на каквито и да било обстоятелства, които може да са съществували. Сега след като се запознахме с тези правила от древните времена, не би трябвало да имаме затруднения във връзка със следващите стихове и текстове, четейки ги по-правилно и осветлявайки в по-голяма степен поне тяхната историческа част. Ще направим кратък анализ на стихове 36 и 37 и въпросният принцип ще стане напълно ясен.

Йоан, 1:36. И като видя отново Иисус да върви (по брега на Йордан), той каза: „Вижте, там е Божият Агнец.“

[7:6] Оригиналният текст на стих 36 гласи: „И като видя Иисус да върви, той каза: „Вижте, там е Агнецът Божий.“ Тук „И“ показва, че този текст има връзка с предишния и исторически посочва, че Иисус, след като приел кръщаването с вода, за кратко все още останал в близост с Йоан и следователно, бил видян от двамата ученици на Йоан, както и от самия Йоан, да върви по брега на Йордан.

[7:7] Когато Йоан Го вижда, той мигновено съсредоточва всички свои мисли по въпроса и казва: „Вижте, там е Агнецът Божий!“ Днес той би се изразил приблизително така: „Погледнете нататък! По брега на реката върховният Богочовек днес все още ходи скромно и смирено като агне.“ Но Йоан пропуска всички тези подробности и казва само това, което четем в този стих.

Йоан, 1:37. Като чуха от него тия думи, двамата ученици отидоха подир Иисуса.

[7:8] Стих 37, всъщност представлявайки продължение на предишните два стиха, поради гореспоменатата причина, започва отново с “И“ и просто изразява какво се е случило, само бегло споменавайки защо.

[7:9] Оригиналният текст се чете така: „И двама от неговите ученици го чуха да говори и последваха Иисус.“ В наше време неговото значение се чете така: Двамата ученици, които бяха с него (Йоан) като чуха учителя си да казва това, незабавно го оставиха и се присъединиха към Иисус, и тъй като Иисус сега напускаше това място, те Го последваха.

[7:10] Всичко, което беше споменато в разширения текст трябва също да се изпълни по време на тази случка, тъй като иначе действията не биха били извършени. Обаче, както вече се каза, във връзка с обичайния тогава стил на записване, се споменават само двете понятия „чуване“ и следващото „последване“, докато всички свързани изречения са пропуснати, като подразбиращи се от само себе си. Който разбира този начин на записване, ще бъде способен да разбере по-добре поне историческата част на първоначалния текст и по този начин ще му е по-лесно да вникне в духовното значение.

Глава 8

Йоан, 1:38. Но Иисус се обърна, видя двамата, които Го следват и им каза: „Какво търсите?“ Те рекоха: „Рави (което означава Учителю), къде живееш?“

[8:1] Този текст също е последица от предишните и има повече историческо, отколкото духовно значение, защото с него започва познатото, все още твърде материално, приемане на апостолите и то в същата област, в която Йоан се подвизаваше във Витания, един най-мизерен град в провинцията, населен с бедни рибари. Това е и причината, поради която двамата ученици веднага попитаха за Моята квартира – в действителност, в коя колиба живея Аз.

[8:2] Тъй като Аз живеех в тази област от около 40 дни преди кръщаването, подготвяйки човешката си личност за началото на служението чрез гладуване и други упражнения, исторически също е съвсем ясно и сигурно, че трябваше да имам някакво място, където да живея в тази пуста и безплодна област, която Аз смятах за най-подходяща за Своята цел.

[8:3] Двамата ученици знаеха, че живея в този район от известно време. Те може да са Ме виждали там много пъти, без обаче да подозират кой съм Аз. Следователно, те уместно попитаха, не откъде идвам поначало, а къде съм отседнал в Бетабара, която се състои предимно от бедни рибарски колиби, изградени от глина и тръстика и които често не са достатъчно високи, за да застане човек прав вътре.

[8:4] И така, Аз също живеех в една подобна колиба, която Си бях построил доста навътре в пустинята. Уединените килии, които съществуват на практика във всички християнски земи, датират от това време.

Йоан, 1:39. Той им рече: „Елате и вижте.“ Така те отидоха и видяха къде беше това и останаха там този ден с Него. Беше около десетият час.

[8:5] Така този заслон не беше далече от мястото, където действаше Йоан. Ето защо аз казах на двамата ученици: „Елате и вижте!“, след което двамата веднага Ме последваха. Скоро стигнахме Моята колиба и учениците бяха не малко изумени, че Божият Помазаник живее в една почти най-скромна колиба, която освен това се намира най-запустялата част на пустинята!

[8:6] Това обаче, не се случи по времето, през което днес християнските общности обикновено правят своя 40-дневен пост, а около два месеца по-късно. Що се отнася за времето в този ден, когато стигнахме колибата беше около десетият час, който според новия стил би било около три часа следобед, тъй като в онези времена изгревът на слънцето определяше първия час на деня. Но тъй като това не става винаги по едно и също време, споменатият час не съвпада точно, а само грубо с времето според онзи следобяд, затова казах по-горе: би било около три часа след обед, когато с двамата ученици стигнахме колибата. Тъй като тези двама ученици прекараха деня с Мен до залез, в ума на всеки любознателен читател ще възникне въпросът какво сме правили ние тримата от три до приблизително осем часа в и до колибата Ми. Тъй като никъде нищо не е записано за това. Тук е очевидно, че Аз инструктирах тези двама относно тяхното бъдещо призвание и как и къде Аз бих започнал с Моето служение, също как, в тази околност Аз бих приел още хора за Мои ученици, които са склонни и желаят подобно на тях. Същевременно, Аз им поръчах да намерят сред своите другари, които бяха предимно рибари и да обсъдят с тях дали някой от тях би бил склонен да се присъедини към Мен. Това обсъждахме през това време. Но тъй като се свечери, Аз оставих двамата да си идат – отчасти много

щастливи, отчасти потънали в размисъл – при семействата си, тъй като те имаха съпруги и деца и се чудеха какво да правят с тях.

Йоан, 1:40. Единият от двама, които бяха чули какво беше казал Йоан (относно Иисус) и след това последваха Иисус беше Андрей, брат на Симон Петър.

[8:7] Единият от двамата, наречен Андрей, скоро реши и поиска да Ме следва на всяка цена. Затова той веднага отива и намира своя брат Симон, който някъде се грижел за мрежите си.

Йоан, 1:41. Първото нещо, което той направи беше да намери брата си Симон. Той му каза: „Намерихме Месията.“ (Месия означава всъщност помазаник.)

[8:8] Когато го намира след малко, той забързано започва да разказва на Симон, че той, заедно с другия ученик, който не беше взел все още твърдо решение да Ме следва, са намерили обещания Месия.

Йоан, 1:42. (Симон искаше да види Иисус) и Андрей завежда Симон при Иисус. Когато Иисус го видя, Той рече: „Ти си Симон, син на Йон, от сега нататък ще се наричаш Кифа (тоест, Петър Скалата).“

[8:9] Когато Симон чува за Мен, той изразява силно желание да се запознае с Мен колкото може по-скоро, защото той не беше присъствал на кръщаването. **Андрей** казва: „Днес това не може да стане по подходящ начин, но утре заран ти ще си с Него!“

[8:10] След това **Симон**, който каквото и да правеше продължаваше да мечтае за Месията и повярва, че Месията ще помогне на бедните и изцяло ще премахне коравосърдечните богати, каза: „Братко, ние не трябва да губим нито миг. Аз незабавно ще изоставя всичко и ще Го последвам до края на света, ако такова би било Неговото желание. Затова наистина ме заведи веднага при Него, защото чувствам силен подтик и трябва още днес да Го видя и говоря с Него. Нощта не е прекалено тъмна и

до Неговата колиба не е далече, така че нека да отидем при Него незабавно! Кой знае, може да не Го намерим утре?!"

[8:11] Поддавайки се на този подтик, Андрей го довежда при Мен. Когато двамата наближават Моята колиба в един вече доста късен час, **Петър** спира на около 30 крачки от нея в състояние на възторг и казва на Андрей: „Имам едно особено чувство! Обзет съм от блажено сладостно благоговение, едва се осмелявам да направя още една крачка, но аз все още имам това силно желание вътре в себе си да Го видя!"

[8:12] Тук Аз излязох от Моята колиба да посрещна двамата братя, което означава, че Аз го видях. Не е нужно да се казва, че под „бидейки видян от Мен" се разбира Моята готовност да изляза и да посрещна онзи, който, като Симон, идва при Мен преди всичко в сърцето си. Следователно, той е незабавно разпознат от Мен, т.е., приет и едно ново име е първият му дял в Моето Царство. Тук Симон получи веднага името Кифа или скалата на вярата си в Мен, защото Аз бях видял много отдавна какъв дух живее в Петър.

[8:13] Начинът, по който се обърнах към него беше за Петър или Симон достатъчно доказателство, че Аз със сигурност съм обещаният Месия. Оттогава той никога не се поддаде на някакво съмнение в сърцето си и никога не Ме попита дали съм Истинският, тъй като сърцето му беше за него единственият сигурен и валиден свидетел. Двамата мъже сега останаха с Мен до сутринта и след това повече не Ме оставиха.

Глава 9

Йоан, 1:43. На следващия ден Иисус реши да отиде отново в Галилея, и Той намира Филип и му казва: „Последвай Ме.“

[9:1] На сутринта Аз казвам на двамата: „Моето време в тази пустиня завърши. Аз трябва да отида в Галилея, откъдето съм дошъл. Ще дойдете ли с Мен? Оставям решението на вас, защото зная, че имате жена и дете, които за вас не е лесно да оставите. Но никой, който оставя нещо заради Мен, няма да изгуби онова, което е оставил, но ще го спечели отново многократно.“

[9:2] **Петър** казва: „Господи! Заради тебе бих се отказал от моя живот, да не говорим за жена си и детето си! Те ще оцелеят без мен, защото аз съм просяк и не мога да им осигуря много хляб. Риболовът ни носи толкова, че едва можем да нахраним един човек, а какво остава за цяло семейство! Моят брат Андрей може да потвърди това. Макар, че сме родени в Бетсаида, ние трябваше да идваме за храна по тези запустели брегове на Йордан, които са сравнително богати на риба, и където ние бяхме и кръстени от Йоан. Нашият баща Йонас е все още силен, а също и нашите жени и сестри. Като прибавим към това благословията от висините, те ще се справят!“ Аз похвалих и двамата, и ние тръгнахме по пътя си.

Йоан, 1:44. Филип беше от Бетсаида, от града на Андрей и Петър.

[9:3] По пътя, който известно време следваше бреговете на Йордан, срещаме Филип, който също е родом от Бетсаида, и сега в ранното утро ловеше риба във водите на Йордан, за да закуси. Петър обърна вниманието Ми към него и каза: „О, Господи! Този мъж страда много и е много беден, но все пак е най-честният и

праведен мъж, изпълнен с истинско благочестие в сърцето си! Би ли поискал да му позволиш да дойде с нас?“

[9:4] При това нежно предложение на Петър, Аз само казах: „Филипе, последвай Ме!“ Без колебание, той захвърли мрежите си и Ме последва, без дори да попита накъде. Едва по пътя **Петър** му казва: „Този, когото следваме е Месията!“ Но **Филип** казва: „Сърцето ми вече ми каза това в момента, когато Той ме назова с любов.“

[9:5] Филип обаче беше неженен и беше сред бедните рибари като учител, защото имаше доста добри познания за Писанието. Той лично се познаваше с Йосиф от Назарет и така познаваше и Мен и знаеше много неща, които се бяха случили при Моето раждане и през ранните Ми години. Той беше и един от онези, които тайно се надяваха, че Аз съм Месията, но тъй като Аз, от дванадесетата Си година нататък не извърших никакви чудеса и живях и работех като обикновен човек, също както мнозина други, той напълно беше изгубил първото чувство на изумление, създадено от обстоятелствата при Моето раждане. Дори онези, които бяха най-ентусиазирани, казваха, че Моето раждане станало незабравимо, благодарение на толкова странното съвпадение на различни обстоятелства и явления, с които Моето раждане със сигурност не било свързано по никакъв начин. Освен това високо надарената природа на ранните Ми години беше изчезнала изцяло и през годините на Моето възмъжаване не можеше да се открие и следа от нея! Но Филип и малцина други все още тайно поддържаха една надежда относно Мен, защото те знаеха пророчеството на Симеон и Анна, когато бях обрязан в храма и мислеха много за него.

Йоан, 1:45. Филип намира Натанаил и му казва: „Намерихме онзи, за когото е казано от Мойсей в закона, и от пророците: „Това е Иисус, синът на Йосиф от Назарет.“

[9:6] Когато **Филип**, който Ме последва, среща Натанаил, когото той беше търсил по пътя, седнал под една смокиня да поправя рибарските си такъми, му казва разпалено: „Братко, търся те от доста време по пътя и сега се радвам с цялото си сърце, че те намерих, защото виж, намерихме Онзи, за когото е казано от Мойсей в закона и от пророците. Все пак това е Иисус, синът на Йосиф от Назарет!“

Йоан, 1:46. И Натанаил му казва: „Може ли от Назарет да произлезе нещо добро?“ На което Филип казва: “Ела и виж сам.“

[9:7] Веднага след това **Натанаил** казва с известно възмущение: „Всеки знае онова мизерно затънтено място Назарет! Може ли нещо добро да произлезе оттам?! И (съвсем очевидно по никой начин) ни най-малко Месията!“ Но **Филип** казва: „Зная, че винаги си бил мой опонент в това отношение, макар, че аз сто пъти представих основанията си. Но сега наистина ела и се убеди сам и ще признаеш, че съм бил напълно прав!“

[9:8] **Натанаил** се изправя замислено и казва: „Братко, това би било чудо на чудесата! Защото тълпата на Назарет е със сигурност най-лошата на света! С някоя римска пара́ можеш да направиш един назарянин такъв, какъвто си поискаш. В това място отдавна никой в нищо не вярва, нито в Мойсей, нито в пророците! Накратко, можеш да направиш един назарянин такъв, какъвто си поискаш и думите „Този или онзи е дори по-лош от назарянин“ вече отдавна са пословични! И ти казваш, че Месията, с когото искаш да ме запознаеш е от там?! О, добре, няма нищо невъзможно за Бог! Да видим!“

Йоан, 1:47. Когато Иисус вижда Натанаил да идва, той казва на висок глас: „Погледни, един истински израелтянин, у когото няма лукавство.“

[9:9] С тези думи Натанаил тръгва след Филип към Мен. Аз междувременно бях седнал да си почина за малко, стотина крачки встрани. Когато двамата идват съвсем близо до Мен, **Аз** казвам на висок глас: „Погледни, истински израелтянин. Няма нищо лъжливо в него!“

Йоан, 1:48. Натанаил Му казва: отде ме познаваш? Иисус отговори и му рече: преди Филип да те повика, когато ти беше под смоковницата, видях те.“

[9:10] **Натанаил** е изумен при това съвсем истинско изказване на глас, излязло от Моята уста и веднага запитва: „Как разбра кой съм, че можа да кажеш това за мен? Само Бог и аз самият можем да знаем моята най-съкровена същност, и аз никога не съм бил самохвалко, нито съм се хвалил с добродетелите си. Как тогава може да знаеш какъв съм?“ Но **Аз** го поглеждам и казвам: „Видях те под смокинята преди Филип да те заговори!“

Йоан, 1:49. „Учителю,“ казва Натанаил, „Ти, наистина си Божият Син: ти си царят на Израил.“

[9:11] Това мое изказване за него изумява **Натанаил** и дълбоко развълнуван в сърцето си той казва: „Учителю! Въпреки факта, че си назарянин, Ти наистина си Божий Син! Да, Ти си без никакво съмнение, царят на Израил, за когото от дълго време копнеем, който ще освободи народа си от ръцете на враговете! О, Назарет, о, Назарет, колко жалък беше и колко велик ставаш сега! Последният ще бъде въздигнат да стане пръв. О, Господи, колко бързо Ти ми даде вяра! Как стана така, че ме напусна всяко съмнение и сега аз напълно вярвам, че Ти си обещаният Месия?!“

Йоан, 1:50. Иисус отговаря, казвайки на Натанаил: „Ти вярваш, защото ти казах: Аз те видях под смокинята (преди Филип да те заговори). (Но Аз ти казвам), че ще видиш по-велики неща от това.“

[9:12] Аз отговорих на въпроса на Натанаил първо с думите, дадени в стих 50, с които му посочвах, че сега той със

сигурност вярва, че Аз съм обещаният Месия, но беше подтикнат да повярва, разкривайки в Мен всезнанието, което само Бог може да има. Аз също добавих, че в бъдеще той ще види много по-големи неща, с което исках да кажа това: сега ти вярваш благодарение на едно чудо, в бъдеще ще повярваш свободно [по своята свободна воля-Б.пр.]!

Йоан, 1:51. И Иисус добавя: „Истина, истина ви казвам на всички: отсега насетне ще видите Небесата широко отворени и Божиите ангели да възлизат и да се спускат над Човешкия Син.“

[9:13] И истина, самата истина ви казвам: от сега насетне вие ще видите всички Небеса широко отворени и Божиите ангели да възлизат и да се спускат над Човешкия Син, т.е.: В бъдеще, когато чрез Мен ще получите повторното раждане на своя дух, вратите на живота ще се отворят. Тогава вие, самите вие ангели, ще видите онези хора, които чрез Мен ще станат ангели чрез повторно раждане и така също „Божии чада“, да възлизат от смъртта към вечен живот. От друга страна, ще видите също много предвечни ангелски духове да слизат от всички Небеса към Мен, Господа на всичко живо, за да последват примера на Човешкия Син, според примера на Йоан и свидетелството му.

[9:14] Така, че това сега е вярното представяне на първата глава, но нека никой не мисли, че това е едно дълбоко подробно тълкуване! О, не, съвсем не, този дар е един указател, с чиято помощ всеки с добра воля може да бъде насочен към различни дълбочини на Божествената Мъдрост и му се позволява да види и различи голяма част от истинското значение на живота във всеки отделен стих. Освен това, както вече се каза, този дар е един истински насочващ принцип, чрез който всичко може да бъде оценено и ръководено.

Глава 10. В къщата на родителите в Назарет. Сватбата в Кана. Пътуване до Йерусалим за Пасха. (Гл. 10-12)

Йоан, 2:1. И на третия ден имаше сватба в Кана Галилейска и майката на Иисус беше там.

[10:1] Съюзът „и“, появявайки се тук в началото на първия стих на втора глава, вече показва, че тези две глави са тясно свързани. Следователно изглежда, че тази сватба в семейство, което е в много близки приятелски отношения с дома на Йосиф става вече в споменатия трети ден, а именно, пресмятайки от деня, когато Аз напуснах Бетабара с моите, засега, четирима ученици и заедно с тях прекарах един цял ден в къщата на Йосиф – който по това време вече не беше жив – с майката на Моето тяло, която подпомогната от Моите други братя, правеше всяко усилие да ни покаже възможно най-добро гостоприемство.

[10:2] В своето сърце Мария осъзна, че сега беше дошло времето Ми да започна Своята мисия на обещания Месия. Обаче, в какво би се състояла Моята работа, тя също не знаеше. На този етап тя също вярваше в пълното изгонване на римляните и възстановяването на могъщия трон на Давид и на неговото стабилно и непобедимо божествено славно достойнство, което не би имало край.

[10:3] Добрата Мария и всички Мои земни роднини все още си представяха Месията като завоевател на римляните и другите врагове на обещаната земя. Наистина най-добрите от тях имаха подобна представа за обещания Месия, точно както в настоящето много други честни хора имат доста погрешна представа за бъдещия златен век.

[10:4] Така че, тъй като Моят собствен дом, започвайки с Мария, имаше тази представа за идващия Месия, може правилно

да се приеме, че други приятелски семейства не биха имали по-добра.

[10:5] Това също е причината, че много семейства Ми обръщаха по-голямо внимание, и разбира се, и на онези, които Аз нарекох Мои ученици. В резултат, Иаков и Йоан решиха да станат Мои ученици, за да управляват народите на Земята заедно с Мен! Защото те вече бяха забравили много от нещата, които Аз съвсем ясно бях им предсказал в детството Си.

Йоан, 2:2. Иисус и неговите ученици също бяха поканени на сватбата.

[10:6] Във всички по-добри къщи в съседство с Назарет, на практика в цяла Галилея, Аз бях смятан за скорошен освободител от римското робство. Макар това да се отнасяше само за няколкото месеца след като започнах да правя някои приготовления, благодарение на които (подобно на много неща, които бяха потънали в забрава през изминалите осемнадесет години) определени пророчества свързани Моята личност също бяха започнали да се съживяват в домовете на приятели. Следователно Аз бях поканен с Моите ученици, Моята майка Мария и много други роднини и дори приятели, на една доста забележителна сватба в Кана, малко старо градче в Галилея, недалече от Назарет, където беше доста весело, както отбелязаха пред Мен четиримата ученици от Бетабара:

[10:7] „Господи! Нещата тук са много по-приятни отколкото в Бетабара! Горкият Йоан също можеше да се зарадва, поне веднъж в живота си, ако можеше да вземе участие в гощавка като тази тук, заменяйки отчаяно бедната си храна, която се състои главно от скакалци с меки люспи и мед от диви пчели!“ (В този район има, както и в Арабия, един вид скакалци, големи колкото гълъби, които се приготвяха и ядяха подобно на раците в тази страна – Австрия.)

[10: [8] На това Аз отговорих: „На този етап вие не можете да разберете все още защо Йоан трябва да живее по този начин. Той трябва да живее така, иначе Писанието не би се изпълнило. Но скоро той ще заживее по-добре. Йерусалим няма да му позволи да продължи много дълго своя живот в пустинята. Отсега той ще израства по-малко, така че друг ще може да израсне повече!

[10:9] Но какво става с ученика, който дойде пръв при Мен заедно с тебе, Андрей? Ще ни последва ли или ще остане в Бетабара?“ **Андрей** казва: „Виж, той ще дойде, но първо трябва да уреди някои неща.“ **Аз** казвам: „Това е добре! Защото там има един Кифа, трябва да има също и един Тома.” **Андрей** казва: „Да, така се казва! Една честна душа, но винаги изпълнен със скрупули и съмнения. Обаче, когато улови нещо здраво, той никога няма да го изостави, макар да има изключително щедро сърце. Поради своята щедрост е получил и прозвището си. Той идва, Господи, да го извикам ли, този Близнак?“ **Аз** казвам: „Да, направи това! Защото който и да дойде в Мое име, ще бъде поканен на сватбата!“

Йоан, 2:3. И когато виното свърши, Мария рече на Иисус: „Вино нямат.“

[10:10] Според обичая от онова време, всеки гост, който идва, трябваше да бъде посрещнат за добре дошъл с чаша вино. **Мария** вече беше забелязала, че от известно време запасите с вино бяха свършили и тя разбра, че новопристигналите гости няма да бъдат посрещнати според обичая. Следователно тя Ми каза тайничко: „Мой скъпи сине, ще стане неловко! Виното им свърши! Не остана. Не би могъл да им сътвориш (поне за новопристигналите)?“

Йоан, 2:4. Иисус отговори: „Твоята грижа, майко, не е моя. Часът Ми още не е дошъл.“

[10:11] След което **Аз** дадох един най-двусмислен отговор пред всички гости, но разбира се, много нежно ѝ казвам, поради обичая от онези дни, и по-специално в Назарет: „Жено, това не е наша грижа. Все пак не е дошъл Моят ред да дам вино като поканен гост. Времето Ми не е дошло още!“ (В това време и в този район, всеки поканен на сватба мъж трябваше доброволно да подари вино. Обаче, трябваше да се спазва известен ред, според който първо трябваше да се изпият даровете от най-близките роднини. След като те вече бяха използвани, според реда трябваше да се дава вино от даровете на онези, които не бяха кръвни роднини.) Но Мария знаеше, че наличното вино беше свършило. Така, че тя се обърна към Мен и така да се каже, предложи да не спазвам обичайния ред, особено след като нямаше и капка вино за посрещане на новопристигналите гости! Майката беше много придирчива по отношение спазването на добрия стар обичай за такива случаи. Макар, че Аз не се показах твърде отзивчив по този въпрос, тя все пак знаеше, че Аз никога не отказвах да изпълня и едно нейно желание.

Йоан, 2:5. Майка Му каза на слугите: „Направете, каквото Той ви каже.“

[10:12] И така, напълно разчитайки на Мен, тя се обърна към слугите и каза: „Направете каквото ви каза моят Син!“

[10:13] Това е що се отнася до историческата част, свързана с този стих от втора глава. Но в това историческо събитие се съдържаше още нещо, или така да се каже, нещо, което беше извън него – едно духовно и следователно пророческо значение, което с помощта на вътрешната сила на разсъждение е много лесно да се разкрие.

[10:14] Кой може да не забележи, че тук съществува едно от най-поразителните съответствия между тази сватба, която се състоя на третия ден след Моето връщане от пустинята Бетабара

и Моето възкресение, което стана също на третия ден след Моето разпятие?

[10:15] Така, чрез тази сватба беше дадено пророческо предсказание за това какво щеше да се случи с Мен след 3 години. И, в един по-общ смисъл, че след 3 години Аз определено и сигурно като един вечен младоженец ще вдигна една истинска сватба с всички Мои последователи и с онези, които истински Ме обичат, с тяхното повторно раждане за вечен живот!

[10:16] В нейния общ практически смисъл, обаче, тази история със сватбата, която – това трябва да бъде разбрано – стана 3 дни след Моето връщане от пустинята, показва трите етапа, през които всеки трябва да премине, за да постигне повторното раждането на духа или женитбата във вечния живот във великата Кана на небесната Галилея.

[10:17] Тези 3 етапа се състоят от: първо, овладяване на плътта, след това очистване на душата чрез живата вяра, която трябва, разбира се, да се докаже като жива чрез дела с любов, тъй като иначе тя ще бъде мъртва. И накрая, пробуждане на духа от гибелта на осъждението, за което възкресяването на Лазар от мъртвите със сигурност е най-ясната аналогия, която е дадена. Който размисли малко върху това кратко разяснение, лесно ще разбере онова, което следва.

[10:18] След като разкрихме духовното значение на тази сватбена история, т.е., какво най-общо означава тя, нека сега се върнем към сватбата и да погледнем различните съответствия в този разказ.

Глава 11

Йоан, 2:6. Имаше шест каменни делви за вода, поставени според иудейския обичай за измиване: всяка от тези делви побираше около 80 до 120 литра.

[11:1] След като Мария беше казала на слугите: „Направете каквото Той ви каже!“ Аз казах на слугите да напълнят с вода тези 6 каменни делви, предназначени за иудейския обичай на измиване, който обаче вече не се спазваше много от жителите на Назарет и Кана. Така, че тези делви, всяка от които побираше от 80 до 120 литра бяха поставени повече за показ, а не с конкретна цел.

Йоан, 2:7. Иисус рече: „Напълнете делвите с вода.“ И те ги напълниха догоре.

[11:2] Слугите изпълниха това незабавно, но повече поради вярването, че новопристигналият гост би могъл да се измие и очисти според стария обичай. Гостът влезе и беше поканен на масата без да измие предварително ръцете си. Забелязали това, **слугите** го обсъждат помежду си, чудейки се: „Защо трябваше да пълним тези тежки делви с вода? Този гост не я използва, а само ни създаде допълнителна работа!“ Тогава **Аз** им казвам:“Защо не се запитахте за това по-рано, а сега мърморите за тази работа?! Не чухте ли какво Ми каза Мария, а именно, че вече няма вино за гостите? Макар че времето Ми не е дошло напълно, нито на реда според обичая, нито духовно, Аз все пак (за да разкрия славата Му, на Този, когото те наричат свой Бог, но не са го познали все още) промених водата в делвите на вино, не чрез някаква магия, а единствено чрез силата Божия вътре в Мен.“

Йоан, 2:8. И Иисус продължи казвайки на слугите: „Наточете малко и го отнесете на настойника на тържеството.“ И слугите сториха така.

[11:3] „Сега напълнете чаша и я отнесете първо на настойника на тържеството (на готвача) да го опита. Нека той даде мнението си за него!“ Слугите, доста объркани поради превръщането на водата, незабавно отнесоха това вино на настойника да го опита.

Йоан, 2:9. Когато настойникът опитал виното, което преди това било вода, без да знае какво направиха слугите и откъде дойде то, повика младоженеца и му рече: „Ти сигурно не знаеш реда на обичая?“

[11:4] **Настойникът**, доста учуден, изпраща веднага да извикат младоженеца и му казва: „Ти сигурно не знаеш реда на обичая?!“

Йоан, 2:10. И му рече: „Всеки слага първо най-хубавото вино и едва когато гостите се поопият и небцето им стане малко нечувствително – по-лошото, а ти си запазил най-доброто досега.“

[11:5] “Не слага ли всеки първо най-хубавото вино на гостите и едва когато те се поопият и небцето им стане малко нечувствително, слагат по-лошото качество? А ти си направил точно обратното!“

[11:6] Но **Младоженецът** отговори: „Ти говориш като слепец за багри! Погледни, това вино не е изтъпкано на Земята, а както някога манната, дойде на нашата маса от Небесата. Затова то със сигурност трябва да е по-хубаво от всяко друго вино на Земята!“

[11:7] **Настойникът** казва: „ За глупец ли ме смяташ или ти самият си такъв?! Как може да дойде на масата ти вино от Небесата?! Самият Йехова или слугата Му Мойсей би трябвало да седи на масата!“

[11:8] **Младоженецът** казва: „Ела и виж сам!“

[11:9] **Настойникът** отива след младоженеца в трапезарията, поглежда към шестте делви и вижда, че са пълни с

най-хубавото вино. И така сам убедил се в чудото казва: „Господи, прости греховете ми! Само Бог може да направи такова нещо, а Той трябва да е тук между нас! Защото такова нещо е невъзможно за човешко същество.“

[11:10] Сега виното беше сервирано на гостите и като го опитаха, всички те казаха: „Такова вино не е изтъпкано в нашите земи! Това е наистина е вино от небесата! Слава на Този, комуто Бог е дал такава мощ!“

[11:11] След това те вдигнаха наздравица за Мен и новопристигналия гост Тома и ни приветстваха с добре дошъл.

[11:12] Сега всички хора, присъстващи на тази сватба повярваха без съмнение, че Аз със сигурност съм обещаният Месия.

[11:13] Но **Петър** Ми каза тихо: „Господи, пусни ме да си отида! Защото Ти си Самият Йехова, както беше предсказано от Твоя слуга Давид в неговите Псалми, а аз съм беден грешник и съвсем недостоен за Тебе!“

[11:14] С **Аз** му казвам: „Ако се чувстваш недостоен да ходиш редом с Мен, кого смяташ достоен за това? Виж, Аз не дойдох при силните, приемайки, че такива могат да се намерят навсякъде, но Аз дойдох при слабите и болните. Здравият не се нуждае от лекар. Само болният и слабият се нуждаят. Така, че остани с мен и се радвай, защото Аз съм ти простил греховете много отдавна, и дори когато ще съгрешаваш до Мен, Аз ще ти простя и тях, защото Ме разпозна и вече си скала в своята вяра, ще бъдеш съвършен – не в силата си, а в слабостта си – само чрез милостта от висините!

[11:15] Тези Мои думи предизвикаха сълзи в очите му и **Петър** казва с голямо въодушевление: „Господи, ако и всички да Те оставят, аз няма да Те оставя, защото Твоите святи думи са истина и живот!“

[11:16] Като казва това **Петър** се изправя, взема чашата и заговаря: „Благословен си ти, Израел и трижди благословени сме ние! Защото сме свидетели на изпълненото обещание. Бог посети Своя народ. Онова, което беше трудно да се повярва, сега се изпълни пред очите ни! Сега не трябва вече да викаме от дъното към Небесата, защото Всевишният слезе при нас в най-дълбокото ни нещастие! Затова цялата слава е Негова, който е между нас и ни даде това вино, благодарение на Своята мощ и милост да можем да повярваме в Него и отсега насетне ще почитаме Бога в Него!“ След това Петър отпива от виното и всички пият в отговор, казвайки: „Този е праведник!“

[11:17] Но **Аз** казвам на Петър тихичко: „Това не ти е дадено чрез плътта ти, но Отец, който е вътре в Мен го откри пред духа ти. Но отсега нататък мълчи, ще дойде време обаче, когато ще трябва да викаш, така че целият свят да те чуе!“ След това сред гостите отново се възцари тишина и поради тази случка те всички повярваха в Мен и се отнасяха към Мен като истински Месия, който е дошъл да ги избави от всички врагове.

Йоан, 2:11. Извършеното в Кана Галилейска е първото знамение, чрез което Иисус разкри Своята слава. И Неговите ученици сега твърдо повярваха в Него.

[11:18] Това беше първото забележително знамение, което дадох пред очите на мнозина в началото на Моето голямо дело по спасението и чрез това знамение Аз показах, завоалирано, голямото дело, което щеше да последва. Обаче, нито един от цялата голяма компания не разбра това, защото, както моето гладуване в пустинята пророчески посочи гонението, което Аз ще изстрадам от храма в Йерусалим от кръщението от Йоан до Моята смърт на кръста, така тази сватба посочи Моето възкресение и знамението стана модел за повторното раждане на духа за вечен живот.

[11:19] Точно, както Аз превърнах водата във вино, така също човек ще преобрази своето естествено същество, управлявано от чувствата, в дух чрез Моето Слово, при условие, че той живее според него!

[11:20] Но всеки би трябвало в сърцето си да следва съвета, който Мария даде на слугите, когато каза: „Сторете каквото Той ви каже!“, тогава Аз ще направя с всеки един онова, което направих в Кана Галилейска, а именно, едно истинско знамение, чрез което всеки, който живее според Моето Слово лесно ще разпознае повторното раждане на духа в себе си.

Глава 12

Йоан, 2:12. След това слезе в Капернаум Сам Той и майка Му, и братята Му, и учениците Му; и там престояха не много дни.

[12:1] Седем дни след тази женитба Аз напуснах Назарет и слязох в Капернаум с Мария, Моите петима братя (двама от които също спадаха към Моите ученици) и с учениците, които бях събрал дотогава. Този голям град по това време беше доста важен търговски център, разположен на границата на Завулон и Нефталим и също в средата на тези две провинции на Галилейското езеро, недалече от мястото, където Йоан кръщаваше на отсрещния бряг на Йордан в района на Бетабара, понеже там имаше достатъчно вода в това доста често пресъхващо речно корито.

[12:2] Човек може да попита какво всъщност съм търсел Аз в този град, който вече беше станал доста езически. Човек трябва да прочете пророк Исаия 9:1-2, където е писано: *Но на измъчената земя не ще има мрак, както в предишните времена, когато Той унижи земята Завулон и земята Нефталим, но в послешните времена ще я направи славна – нея, която е по пътя към морето, оттатък Йордан и езическа Галилея. Хората, които ходеха в тъмнина, видяха голяма светлина; могъща светлина изгря на ония, които ходеха в земя на мрачна сянка.*

[12:3] Когато човек намери този текст на Исая, и знае, че трябваше да изпълня всичко според Писанието, той лесно може да разбере, защо от Назарет Аз отидох в Капернаум. Освен това, в този район трябваше да приема за ученици още двама – Иаков и Йоан, синове на Заведей. Те също бяха рибари и ловяха риба в Галилейско море, недалеч от устието на Йордан и недалеч от мястото, където работеха Петър и Андрей. Тези двамата също имаха право да ловят риба в морето.

[12:4] Когато Аз приех и тези ученици, те Ме разпознаха по думите Ми и по могъщото свидетелство на онези, които бяха с Мен. Аз започнах да ги поучавам както му е редът, призовавайки ги към покаяние, тъй като царството Небесно беше над тях. Аз влязох в синагогите им и учех там. Някои повярваха, но мнозина бяха подразнени, искаха да Ме хванат и да Ме хвърлят в морето от една висока скала. Но Аз ги заобиколих заедно с тези, които бяха с Мен и посетих няколко малки селища на Галилейско море, провъзгласявах Божието Царство, изцелих много болни, и бедните и простите повярваха и Ме приеха с добра воля. Някои от тях се присъединиха към Мен и Ме следваха навсякъде, както агнетата следват своя пастир.

[12:5] В Капернаум Аз останах за кратко, тъй като там нямаше вяра и дори още по-малко любов. Този град беше място на търговия и користолюбив дух, а където те управляват, вярата и любовта са напълно изоставени. Така че, където това е в сила, Аз нямам почти никаква работа.

Йоан, 2:13. Тъй като наближаваше времето за Пасхата на иудеите, Иисус възлезе в Йерусалим.

[12:6] Тъй като иудейският празник Пасха беше настъпил, Аз отидох в Йерусалим с всички, които бяха с Мене. Но човек не трябва да си представя празника на Пасхата на истинския иудеин в същото време, в което се насрочват сега подобните празници от различни християнски общности, понякога дори през март. Тази беше три месеца по-късно! Защото на Пасха, на Йехова се поднасяха благодарствени жертви от първата жътва на годината, състояща се предимно от ечемик, царевица и пшеница. По този случай се ядеше вече новия хляб, който според Закона трябваше да е безквасен и на никого в страната не се позволяваше да яде квасен хляб през това време.

[12:7] Следователно този празник на безквасните хлябове можеше да се направи, едва когато новоожънатото зърно можеше

вече да се смели на брашно, а не по времето, когато едва беше посято. В добра година зърното в Иудея узряваше 14 до 20 дни по-рано от тук. Обаче, дори в Египет царевицата и пшеницата едва ли някога са били жънати преди края на май, какво остава за Иудея, където е значително по-хладно отколкото в Египет.

[12:8] Но времето за безквасния хляб беше дошло и, както вече беше споменато по-горе, Аз възлязох с всички, които бяха с Мен до столицата на Иудея, също наричана „Градът на Бога“, тъй като името Йерусалим означава „Град на Бога“.

[12:9] По това време много хора винаги идваха в Йерусалим, включително и мнозина езичници, които донасяха и продаваха различни стоки, съдове и инструменти, тъкани, добитък и плодове от всякакъв вид. Този празник в онези дни беше загубил изцяло своя свещен аспект и алчността подтикваше дори свещеничеството да дава в това време дворовете и входните зали на храма под наем на търговци, иудеи и езичници, срещу значителна сума, така че такъв храмов наем през време на празника възлизаше дори до 1000 сребърника, което в онези дни беше огромна сума и за сравнение, беше повече от 100,000 днешни флорина.

[12:10] Аз се възкачих в Йерусалим по времето на първосвещеника Каиафа, който знаеше как да се задържи на тази естествено най-доходоносна служба повече от година време. Тъй като спазването на Закон на Мойсей в онези дни се беше изродило в най-безсъдържателна церемония и всъщност, вече никой от свещениците не го зачиташе повече от снега паднал преди сто години. От друга страна, безмислената, празна церемония беше достигнала върха си, служейки предимно като прекомерен тормоз на бедните.

[12:11] Той даваше под наем дори някои места във вътрешността на храма на търговците на гълъби и на някои по-дребни сарафи. Тези последните носеха дребни монети, тъй като

онези, които имаха нужда от дребни, можеха срещу някаква допълнителна комисионна да сменят своите сребърни монети, златни римски монети и римски монети за добитък (pecunia), понеже римляните имаха специален вид пари за покупката на добитък. В зависимост от това какво животно беше изобразено върху такава монета, такова животно трябваше да може да се купи с тази монета, при условие че търговецът го имаше сред стоката си за продан. Срещу такива монети за добитък беше възможно да се получат от по-голям или по-дребен сарафин и друг вид монети в обръщение, но срещу по-висока комисионна.

Глава 13. Прочистването на храма (Гл. 13-16)

Йоан, 2:14. Там Той намери в храма търговците на говеда, овце и гълъби и среброменителите.

[13:1] Когато пристигнах в Йерусалим и разбрах, че заради всички животни и техните продавачи някои хора едва се осмеляваха да влязат в храма, тъй като понякога се случваше някой вол да пощръклее, наранявайки хора и повреждайки святи предмети и хората, посещаващи храма често не можеха да понесат зловонието и шума и не рядко губеха всички свои важни лични вещи, това безобразие стана непоносимо за Мен. И **Петър** и **Натанаил** отбелязаха: „Господи, не са ли Ти останали светкавици и гръмотевици за това?! Само погледни! Бедните хора викат пред храма. Те са дошли от далечни места, за да почетат Бог, а поради всички тези волове и овце не могат дори да влязат вътре. А мнозина, които с голямо усилие и в опасност са успели да влязат в храма и да излязат отново, се оплакват, че вътре са им ограбили всичко и почти са се задушили от зловонието! Ах, това наистина е твърде много и прекалено зло! Такова ужасно безобразие трябва да се прекрати на всяка цена. Това е дори много повече от Содом и Гомор!"

[13:2] Тези думи бяха чути от един непознат, стар иудеин, който сега идва при нас казва: „Скъпи приятели, вие не знаете всичко, но самият аз преди три години работех като обикновен слуга в храма, където научих неща, които накараха плътта ми да вие!"

[13:3] **Аз** казвам: „Приятелю, запази това в себе си, защото Аз зная всичко, което става на това място. Но бъди сигурен, нещата стигнаха твърде далече и още днес ще видиш Божието могъщество и гняв да се разразят в храма. Но скоро иди при портите на храма, за да не бъдеш наранен, когато Божията мощ

ще изгони осквернителите от храма. След това те вече няма да се осмелят да вършат такова светотатство.“

[13:4] Тогава този иудеин се отдалечи, възхвалявайки Бога, защото след като Ме чу да говоря така, той Ме взе за пророк. Присъедини се към една група свои приятели и им каза каквото беше чул от Мен. Хората в тази група, състояща се от няколкостотин души на всякаква възраст, се зарадваха и започнаха на висок глас да величаят Бога, че отново е пробудил могъщ пророк.

Йоан, 2:15. И Той направи камшик от върви и ги подкара извън храма заедно с овцете и воловете им. Той преобърна масите на среброменителите, разпилявайки монетите им.

[13:5] Но **Аз** казах на Петър: „Иди ей там при въжаря, купи три здрави въжета от него и ги донеси тук!“ Това Петър направи веднага и Ми донесе три здрави въжета, които Аз бързо сплетох в един здрав камшик. Като държах този камшик в дясната Си ръка, Аз казах на учениците Си и на всички, които бяха с Мен: „Последвайте Ме в храма сега и бъдете Мои свидетели, защото Божието могъщество и слава отново ще се изявят чрез Мен пред очите ви!“

[13:6] След това Аз тръгнах напред към храма. И като вървях, всички Ми правеха път и тези, които Ме последваха, имаха свободен проход да минат, макар че подът беше покрит с животински тор и нечистотии.

[13:7] Когато влязох в последната зала на храма, където главните търговци на волове и овце държаха животните си за продан отляво, докато сарафите заемаха дясната страна на всичките три зали, Аз застанах на стъпалата при портата и заговорих с гръмотевичен глас: „Писано е: „Моят дом е молитвен дом“. Но вие го превръщате в бърлога на крадци! Кой ви даде правото да скверните Божия Храм така!?“

[13:8] Но те завикаха: „Ние откупихме нашето право на висока цена от първосвещеника и сме под неговата защита и тази на Рим!“

[13:9] **Аз** казвам: „Вие наистина сте под такава защита, но Божията ръка е срещу вас и вашите защитници. Кой ще ви защити от Него, тъй като Неговата ръка е протегната над вас и вашите защитници?!“

[13:10] **Търговците и сарафите** казват: „Бог живее в храма и свещениците са Бог. Могат ли те да вървят срещу Неговата Воля? Този, когото те защитават е защитен и от Бог!“

[13:11] **Аз** казвам с много силен глас: „Какво говорите, вие несмислени нечестивци?! Макар, че свещениците все още седят на столовете на Мойсей и Аарон, те вече не служат на Бог, но служат на мамона, дявола, и тяхното право и вашето право е право на дяволите и никога Божие! Следователно, ставайте веднага и напуснете залите, иначе лошо ви чака!“

[13:12] Но те започнаха да се смеят и казаха: „Вижте само наглостта на този най-низш назарянин! Да го изхвърлим от храма веднага!“ Тогава те се изправиха и искаха да Ме хванат.

[13:13] Тук Аз вдигнах дясната Си ръка с въжения камшик и започнах да го въртя над главите им с Божествена сила. Всеки ударен от камшика незабавно беше обхващан от най-силни, почти непоносими болки. Това се случваше и с добитъка. Веднага се вдигна ужасен вой и от хора, и от животни, и последва паническо блъскане на животните и каквото се изпречваше на пътя им, биваше стъпкано. И търговците, и купувачите побягнаха с ужасни писъци от болка. Но Аз преобърнах сергиите на сарафите, разпилявайки всичките пари, които бяха върху тях и учениците Ми помагаха в тази работа.

*Йоан, 2:*16. *След това той се обърна към търговците на гълъби: „Изнесете ги навън“ – каза той: „Не трябва да превръщате дома на Моя Отец в пазарище.“*

[13:14] Тогава Аз влязох в храма, където все още много търговци на гълъби с клетки пълни с всякакви породи гълъби, очакваха купувачи. Тъй като обикновено тези търговци бяха бедни хора и не бяха алчни за печалба, а продажбата на гълъби в замъка беше стар обичай, макар, че в древните времена заемаха само първата зала на храма, Аз само предупредих тези бедняци, казвайки: „Изнесете ги навън и не обръщайте дома на Отца Ми на пазар! Мястото им е най-външния двор!“ – След това тези бедни хора си отидоха без да протестират и заеха старото си място в най-външния двор. –Така сега храмът беше разчистен.

Йоан, 2:17. Неговият ученик повтори думите от Писанието: „Ревността за твоя дом ще Ме погуби.“

[13:15] Тази постъпка причини сензация и учениците тайно се страхуваха, че сега свещеничеството скоро ще ни хване чрез римската охрана като разбойници и едва ли ще успеенм да избегнем най-унизителното търсене на отговорност и наказание. Тъй като е писано: „Ревността за Твоя дом ще Ме погуби.“

[13:16] Но **Аз** им казах: „Не се безпокойте! Погледнете в залите и ще видите как слугите и свещениците са се заели нетърпеливо да събират всички разпилени пари на среброменителите и да пълнят своите собствени кесии! Заради онези, които претърпяха загуби те ще ни разпитват с какви пълномощия ние направихме това, но тайно не се интересуват изобщо, защото тази постъпка им донесе около 1000 шекела злато и сребро и голяма сума други пари, които те никога няма да върнат на собствениците им. В момента те са твърде заети и нямат време да ни потърсят сметка. Освен това, те няма лесно да приемат оплаквания по този въпрос, точно както и онези, които претърпяха загуби, те научиха своите уроци и едва ли ще предприемат действия срещу Мен. Затова, успокойте ума си.

[13:17] Ревността за Моя дом наистина ще Ме погуби, но не все още известно време! Най-много някои от иудеите тук да

Ме попитат, кой съм Аз и с какво право извърших такова нещо и ще Ми поискат знак за това право. Но Аз зная, че нещата трябва да се случат по този начин и че няма опасност за нас. Само погледнете напред към завесата. Някои вече стоят там – онези, които искат да Ме попитат поради собствения си интерес и те незабавно ще получат верен отговор!“

Глава 14

Йоан, 2:18. Иудеите предизвикаха Иисус: „Какъв знак ще ни покажеш като пълномощие за своето действие?“

[14:1] Тъй като Аз все още разговарях с учениците с примрели сърца, някои иудеи дойдоха към Мен и казаха: „Ти извърши сега могъщо дело. Мъже и добитък се разлетяха от ръката ти като плява от буря и никой не се върна да събира разпиляните пари! Кой си ти и какъв знак за властта (от императора, имаха предвид те) можеш да ни представиш, който ти дава правото да правиш това?! Не знаеш ли ти непреклонната суровост на законите, които могат да те погубят заради това?!“

Йоан, 2:19. Иисус отговори: „Разрушете този храм и на третия ден Аз ще го издигна отново.“

[14:2] **Аз** казвам: „Ако не ги знаех, Аз нямаше да го направя, но Аз не се страхувах от тях. Но вие изисквате от Мен официално пълномощно, а Аз ви казвам, че нямам такова. Но разрушете този храм и на третия ден той ще се издигне отново, усъвършенстван!“

Йоан, 2:20. Тогава иудеите казаха: „46 години са били нужни да се построи този храм, а ти искаш да го издигнеш отново сам за три дни?“

Йоан, 2:21. Но те не знаеха, че храмът, за който Той говореше беше Неговото тяло.

[14:3] Това Мое решително изказване изуми иудеите и те съвсем не знаеха какво да кажат. След малко един от тях си спомни, че строителството на храма отнело 46 години и многохилядна работна ръка при непрекъсната работа. Така, че този запознат с историята иудеин се обърна към Мен и каза: „Млади човече! Осъзнаваш ли каква глупост каза току-що? Виж, цели 46 години са били необходими за построяването на този храм и много хиляди работници са работили непрекъснато, а ти

искаш да извършиш това за три дни съвсем сам без помощ от други!? О, какво свидетелство даде Сам за себе си, при това в храма, където човек трябва да говори особено разумно?!

[14:4] Твоето предишно действие ни изненада много и ние, като старейшини в Йерусалим, вече започвахме да обсъждаме с каква власт ти извърши това наистина най-похвално деяние, дали светска или пророческа, и така, че ние питаме и тебе за това. Ако ни беше казал с мъдри думи, от които ние да разберем, че си пророк, пробуден от Бога и че извърши това с Божието могъщество, ние щяхме да ти повярваме. Обаче, обратно на всички очаквания, ти вместо да ни кажеш мъдри слова, ни даде един неописуемо възмутителен самохвален и глупав отговор дори без зрънце истина, и сега ние те имаме за човек, който може да е научил някоя магия в някоя езическа школа и сега искаше да се покаже тук в Града на Давид, за което му е било платено от Рим или е бил тайно нает от фарисеите, свещениците и левитите, тъй като тези щяха да пожънат най-добрата реколта за храма днес, благодарение на твоята магична постъпка! Ние наистина съжаляваме, че сме сгрешили така в преценката си за твоята постъпка.“

[14:5] За това **Аз** казах: „Аз също съжалявам с цялото Си сърце, че трябваше да ви намеря така ужасяващо слепи и глухи! Защото слепецът не вижда нищо и глухонемите не възприемат нищо! Аз дадох знамение пред очите ви, което преди Мен никой друг не е извършвал и казах най-пълната истина, а вие Ме обвинявате, че съм или глупав самохвалко с някакво познание за езическа магия, желаещ да се изфука тук пред вас, или магьосник на заплата от Рим, или с окаяна заплата от храмовите свещеници. О, какво обидно обвинение! Вижте, ей там има огромна тълпа хора, които Ме последваха до тук от Галилея! Те Ме разпознаха, макар, че вие твърдите, че хората от Галилея са най-лошите иудеи

с най-малко вяра, но те все пак Ме разпознаха и Ме последваха. Как тогава вие не можахте да Ме разпознаете?“

[14:6] **Иудеите** казват: „Ние не искахме да те разпознаем и затова те запитахме, защото не сме нито слепи, нито глухи, както ти смяташ. Но ти ни даде отговор, който с естествения човешки разум човек не може да изтълкува по друг начин освен по този, който изказахме открито! Ние сме с добра воля, защо тогава, ако си пророк, не успя да разпознаеш това? Ние сме богати и почтени граждани на Йерусалим. Ако ти беше истински пророк, за теб щеше да е добре да си сред нас, но ти не осъзна това и следователно не си пророк, само един магьосник, който скверни храма много повече от онези, които преди това бяха изгонени от теб!“

[14:7] **Аз** казвам: „Идете и обсъдете това с онези, които дойдоха с Мен. Те ще ви кажат кой съм Аз!“

[14:8] Сега иудеите отиват при учениците и разговарят с тях. И те им разказват, какво са чули за Мен при реката Йордан, за свидетелството на Йоан и какво са видели и преживели с Мен, но признават, че не разбират какво съм казал на иудеите.

Йоан, 2:22. След Неговото възкресение учениците Му си припомниха какво беше казал Той и повярваха в Писанието и словата, които Иисус беше казал.

[14:9] Защото те самите го разбраха едва три дни след Моето най-необикновено възкресение и в същото време [разбраха-Б.пр.] и Писанието, в което се казваше това за Мен.

[14:10] Чувайки всичко това от учениците, **иудеите** се върнаха при Мен и рекоха: „Според всичко, което чухме сега от твоите най-искрени последователи, ти очевидно си Обещаният! Свидетелството на Йоан, когото знаем, говори силно за теб, както и твоите деяния. Твоите думи, обаче, са точно обратното на всичко друго. Как може Месията да е Бог в своите постъпки, а

глупец в думите си! Непременно ни обясни това и ние ще те приемем и поддържаме по всякакъв възможен начин!“

[14:11] **Аз** казвам: „Какво можете да ми дадете, нещо, което да не ви е било дадено преди това от Моя Отец, който е на Небесата? Но ако вие сте го получили, как можете сега да говорите така, сякаш не сте го получили?! Какво искате да Ми дадете, което да не е било вече Мое, тъй като Аз и Отец не сме двама, а един! Аз ви казвам: Нищо друго, а само волята е ваша, всичко друго е Мое. Дайте Ми своята воля с истинската любов на сърцата си и повярвайте, че Аз и Отец сме изцяло едно, тогава ще сте Ми дали всичко, което Аз искам от вас!“

[14:12] **Иудеите** казват: „И така покажи ни знамение и ние ще повярваме, че ти си Обещаният!

[14:13] **Аз** казвам: „Защо искате знамение? О, вие, нечестиво поколение! Не знаете ли, че знаците не пробуждат никого, но го осъждат?! Но аз не дойдох да ви съдя, а да можете отново да спечелите вечен живот, ако повярвате в Мен в сърцата си! Ще има наистина много знамения, и някои от тях ще видите. Обаче, те не ще ви дадат живот, а смърт за дълго време.“

Глава 15

Йоан, 2:23. Докато Той беше в Йерусалим за Пасхата, мнозина повярваха в Него, когато видяха знаменията, които Той извърши.

[15:1] Аз ви казвам: сега е Пасха и Аз ще остана в Йерусалим през това време. Следвайте Ме, където и да съм и ще видите голям брой истинни знамения! Но внимавайте да не би тези знамения да ви донесат погибел!"

[15:2] Иудеите бяха изумени от тези думи, но Аз ги оставих и с Моите ученици излязохме от храма на открито. Иудеите, обаче, Ме последваха тайно, защото нямаха смелостта да Ме следват открито, тъй като Аз казах „Моите знамения причиняват смърт". Те не разбраха, че това означава смъртта на духовния елемент, но те мислеха за смъртта на тялото, и като всички богати на Земята, те бяха големи любители на светския живот.

[15:3] Обаче, **един от тях** дойде при Мен извън храма и рече: „Учителю, Аз Те познах и искам да бъда с Тебе. Къде си отседнал?"

Йоан, 2:24. Но Сам Иисус не им се доверяваше, защото познаваше всички.

Йоан, 2:25. И нямаше нужда някой да свидетелства за човека, защото Сам знаеше какво има в човека.

[15:4] Но Аз видях, че той не беше искрен и че неговото желание да разбере, къде съм отседнал е нечестно. Затова **Аз** му казах, както казвах по-късно на редица свещеници с подобни робски интереси, познатите думи: „Лисиците си имат леговища, птиците къде да нощуват, но Човешкият Син няма къде глава да подслони, най-малко в този град. Но отиди първо и очисти сърцето си и тогава ела с честно намерение, а не с коварство, и ще разбереш как можеш да останеш с Мен!"

[15:5] Обаче, **този човек** рече: „Учителю, Ти грешиш за мен и моите приятели. Ако Ти няма къде да отседнеш, ела при нас и ние ще настаним Теб и Твоите ученици и ще Те осигурим, докогато Ти пожелаеш!“

[15:6] Но, **Аз** видях, че този човек нямаше честни намерения и казах: „Не можем да ви се доверим, защото сте приятели на Ирод и подобно на него, сте жадни за зрелища, особено ако са безплатни. Но Аз не дойдох в този град да забавлявам приятелите на Ирод с комедии, но да известя, че Божието Царство е близо и че вие следователно трябва да се покаете така, че да може да вземете участие в това Царство! Виж, това е целта на Моето присъствие тук сега, и затова не се нуждая от вашето жилище! Защото този, който живее в къща може да я напусне само през вратата, която си има заключалка и ключ и чрез която, един гост може да стане и затворник. Но който е на открито, е свободен и може да ходи, където поиска!“

[15:7] **Иудеинът** казва: „Как можеш да ни обиждаш така! Мислиш ли, че ние вече не познаваме свещеното право за гостоприемство? Ако те каним като гост в нашия дом, ти си най-святия там и горко на онзи, който насилствено сложи ръце на теб! Така, че при нас правото на гостоприемство се спазва и уважава за всички. Как тогава можеш да се съмняваш за този установен ред в нашите домове?!“

[15:8] **Аз** казвам: „С този ред в домовете ви Аз съм доста добре запознат, но това не означава, че не познавам също и другия ред. Докато един гост е в дома ви, той се радва на правото за гостоприемство, но когато поиска да напусне дома, наемници и войници, изпратени да посрещнат госта отвън пред вратата, му слагат вериги! Кажи Ми, това също ли е част от стария обичай за гостоприемство?!“

[15:9] **Иудеинът** казва някак смутен: „Кой с чиста съвест може да се оплаче от нашите домове?“

[15:10] **Аз** отговарям: „Онзи, който знае! Не беше ли един човек предаден така в ръцете на съдиите преди няколко дни?“

[15:11] **Иудеинът** казва още по-смутен: „Учителю, кой ти каза това? Ако това наистина стана, кажи ми, не го ли заслужаваше този престъпник?“

[15:12] **Аз** казвам: „При вас много неща се смятат за престъпление, които не са престъпление според Бог и Мен, защото коравосърдечието ви смята много неща за престъпление, за които Мойсей не даде закон. Това са ваши закони, които доколкото това засяга Мен, не правят човека престъпник! Защото вашето управление е грях срещу законите на Мойсей. Как тогава може да е престъпник онзи, който нарушава вашето управление, ако спазва законите на Мойсей?! О, казвам ти: Всички вие сте изпълнени със злоба и позорна измама!“

[15:13] **Иудеинът** отбелязва: „Как е възможно това? Мойсей ни даде правото да въвеждаме закони за специални случаи, и така нашите добре обмислени закони са добри колкото тези на Мойсей! Следователно, не е ли този, който ги нарушава толкова престъпник колкото онзи, който престъпва законите на Мойсей?“

[15:14] **Аз** казвам: „Според вас наистина, но не и според Мен! – Мойсей изискваше вие да обичате и уважавате вашите родители, но вие казвате, а свещениците дори ви заповядват да правите това: „който вместо това принася жертва в храма, за него е по-добре и с това той се оправдава от този закон.“ Но ако дойде при тебе човек и каже: „Вие отричате Бог и сте жалки измамници, премахващи закона на Мойсей, заради алчността си, давайки друг, с който измъчвате бедните!“ – Виж, тогава този човек те обиди и на прага на вратата ти го предаде на съд. Кажи Ми, заслужил ли беше това този достоен човек? Или не сте ли вие по-лоши нарушители според Мойсей?“

[15:15] Тук иудеинът се ядоса и отиде при **другите си спътници**, на които разказа какво е чул от Мен. Те поклатиха глави и казаха: „Странно! Как е могъл този Човек да узнае това?“ Но Аз напуснах това място и отидох с последователите Си в една малка страннноприемница извън града, където останах няколко дни.

Глава 16

[16:1] Разказаното и записано във втората глава тук е доста кратко изложение на историческия, естествен ход на двете събития, тъй като някои други неща се случиха тук и там, които бяха незначителни и щяха да удължат ненужно този разказ и освен това нямаше да представят тема, която да е по-важна или която да даде по-дълбоко познание. Така че е необходимо само едно кратко разяснение на духовното значение на второто събитие и тази втора глава може да се смята за завършена, доколкото се отнася до двете основни събития, които са описани за читателя и слушателя.

[16:2] Духовното значение на първото събитие в Кана Галилейска беше вече дадено, така че трябва да разгледаме само духовното значение на второто събитие. А то е следното:

[16:3] Храмът представлява човекът в неговата природно-светска сфера. В храма, също както и в човека, има Светая Светих. Следователно и външността на храма трябва да бъде пазена осветена и чиста, както и най-вътрешната, тъй като Светая Светих на храма, както и на човека, не бива да се осквернява!

[16:4] За да бъде запазена, Светая Светих на храма е покрита от дебела завеса и само на самия първосвещеник е позволено в някои случаи да влиза в Светая Светих. Но завесата и също рядко позволеното посещение на Светая Светих е една защита срещу оскверняването ѝ. Тъй като, ако някой съгреши с тялото си, той не само осквернява тялото си, но и душата си и чрез нея и своя дух, който във всяко човешко същество представлява, и наистина е, най-съкровеното и най-святото. Тази Светая Светих в човека, също както и съответната в храма е поставена дълбоко зад една дебела завеса и само на чистата любов към Бога, която във всеки човек е най-истинският първосвещеник на Бога е позволено да прониква ненаказана и да

повдига завесата на тази Светая Светих. Ако обаче, този единствен първосвещеник в човека се оскверни чрез привързването си към нечисти светски неща, създавайки обща кауза с тях, как би могла Светая Светих да остане неосквернена, ако тя се посещава от един нечист първосвещеник?!

[16:5] Следователно, ако в храма, както и в човека, всичко е станало нечисто, човек не е способен вече да го почисти, защото ако метлата е замърсена и нечиста, как може да бъде използвана за почистване на стаята?! Тогава, страхувам се, Самият Аз трябва да се заема с тази работа и да почистя храма със сила и чрез всякакви болезнени преживявания като различни неразположения и явни премеждия, така че храмът да може да бъде почистен.

[16:6] “Търговците“ и „купувачите“ са низките нечисти страсти в човека. Добитъкът, предлаган за продажба, представлява най-низката животинска чувственост и в същото време и произтичащата голяма глупост и слепота на душата, чиято любов може да бъде сравнена с тази на вол, който няма дори чувствената детеродна и сексуална любов, а е мотивиран само от най-грубата любов, подобна на любовта на лаком полип и чието знание е равно на добре познатата интелектуална мощ на овцата!

[16:7] А какво означават среброменителите и техните сделки с пари? Те обозначават и представляват в човека всичко, което изплува от вече доста скотското човешко самолюбие, защото животното обича само себе си, а вълкът ще погълне друг, ако е гладен. Тези „среброменители“ или такова зверско самолюбие, следователно трябва да бъде болезнено и насилствено отстранено от човека и всичко, което съживява тази любов трябва да бъде преобърнато и разпиляно!

[16:8] Защо не напълно унищожено? Защото и този вид любов не трябва да бъде лишавана от свободата си, тъй като

благородното семе или зърното пшеница ще израсте най-добре в обилно наторена с такъв тор нива и ще даде богата реколта. Защото, ако всичкият тор се отстрани от нивата, за да се почисти тя от всички нечистотии, зърното пшеница, ще се развива съвсем слабо и бъдете сигурни – ще роди много лоша реколта.

[16:9] Торът, който отначало се изкарва на нивата на купчинки, трябва да се разнесе така, че да покрие цялата нива. Ако се остави на големи камари, той ще задуши всичко под себе си и няма да е от полза за останалата част от нивата.

[16:10] Това е в основата на историята с почистването на храма в Евангелието. И защо Аз само разпилях парите на среброменителите и не ги унищожих напълно, което Аз бих могъл лесно да извърша.

[16:11] Какво тогава означават търговците на гълъби вътре в храма, които също трябваше да се изтеглят и да се върнат на местата, първоначално посочени за тях?

[16:12] Те трябва да се разбират като външните добродетели, състоящи се от всякакъв вид церемонии, обичаи, учтивост и др., в чисто светски смисъл, които обаче, човешката слепота издига като ценност на вътрешния живот и опитва да ги накара да пуснат корени в истинския живот там.

[16:13] Гълъбът е същество на въздуха. И тъй като беше използван на изток често като носител на писма, и особено на писма свързани с любов, и поради това вече при древните египтяни като йероглиф означаваше нежен и приятен разговор, той служеше като символ за такъв разговор в храма. И в същото време беше обикновено и съответно, символично жертвено създание, което обикновено се принасяше в храма от двойки младоженци, при раждането на първата им рожба като знак, че те сега са престанали да се занимават с такива външни съобщения, любезност и церемониални послания и са преминали към истинска вътрешна даряваща живот любов.

[16:14] Обаче, според реда на всички неща, най-външното принадлежи на най-външното. Кората, бивайки понякога съвсем мъртва, не трябва никога да влиза във вътрешността на дървото, а всичко, което принадлежи на кората, трябва да се отлага в кората. Кората е най-полезна за дървото като подходящо средство на полагащото му се място. Ако някой вкара кората в сърцевината на дървото, като преди това е отстранил част от сърцевината, дървото скоро ще изсъхне и загине.

[16:15] И така тези търговци на гълъби служат като знак, че хората не трябва да правят външните добродетели тема на вътрешния живот, понеже така благородният човек би станал само една говореща кукла. Тези търговци на гълъби като всички външни неща в най-общ смисъл и в по-тесен смисъл като всички които се опитват да издигнат благата си до положението на ценности на вътрешния живот, също бяха изпъдени от храма от Мен и поставени на подходящото за тях място, само че по един по-мек начин.

[16:16] Така че това е духовното значение на почистването на храма. И от правилното и неизменимо съответствие между човек и храм, може също да се признае, че не човек, но единствено самият Бог като вечна мъдрост, е този, който вижда и знае всичко, и може някога да действа и да говори по този начин.

[16:17] Но защо Господ не остана в храма след такова помитане?

[16:18] Защото Той сам знае, каква трябва да бъде вътрешната същност на човека, така че Той да може да получи постоянно обиталище в него. Освен това, след такова почистване, човек не трябва да бъде лишаван от свободата си, иначе би станал една кукла.

[16:19] Затова, Господ не може все още да Се довери на такъв насила почистен вътрешен човек, тъй като Той сам знае какво е нужно за пълното възстановяване на вътрешния човек.

Ето защо метачът излезе извън храма, и ако сякаш случайно влезе отвън във вътрешността на човека, без да се е подчинил на молбата на човека да остане с него и в него, само би подкрепил леността на човека. Човек трябва да се пробуди за пълна непринуденост, чрез която единствено може да стане съвършен човек, което ще бъде описано подробно в следващата глава.

Глава 17. Нощният разговор с Никодим (Гл. 17-22)

Йоан, 3:1. Там беше един от фарисеите на име Никодим, член на Съвета на иудеите.

[17:1] Това, че след почистването на храма Аз прекарах известно време в една малка странноприемница извън града заедно с всички онези, които Ме последваха, беше вече споменато в предишната глава. Но всеки може да зададе въпроса:

[17:2] „Какво правеше там, Ти Господи, защото със сигурност не си прекарал това време в безделие?“

[17:3] На това **Аз** казвам: „Разбира се, не! Тъй като денем и нощем много хора с различни професии и обществено положение идваха при Мен от града. Бедните идваха обикновено през деня, великите, изтъкнатите и богатите – предимно през нощта, тъй като не искаха да изглеждат слаби и несигурни пред себеподобните си.

[17:4] Но тъй като те – отчасти мотивирани от своето любопитство, отчасти от един вид интуитивно усещане, че може в крайна сметка Аз да съм Месията – бяха подтиквани да се запознаят по-добре с Мен. Техните посещения, които ставаха нощем, обикновено завършваха с голямо цупене. Защото тези изтъкнати, велики и богати бяха силно раздразнени, че не се отнасях с тях така любезно и мило, както с мнозина от бедните, чиито хваления за Моята доброта и дружелюбие нямаха край.

[17:5] Освен това, Аз сторих много чудеса за бедните като лекар, освобождавах обсебените от техните мъчители, правех така, че сакатите да ходят, парализираните да се изправят, прокажените да се очистят, немите да чуват и говорят, слепите да прогледнат и всичко това предимно чрез Словото.

[17:6] Онези, които идваха при Мен нощем, знаеха всичко това и искаха подобни знаци от Мен, при което Аз винаги правех забележка: „Денят има дванадесет часа и нощта също толкова.

Денят е определен за работа, а нощта за почивка. Който работи денем не се сблъсква с предметите, но това лесно се случва с онзи, който работи нощем, защото той не вижда къде стъпва.“

[17:7] Но някои Ме питаха с каква мощ и власт Аз извършвам такива чудеса. Съвсем краткият отговор беше: „С Моята собствена и Аз не се нуждая от нечия помощ за това!“

[17:8] Те отново Ме питаха защо не наемам квартири в града, тъй като такива велики дела изискват голямо пространство, и не подхождат за такова малко незначително селце, което дори да е съвсем близко до града, е твърде незабележимо.

[17:9] Тогава **Аз** казвах отново: „За Мен не е важно да пребивавам в място, където при вратите на неговите самонадеяни граждани охраняват войници, които допускат само изтъкнатите и безмилостно отказват достъп на бедните. И където човек, ако неговото лице не е познато и неговата премяна не е достатъчно великолепна, бива спиран поне седем пъти на всяка улица и разпитван кой е, откъде е и какво прави там. Освен това, Аз харесвам само онова, което е малко и презряно от света, защото е писано: „Което е велико пред света, е мерзост пред Бога!“

[17:10] И те питаха, казвайки: „Не е ли храмът, където пребивава Йехова велик и великолепен?“ **Аз** казвам: „Предполага се, че Той обитава там, но тъй като вие осквернихте храма, Той го напусна и не пребивава вече там и Ковчегът на Завета е празен и мъртъв!“

[17:11] **Нощните посетители** казват: „Каква е тази кощунствена глупост, която изричаш? Не знаеш ли какво е говорил Бог на Давид и Соломон? Може ли онова, което е казал Бог, някога да стане неистина? Кой си ти, че смееш да говориш така пред нас?!“

[17:12] **Аз** казвам: „Точно както Аз имам вътре и извън Мен Самия могъществото и властта да изцелявам всички болни, които идват при Мен единствено чрез Моята воля и Моето Слово,

така също Аз имам могъществото и властта, и пълното право да говоря на вас от храма, така както го сторих. И Аз ви казвам още веднъж, че сега също и вашият храм е мерзост в очите на Бога!“

[17:13] Тук някои започваха да мърморят, но други казваха: „Този очевидно е пророк и те винаги говорят неблагоприятно за храма!. Нека го оставим на мира!“ И така нощните посетители си тръгваха.

Глава 18

[18:1] В последната нощ от Моя престой в околностите на Йерусалим, някой си Никодим дойде при Мен, също през нощта, защото той беше личност с висок ранг в Йерусалим. Той не беше само фарисей (който доколкото се отнася до службата му, високия ранг и репутацията му, би могъл най-общо да бъде сравнен с един кардинал в Рим в днешно време), но той също беше много богат гражданин на Йерусалим и началник на Съвета на Иудеите в този град. Той беше кметът на града, назначен на този пост от Рим.

Йоан, 3:2. Той дойде при Иисус през нощта и му каза: „Учителю, знаем, че Ти си учител (пророк), изпратен от Бога. Никой не може да извърши тези знамения, освен ако Бог не е с него.“

[18:2] Този човек, като **управител на Йерусалим** по светските въпроси, дойде лично при Мен през нощта и каза: „Учителю! Прости ми, че идвам при теб толкова късно през нощта и те безпокоя по времето на почивката ти. Но когато чух, че утре вече ще си тръгнеш оттук, аз силно поисках да засвидетелствам своето уважение към теб, защото аз и няколко от моите колеги, след като разгледахме твоите деяния, сме убедени, че ти си дошъл при нас като истински пророк, изпратен от Бога! Защото никой не може да извърши знаменията, които ти извърши, освен ако Йехова не е с него! Следователно, тъй като ти очевидно си пророк и трябва да виждаш в какво лошо положение сме, макар, че Божието Царство ни е обещано от твоите предшественици, ще бъдеш ли така добър да ми кажеш кога ще дойде то, и ако дойде, какво се изисква от човек, за да влезе в него?“

Йоан, 3:3. Иисус отговори, казвайки: „Истина, самата истина ви казвам: „Освен ако човек не се роди отново свише, той не може да види Царството Божие.“

[18:3] Моят отговор на този въпрос на Никодим беше доста кратък. Като цитирания в стиха, а именно: „Истина, самата истина ти казвам: освен ако човек не се роди отново свише, той не може да види Царството Божие, още по-малко да влезе в него!“, което идва да каже: „Ако ти не пробудиш духа си по начините, които Аз ти покажа чрез Моето учение и действия, ти не можеш дори да разпознаеш Божествения Живот в Моето Слово, нито да проникнеш сам в неговите животворни дълбини!“

[18:4] Иначе праведният Никодим (както е показано в това, което следва) не разбра Моите думи и веднага доказа, че са истина. А именно, че Божественият Живот на Моето Слово не може да бъде разбран от разстояние, освен ако Духът на човек е напълно разбуден. Това е ясно и видно от следващия стих, според който Никодим Ме пита, доста объркан от Моите думи:

Йоан, 3:4. Никодим му казва: „Как може човек да бъде роден отново, когато той вече е стар? Може ли той да влезе отново в майчината си утроба и да се роди повторно?“

[18:5] „Но, скъпи Учителю, какво странно нещо каза ти? Как е възможно един човек да бъде роден отново? Може ли човек, който е израсъл висок, стар и твърд, да влезе в майчината си утроба през тясната малка врата и след това да се роди повторно?! Това, скъпи Учителю, е съвсем невъзможно! Или ти не знаеш нещо за идващото Божие Царство, поне не правилното нещо, или знаеш, но не искаш да ми кажеш, страхувайки се, че аз мога да те хвана и хвърля в затвора. О, не се страхувай от това, тъй като аз досега не съм лишил никого от свободата му, освен един убиец или лош крадец. Ти си голям благодетел на бедните и излекува почти всички болни в Йерусалим по чудотворен начин чрез

Божията сила в теб. Как бих могъл аз да сложа насилствено ръце върху теб?!

[18:6] Повярвай ми, скъпи Учителю, аз приемам много сериозно очакваното Царство Божие! Затова, ако знаеш някои подробности за него, разкажи ми ги по такъв начин, че да мога да разбера! Представи небесните неща с небесни или земни неща със земни думи в добре разбираеми картини, иначе твоята информация ми е по-малко полезна от древноегипетските йероглифи, които не мога да чета, какво остава да разбера. Знам само от изчисленията си, че Царството Божие трябва вече да е тук, но засега не зная къде и как може човек да влезе в него и да бъде приет в него. Бих искал да отговориш на този въпрос съвсем ясно за мен, за да мога да разбера."

Йоан, 3:5. Иисус отговори: „Истина ви казвам: Никой не може да влезе в Царството Божие без да бъде роден от вода и дух".

[18:7] На този повторен въпрос Аз дадох на Никодим точно същия отговор, както е записано в горецитирания пети стих. Той се различава от предишния само в това, че тук е посочено от какво човек трябва да се роди в действителност, за да влезе в Царството Божие, а именно, от вода и дух, което означава малко или много това:

[18:8] Душата трябва да бъде изчистена с водата на смирението и самоотричането (защото водата е най-древният символ на смирението, тя позволява да се прави всичко с нея, служи на всички неща и винаги търси за себе си най-ниските места по Земята, бягайки от височините) и едва тогава – от духа на истината, който нечистата душа не може никога да породи. Една нечиста душа е подобна на нощта, докато истината е едно слънце, изпълнено със светлина, която създава ден навсякъде около себе си.

[18:9] Следователно, който поеме истината в своята пречистена чрез смирение душа и наистина разпознае това така, той става свободен в духа чрез тази истина. Тази свобода на духа, или влизането на духа в такава свобода, е всъщност действителното влизане в Царството Божие.

[18:10] Но Аз не дадох на Никодим такова обяснение, защото в неговата сфера на познание той щеше да го разбере дори по-малко от самия кратък, завоалиран принцип. Затова, той Ме попита отново как да се разбира това.

Глава 19

[19:1] Но **Аз** отговорих така, както е записано в цитирания горе шести стих. А именно: „Ти въобще не трябва да си изненадан, че Аз ти говоря по този начин! Защото разбери, онова, което идва от плътта отново е плът, както мъртвата материя или външната обвивка на живота, докато, което идва от духа също е дух или вечен живот и истина в себе си!“

Йоан, 3:6. „Роденото от плътта е плът, а роденото от Духа е дух.“

[19:2] Обаче, Никодим все още не беше способен да схване това. Той повдигна рамена и все по-учуден, не толкова относно темата, а от факта, че той, като един най-мъдър фарисей, вещ в Писанието, е неспособен да разбере значението на Моите думи, защото той мислеше твърде много за своята собствена мъдрост и беше издигнат на службата Началник на Съвета на Иудеите, поради голямата си мъдрост.

[19:3] Следователно, той беше още по-учуден от това, че сега в Мен той неочаквано откри учител, който му предлага да разчупи много странни ядки с мъдрост! Тъй като той сметна, че това е доста извън него, той Ме попита отново: „Добре – как да се разбира това? Може ли духът да бъде бременен и да роди дух от своя вид?!“

Йоан, 3:7. „Не се чуди, че ти казах: вие трябва да се родите свише.“

[19:4] **Аз** му казвам: „Аз вече ти казах, че не трябва да се изненадваш, когато ти казвам: Вие всички трябва да се родите свише отново!

Йоан, 3:8. „Вятърът духа, където иска и гласа му чуваш, но не знаеш откъде идва и накъде отива; тъй бива с всекиго, роден от Духа.“

[19:5] Защото виж, вятърът духа, където си иска. Ти чуваш звука му, но ти все още не знаеш откъде идва той първоначално. Така е и с всеки, който идва от духа и ти говори. Ти го виждаш и го чуваш, но тъй като той ти говори по своя духовен начин, ти не го схващаш, нито разбираш откъде го е получил или какво в действителност казва той и какво означава то. Но понеже ти си честен и мъдър човек, ще ти бъде дадено по подходящия начин, за да схванеш и разбереш неща като тези."

Йоан, 3:9. Никодим отговори: "Учителю, как е възможно това?"

[19:6] Тук Никодим поклати глава със съмнение и след малко каза: „Тогава аз бих искал да чуя от теб как е възможно това! Защото това, което зная и разбирам, аз зная и разбирам в плътта си. След като плътта ми бъде отнета някога, едва ли бих бил способен вече да схвана и разбера нещо! Как, о, как аз като плът ставам дух, и как друг дух поглъща моя дух и той се ражда отново? Как, о, как може въобще да е възможно това?!"

Йоан, 3:10. Иисус отговори и му каза: "Ти като учител на Израил не го ли знаеш?"

[19:7] **Аз** му казвам: „Как ти, един мъдър учител на Израил не можеш да разбереш това?! Но ако ти, като вещ в Писанието, не можеш да схванеш това, какво ще стане с множината други, които едва знаят Писанието и че имало някога един Авраам, Исаак и Иаков?

Йоан, 3:11. „Истина, истина ти казвам: ние говорим за това, което знаем и свидетелстваме за онова, което сме видели, а нашето свидетелство вие не приемате."

[19:8] Наистина, повярвай Ми! Ние, т.е., Аз и Моите ученици, които са дошли от духа, сме тук и не говорим с теб чисто духовно, а съвсем естествено, и ти предаваме в естествени земни образи това, което знаем и сме видели в духа, и ти не можеш да схванеш и разбереш нищо от това!

Йоан, 3:12. „Ако за земни работи ви говорих и не вярвате, как ще повярвате, ако ви говорех за небесни?"

[19:9] Ако ти не си способен да схванеш такова лесно нещо в разбираеми думи, когато ти говоря по светски за духовни неща, които по такъв начин стават, все едно, светски неща, Аз бих искал да зная как би реагирала твоята вяра, ако Аз ти говорех за небесни неща по чисто небесен начин!

[19:10] Казвам ти: „Само духът, който е дух вътре в себе си и извън себе си, знае какво съставлява духът и какво неговият живот! Плътта обаче, е само външна кора, която не осъзнава духа, освен ако духът не се разкрие пред външността, пред кората. Твоят дух все още твърде много е доминиран и покрит от плътта и следователно не съзнава себе си, но ще дойде време, когато твоят дух, както вече ти казах, ще стане свободен. Тогава ти ще разбереш и приемеш нашето свидетелство!"

[19:11] **Никодим** казва: „Скъпи Учителю, ти най-мъдрият сред мъдрите! О, кажи ми ясно кога, о, кога ще дойде това така пламенно очаквано време!"

[19:12] Тогава **Аз** отговорих, казвайки: „Приятелю Мой, ти не си узрял достатъчно все още, че да мога да ти кажа времето, деня и часа! Виж, докато новото вино не е добре ферментирало, остава мътно, и ако го налееш в кристална чаша и държиш чашата срещу слънцето, неговата могъща светлина ще бъде неспособна да проникне през мътилката на новото вино. Същото е и с човека. Докато не ферментира добре и чрез този процес на ферментация не отстрани всичко нечисто от вътрешността си, светлината от Небесата не може да проникне в неговото същество. Но Аз сега ще ти кажа нещо. Ако разбереш, ще научиш времето! И така, чуй Ме."

Глава 20

Йоан, 3:13. „Никой не е възлязъл на небето, освен слезлия от небето Син Човешки, който пребъдва на небето.“

Йоан, 3:14. „И както Мойсей издигна змията в пустинята, тъй трябва да се издигне Човешкият Син“

Йоан, 3:15. „Та всеки, който повярва в Него, да не погине, но да има вечен живот.“

[20:1] Виж, никой не се въздига в Небесата, освен онзи, който е слязъл от Небесата, а именно, Синът Човешки, който обитава Небесата. И както Мойсей в пустинята издигна една змия, така също и Човешкият Син трябва да бъде издигнат, така че всички, които вярват в Него да не бъдат изгубени, но да имат вечен живот! Кажи Ми, разбираш ли това?“

[20:2] **Никодим** казва: „Скъпи Учителю! Как бих могъл да го разбера?! Ти притежаваш странна мъдрост. Както споменах преди, за мен може да е по-лесно да чета древните египетски йероглифи, отколкото да разбера твоята мъдрост! Аз трябва сега честно да призная, че ако не бях омаян от твоите могъщи дела, щях да те смятам за глупец или за някой, който обича да прави номера, защото никой смислен човек никога не е говорил по начина, по който ти говориш! Но твоите дела показват, че ти си дошъл при нас като учител от Бога и ти трябва да притежаваш изобилие от Божествено могъщество и мъдрост, без които никой не е способен да извършва такива дела.

[20:3] И където „едното“ е чисто Божествено, също и „второто“ трябва да е от Бога. Твоите дела, скъпи Учителю, са Божествени и такова трябва да е и твоето учение за Царството Божие на Земята, независимо дали го разбирам или не! Ако аз сега от някаква светска гледна точка, разгледам идеята „Никой не възлиза на Небесата, освен ако не е слязъл от Небесата!“, и това трябва да е Синът Човешки, който винаги обитава Небесата –

тогава аз губя разбирането! Скъпи Учителю, след Енох и Илия едва ли някой човек на Земята е бил така щастлив, че видим да се възнесе на Небесата. Ти може да станеш третият!? И ако ти наистина бъдеш третият, ще има ли някаква полза от това за другите хора, които, понеже не са слезли от Небесата, никога не биха могли да достигнат Небесата?!

[20:4] Освен това ти каза, че Онзи, който е слязъл от Небесата, само външно е на Земята, а в действителност все още е на Небесата! Според това, досега само Енох, Илия и може би по-късно също и ти, бихте били единствените, които ще имате дял в Царството Божие, което идва. Тъй като всички други милиони милиони могат да легнат в техните влажни тъмни гробове за вечни времена и благодарение на благодатта и милостта Божия, ще се превърнат още веднъж на Земя и накрая ще изчезнат!“

[20:5] Скъпи Учителю, такова едно Царство Божие на Земята е отхвърлено с благодарност от бедните земни червеи, които – съвсем нелепо, откъдето и да се погледне – се наричат „хора“! Кой не знае как е това и винаги е било? Една лястовичка не прави лято, нито дори три! Какво е направил Енох и какво Илия, че са били приети на Небесата от Земята? Действително нищо друго, а само това, което тяхната Божествена природа ги е накарала да направят! Така че те нямаха заслуга и според твоето разяснение сега, те са били приети на Небесата от Земята, само защото, като тебе, те са слезли от Небесата!

[20:6] Виж, това предлага на бедното човечество на тази сурова Земя много малка надежда и на практика, никаква утеха! Но както аз вече ти казах по-рано, това не променя факта, че аз смятам все още, че твоето учение е Божествено и във висша степен мъдро, макар че, както доказах вече с едно от твоите твърдения разгледано с естествената логика, то е и трябва да е обикновено безумие, което ще разбереш, както и аз разбрах.

[20:7] Но какво имаш предвид с издигането на Човешкия Син, подобно на това на бронзовата змия на Мойсей в пустинята и как и защо ще имат вечен живот всички онези, които повярват на издигането на Човешкия Син, подобно на вярващите в издигането на змията, което вече граничи с иносказателното, т.е., с нещо, което само по себе си е категорична глупост! Кой е този Син Човешки? Къде е той сега? Какво прави? И той ли подобно на Енох и Илия идва от Небесата? Предстои ли все още да се роди? В какво се предполага, че трябва да вярват хората по отношение на Човешкия Син, които със сигурност никога не са го виждали, както и аз не съм? Как може да е дошъл на тази Земя, ако е все още на Небесата? Къде ще бъде издигнат и кога? Ще стане ли с това един непобедим могъщ цар на Иудея?

[20:8] Виж, скъпи Учителю, това сигурно звучи най-свойствено от устата на човек, който доказва с делата си, че той трябва да е изпълнен с Божествена власт и могъщество! Обаче, както вече казах, аз няма да оставя всичко това да ме обърква и продължавам да гледам на теб като един велик пророк, изпратен от Бога.

[20:9] От това можеш да разбереш, че аз не съм един от онези, които веднага отхвърлят едно учение, което не разбират. Затова, аз все още те моля да ми дадеш малко повече обяснения, защото така да се каже, възможно е да не мога да те разбера. Виж, аз съм много уважаван в страната на Иудея, особено в Града на Салем, където съм началник на всички Иудеи! Ако аз представя теб и твоето учение, то ще бъде прието и въведено, докато ако аз го изоставя, то наистина ще бъде изоставено и няма да бъде прието. Затова, бъди така добър и ми дай още малко светлина!“

[20:10] **Аз** казвам: „Това беше една многословна беседа и ти говори като човек, който не знае нищо за небесните неща. Но не може да бъде иначе, защото ти си в нощта на света и не си предразположен да видиш светлината, която е дошла от Небесата

да освети тъмнината на нощта в света. Ти наистина имаш лек проблясък, но все още не разпознаваш какво стои в действителност пред самия ти нос!“

Глава 21

Йоан, 3:16. „Защото Бог толкова обикна света, че отдаде Своя Единороден Син, та всеки, който вярва в Него, да не погине, а да има вечен живот.“

[21:1] Аз казвам: „Аз ти казвам: Бог е любов и Синът е Неговата мъдрост. И Бог възлюби света толкова много, че Той даде Своя единствен син, т.е., Своята мъдрост, излъчвана от Него от вечността в този свят, така че всички, които повярват в Него, няма да умрат, но ще живеят вечно! Кажи Ми толкова неразбираемо ли е това за теб?!“

[21:2] **Никодим** казва: „Имам чувството, че трябва да го разбера, но тогава наистина не разбирам. Ако само мога да разбера къде се вписва Човешкият Син, тогава, ще съм добре! Ти каза също за единствения Син на Бога, когото Божията любов даде на света. „Човешкият Син“ и „единственият Син на Бога“ един и същ индивид ли е?!“

[21:3] **Аз** казвам: „Погледни тук! Аз имам една глава, едно тяло и ръце, и крака. Главата, тялото, ръцете и краката са плът и тази плът е Човешкият Син, защото което е плът идва от плътта, но в този Човешки Син, който е плът, пребивава Божията мъдрост и това е Единственият Син Божий. Не единственият Син Божий, но само Човешкият Син ще бъде издигнат, като бронзовата змия на Мойсей в пустинята, и мнозина ще се съблазнят в това. Онези, които не се съблазнят, но повярват и се придържат към Неговото име, на тях Той ще даде властта да се наричат Божии чада и техният живот и царство ще бъдат вечни.

Йоан, 3:17. „Защото Бог не проводи Сина Си на света, за да съди света, а за да бъде светът спасен чрез Него.“

[21:4] Не трябва да очакваш някаква присъда над света, като например, войни, наводнения или дори огън от Небесата, пояждащ всички езичници. Защото виж, Бог не изпрати

единствения Си Син (Божествената Мъдрост) в света (в човешка плът) да съди (да унищожи) този свят, но напълно да го спаси, т.е., така че също и плътта да не погине, но да може да възкръсне за вечен живот заедно с духа. (Под плът в този случай да се разбира не толкова действителната плът на тялото, но по-скоро плътските желания на душата.) Обаче, за да достигне това, материалните чувства на достойнство в плътта трябва да бъдат изкоренени с вяра, именно вярата в Сина Човешки, че Той е дошъл на света, роден от вечността, произлизаща от Бог, за да имат вечен живот всички, които повярват в Неговото име и му останат верни!

Йоан, 3:18. „Който вярва в Него, не бива съден, а който не вярва, е вече осъден, за дето не е повярвал в името на Единородния Син Божий.“

[21:5] Който повярва в Него, иудеин или езичник, няма да бъде осъден и няма да погине. Но който се съблазни в Сина Човешки и не Му повярва, той вече е осъден. Защото именно фактът, че не иска и не може да повярва, защото чувството му за достойнство го кара да се съблазни в името и в същността на Сина Човешки, вече е присъда за такъв човек. Разбираш ли сега това? Аз ти го представих съвсем ясно!“

[21:6] **Никодим** казва: „Да, да, наполовина разбирам значението на твоите крайно мистични думи, но изглежда, че са казани безцелно, доколкото така високо ценения от теб Син Човешки, в когото обитава пълнотата на Божията мъдрост го няма и ти или си неспособен или не желаеш да дадеш подробности за времето и мястото, където той ще се появи.

[21:7] Така също твоята присъда, която ти свързваш главно с неверието, звучи твърде загадъчно! Ако присъдата не е нито наводнение, нито война или мор, а също не е пояждащ огън, а само неверие, да ти кажа право, скъпи Учителю, аз все още не мога да схвана значението на твоите думи! Защото, който не

разбира само едно или две неща от това, което казваш, из основи не разбира цялата реч. Какво всъщност означава твоето „осъждане“? Какво ново значение приписваш на това понятие?“

[21:8] **Аз** казвам: „Приятелю мой, скоро Аз също бих могъл да ти кажа: Трудно ми е да разбера защо ти си неспособен да схванеш съвършено ясно смисъла на Моите думи! Ти казваш, че не разбираш понятието „осъждане“, а Аз ти го обясних толкова ясно.

Йоан, 3:19. „Осъждането пък е поради това, че светлината дойде на света, но човеците обикнаха повече мрака, нежели светлината, понеже делата им бяха лоши.“

[21:9] Виж, това е осъждането, че сега Божията светлина от Небесата е дошла в света, но хората, които са били освободени от тъмнината и поставени на светло все още предпочитат тъмнината пред Божията светлина, която сега в изобилие е пред очите им! Че хората отхвърлят светлината се доказва от техните дела, които са зли отначало докрай.

[21:10] Къде можеш да намериш първоначална съвършена вяра, къде истинско благочестие? Къде човек обича другия, освен когато има някакъв егоистичен мотив? Къде са сега онези, които обичаха своите съпруги заради плодовитостта? Те обичат младите блудници, заради чувственото удоволствие, разврат и блудство! Защото всеки, който с отявлено идолопоклонничество към похотта и блудството, извършва истинско блудство с другия пол, а това е най-злото от всички злини! – Къде е крадецът, който би взел свещ и би откраднал на светло?!

Йоан, 3:20. „Защото всеки, който прави зло, мрази светлината и не отива към светлината, за да бъдат изобличени делата му, понеже са лоши.“

[21:11] Виж, всички онези, които са зле настроени и действат съответно, са тези, чиито творения са лоши. Който обича и практикува такива дела, е враг на светлината, мрази я и ще

направи всичко, което е във властта му, да я избегне, така че неговите зли дела, за които той знае, че са забранени и осъдени от светлината, да не бъдат разпознати в светлината с тяхната грозота и наказани!

[21:12] И виж, в това се състои действителното осъждане, но онова, което ти разбираш под осъждане, не е осъждането, а само наказанието, следващо осъждането.

[21:13] Ако се наслаждаваш да се разхождаш нощем, това вече е осъждане на твоята душа, тъй като ти предпочиташ нощта пред деня. Но ако тогава ти се удариш в нещо и се нараниш лошо или дори паднеш в яма или дълбок ров, такова удряне или падане не е осъждането, но само последицата от осъждането в теб, който обичаш нощта и мразиш деня!

Йоан, 3:21. „А този, който постъпва според истината, отива към светлината, за да станат делата му явни, понеже са по Бога извършени.“

[21:14] Ако обаче, си приятел със светлината, деня и истината, произлизаща от Бога, ти също ще действаш в съответствие с Божествената Истина и непременно ще копнееш твоите дела да излязат на светло и да бъдат открити на всеки. Защото ти знаеш, че твоите дела, понеже са извършени в Светлината на Истината, идваща от Бога, са добри и честни и така заслужават висока оценка и видима награда!

[21:15] Следователно, който е приятел на Светлината, няма да ходи нощем, но денем и той веднага ще разпознава Светлината, защото той е от Светлината и тази Светлина се нарича – Вяра на сърцето.

[21:16] Така, който вярва в Човешкия Син, че Той е Светлина от Бога, вече има живот вътре в себе си. Но който не вярва, вече има осъждането вътре в себе си, и осъждането е самото неверие.

[21:17] Мисля, че сега вече ще Ме разбереш.“

Глава 22

[22:1] **Никодим** казва: „С изключение на едно нещо, всичко сега ми е ясно, но Едно все още липсва, и това е самият забележителен Човешки Син, без когото всички твои мъдри думи с прекрасните разяснения са напълно безполезни! Каква полза за мен е вярата или най-доброто и най-твърдото желание да вярвам в Сина Човешки, ако него самия го няма? Човек не може да си създаде сам Човешки Син от въздуха или просто от една идея. Затова, кажи ми, къде мога да намеря този вечен Син Божий и бъди сигурен, че Аз напълно ще повярвам в него!“

[22:2] **Аз** казвам: „Ако не бях осъзнал това, ти никога нямаше да получиш тези разяснения от Мен! Но ти дойде при Мен през нощта, а не през деня, макар, че си чул и видял много от това, което Аз извърших! Обаче, тъй като ти дойде при Мен през астрономическата нощ, както и в нощта на своята душа, не е трудно да се разбере, че ти все още не виждаш пътя си, що се отнася до Човешкия Син!

[22:3] Аз ти казвам: ако някой търси Човешкия Син нощем, страхувайки се да го направи денем пред всички хора, рискувайки така репутацията си, той няма да намери онова, което търси, тъй като ти като много мъдър човек сред иудеите със сигурност ще знаеш, че нощта, каквато и да е тя, изобщо не е подходяща за търсене и намиране. Следователно, който търси Човешкия Син трябва да го търси денем, а не нощем, тогава той ще позволи да бъде намерен.

[22:4] Аз ти казвам само това: иди при Йоан, който заради наличието на вода сега кръщава при Енон близо до Салим. Той ще ти каже дали единственият Син Божий е вече тук или не! Там ще го опознаеш!“

[22:5] **Никодим** казва: „О, скъпи Учителю, това няма да е лесно! Защото дните ми са прекалено натоварени! Имай предвид,

че в града и близките околности живеят, включително чужденците, над осемстотин хиляди души, за които аз, като управител, се грижа. Освен това, всеки ден трябва да участвам в дейностите на храма, което не може да се отложи. Ако тази благодат не ми бъде дадена тук, в Йерусалим, ще трябва да се въздържа от нея! Виж, за това ще ми трябват цели три дни, а при моята работа, това ще са все едно три години за някой друг.

[22:6] Следователно ще трябва да ми простиш, ако не мога да последвам съвета ти, но когато и да дойдеш в Йерусалим с учениците си, непременно ела при мен и аз ще настаня добре всички вас! Ти и всички онези, които са с теб винаги ще имате един искрен приятел и доброжелател в мое лице. Моят дом, който е достатъчно голям да настаня хиляда души е разположен близо до Площада на Давид вътре в Портата на Соломон, наречена още Златната Порта! Когато и да дойдеш, той ще бъде изцяло на твое разположение. Каквото е в моята власт, винаги ще бъде направено, за да ти служа! Ако някога ти е нужно нещо, кажи ми и ще ти го осигуря!

[22:7] Защото, виж, с мен се извършва голяма промяна! Аз те обичам, мой скъпи Учителю, повече от всичко, което някога съм ценил и тази любов ми казва по някакъв начин: Самият Ти си Онзи, заради когото ме изпращаш в Енон при Йоан! Може да не е така, както го чувствам вътре в себе си, но както и да е, аз те любя с цялото си сърце, тъй като аз разпознах в теб един велик Учител на истинската Божествена Мъдрост. Твоите дела, подобни на които никой преди теб никога не е извършвал, ме изпълниха с най-дълбоката възхита, но твоята велика мъдрост плени сърцето ми дори още повече, мой скъпи Учителю! Аз те любя! Кажи ми дали моето сърце свидетелства вярно за теб!“

[22:8] **Аз** казвам: „Имай още малко търпение и всичко ще ти стане ясно! Скоро ще се върна при теб и ще бъда твой гост, тогава ще узнаеш всичко!

[22:9] Но следвай непременно подтика на сърцето си, което ще те научи в един миг на повече, отколкото петте книги на Мойсей и книгите на всички пророци! Защото, виж, нищо в човека не е по-истинско от любовта! Затова, следвай я и ще ходиш денем! – Но сега нещо друго!

[22:10] Аз отивам сега в Иудея, където ще проповядвам Божието Царство. Ти си най-висшият управител на тази страна. Не заради Мен самия, но заради Моите ученици, осигури Ми разрешително за преминаване според закона на Рим, което да използваме пред иудеите, така че да нямаме неприятности с митниците и пътните такси! Децата, разбира се, са освободени, но те трябва да бъдат записани като такива. Всъщност, за Мен ще е лесно да минавам навсякъде свободно и безпрепятствено сред множеството, но Аз не искам да създавам раздразнение никому, следователно, се подчинявам на закона на Рим.“

[22:11] **Никодим** казва: „Ти ще получиш това незабавно, скъпи Учителю! Аз ще го напиша собственоръчно и ще ти го донеса до един час, защото моят дом е недалече оттук.“

[22:12] Никодим сега бърза към къщи и само след половин час донася исканото разрешително за преминаване. Когато вече имахме това разрешително за преминаване, Аз благослових напрегнатия Никодим в Моето сърце. Той се прости със сълзи в очите си и Ме помоли още веднъж да се възползвам от дома му, когато се върна в Йерусалим, което Аз също му обещах. Но Аз го посъветвах да пази храма чист и той обеща тържествено. Така се разделихме на сутринта.

Глава 23. В района на Иудея около Йерусалим и по пътя за Самария (Гл.23-25)

Йоан, 3:22. След това Иисус влезе в Иудея с учениците си, там живееше с тях и кръщаваше.

[23:1] Когато денят се развидели напълно, ние тръгнахме на път и влязохме в Иудея, която всъщност принадлежеше към Йерусалим, обхващайки този град по същия начин, както днес една област е разположена около главния град. Човек лесно можеше да обиколи цялата страна за няколко дни.

[23:2] И какво всъщност правех Аз в тази страна? Стихът казва, че Аз съм живял там с тях и съм кръщавал. Тук изниква въпросът кои в действителност бяха „те“ и какво означава, че Аз съм живял с тях. „Те“ са всички гореспоменати ученици, чийто брой отново се увеличи с няколко в Йерусалим, но също и всички онези, които повярваха в Моето учение и го споделяха.

[23:3] И всички онези, които приеха Моето учение с пълна вяра бяха открито кръстени от Мен с вода, но тайно с духа на Моята вечна любов и мъдрост и чрез това получиха властта да бъдат наричани „Божии чада“. Това правех Аз, докато бях там. Учението и онова, което правех беше частично записано от другите трима евангелисти и няма нужда да се посочва тук. То всъщност се състоеше основно от представяне на всички сериозни недостатъци, от които иудеите и фарисеите страдаха и в проповядване на любов към Бога и ближните.

[23:4] Веднъж Аз описах всички слабости, поучавах съгрешилите да се покаят, предупреждавах всички, които приеха Моето учение да не би да се обърнат към стария квас на фарисеите и, за утвърждаване на Моето най-благо учение, извършвах чудотворни дела, необходими за тези толкова много материалистични времена. Аз също изцелявах много болни,

освобождавах обсебените от нечистите духове и приемах още и още ученици.

Йоан, 3:23. Йоан също още кръщаваше при Енон близо до Салим, защото там имаше много вода, и идваха и се кръщаваха.

Йоан, 3:24. Защото Йоан още не беше хвърлен в тъмницата.

[23:5] Докато пътувах през земите на Иудея, Аз също отидох в района, където Йоан кръщаваше в малката пустиня при Енон до Салим, защото там имаше много вода, докато в района на Бетабара Йордан имаше малко вода и то мътна, кална и пълна със зловонни паразити. Затова Йоан беше сменил мястото си, проповядваше строгите си проповеди за покаяние при Енон и там кръщаваше хората, които бяха приели учението му и истински се бяха покаяли.

[23:6] Сред тях имаше и мнозина, които вече бяха приели Моето учение, но още не бяха кръстени от Йоан. Те Ме питаха дали е необходимо да бъдат кръстени от Йоан преди това. И **Аз** им казвах: „Само едно нещо е необходимо и то е наистина да спазвате Моето учение! Но който иска да бъде очистен от Йоан преди това, докато той все още върши това, ще има само полза от такова очистване.“ Когато казах това, мнозина отидоха, за да бъдат кръстени от Йоан.

Йоан, 3:25. Някои от учениците на Йоан бяха влезли в спор с някои иудеи (които бяха отишли там) за пречистване (т.е., за да бъдат кръстени от Мен с вода според свидетелството на Йоан).

[23:7] Възникна спор за пречистването от Йоан и Моето кръщаване, тъй като учениците на Йоан не можеха да разберат, че Аз също кръщавах с вода, тъй като те бяха чули свидетелството на Йоан, че Аз няма да кръщавам с вода, но със Светия Дух. Много иудеи, които вече бяха Мои ученици, поддържаха че Моето кръщение е истинско. Защото макар, че Аз кръщавах с

вода като Йоан, Моето кръщение беше единственото валидно, защото Аз не кръщавах само с естествена вода, но едновременно и с водата от Божия Дух, давайки на кръстените очевидната власт да бъдат наричани Божии чада!

Йоан, 3:26. И те отидоха при Йоан и казаха: „Учителю, човекът, който беше с теб от другата страна на Йордан, за когото ти даде свидетелство (че той ще кръщава със Светия Дух) е тук и кръщава (с вода) и тълпи се стичат при него.“

[23:8] Следвайки този разговор, **учениците на Йоан** отидоха при него с иудеите и казаха: “Чуй ни, Учителю! – Същият човек, който беше с теб оттатък Йордан, за когото ти свидетелствува, че ще кръщава със Светия Дух, сега е тук наблизо и кръщава също с вода като тебе! Как да разбираме това? Този Кръстител наистина ли е Онзи, за когото ти даде великото свидетелство?“

[23:9] **Йоан** обаче рече на учениците си: „Идете и го попитайте: „Ти ли си онзи, който трябва да дойде или друг да очакваме?“ Добре внимавайте какво ще ви каже и тогава ми кажете! Едва тогава ще отговоря напълно на въпроса ви.“

[23:10] След това няколко от учениците на Йоан идват при Мен и ме питат каквото им беше предложил Йоан. Но Аз им дадох добре известния отговор, че те трябва да кажат на Йоан какво са видели, а именно, че слепите прогледждат, сакатите прохождат, глухите чуват и как благовестието за Божието Царство се проповядва на бедните! И блажен е онзи, който не се съблазни в Мен! Учениците отново се връщат при Йоан и веднага му казват какво са видели и чули.

Глава 24

Йоан, 3:27. Но Йоан отговори и каза: „Човек не може да приеме нищо, ако не му бъде дадено от небето.“

[24:1] Но **Йоан** се овладява и казва на учениците си: „Чуйте, аз съм убеден в това: Човек не може да вземе нещо, особено неща свързани с духа, освен ако не му е дадено първо от Небесата! Необикновеният мъж, който Сам беше кръстен от мен оттатък Йордан и над когото видях да се спуска от Небесата Божият Дух като малко облаче светлина така нежно, както гълъбът каца в гнездото си, и за когото свидетелствах, не би могъл да е получил като обикновен човек онова, което Той притежава. Той е повече от обикновен човек и изглежда, че Сам има властта да взема от Небесата и или да задържа онова, което Той е взел или да го предава на онзи, на когото Той пожелае! И аз вярвам, че всички ние получихме чрез Неговата благодат онова, което имаме. Следователно, ние не можем да Му казваме какво да прави и как да го прави! Той дава и ние сме онези, които вземаме от Него. Той държи в Своите ръце веялката и ще почисти хамбара Си, но ще изгори плявата с вечния огън и ще използва пепелта така, както Той смята за добре!

Йоан, 3:28. „Вие самите можете да свидетелствате, че аз казах, че не съм аз Христос, но съм изпратен пред Него.“

[24:2] Вие самите сте мои свидетели, че аз казах на свещениците и левитите, които дойдоха при мен от Йерусалим, че аз не съм Месията, но съм изпратен като Негов предтеча! Как след това бих могъл да намирам грешно онова, което прави Този, който има своя собствена веялка в ръцете Си? Ние не можем да Му нареждаме по какъв начин Той трябва да измете гумното Си! Защото нивата (светът) е Негов, така също и житото (Божиите чада) и плявата (децата на света или дяволът) и Неговият хамбар (Небесата) и Неговият огън (пъкъла), който никога не угасва!

Йоан, 3:29. „Женихът (Господ) е този, на когото принадлежи невестата. И приятелят на жениха, който стои до него и го слуша е възрадван като чува гласа на жениха. Тая ми радост сега се изпълни.“

[24:3] На когото е невестата (мъдростта от Небесата) е истински жених, но приятелят на жениха, който стои до него и го слуша е извънредно много зарадван като чува гласа на жениха! И вижте, тази радост сега се изпълни в мен! Но когато Самият Господ дойде, мисията на вестителя е завършена! Защото единственият дълг на вестителя е да предизвести пришествието на Господа. След като Господ е пристигнал, предвестникът не е нужен повече!

Йоан, 3:30. „Той трябва да расте, а аз да се смалявам.“

[24:4] Следователно аз трябва сега да се смалявам, докато Той като Господ трябва да расте с хората на тази Земя! Вие винаги бяхте мои ученици, тъй като аз дойдох при вас като предтеча. Чул ли ме е някога някой от вас да се хваля за това?! През цялото време аз запазвах полагащата се чест за Него, на когото се дължи. Когато свидетелствах, че аз не съм достатъчно добър да развържа обущата Му, аз със сигурност не съм издигал себе си над Него, но Му отдавах цялата почит, която слепците искаха да окажат на мен. Следователно, аз повтарям: Сега моята мисия е завършена. След като вече Господ е дошъл Сам, предтечата не е нужен повече, и затова предвестникът (плътта) трябва да се смалява, докато Той като Господ (Духът) трябва да расте отвъд всяка плът! Има огромна разлика между вестителя и Него, който от Своето собствено могъщество изпраща вестителя там, където Той желае.

Йоан, 3:31. „Който идва отгоре е над всички. Този, който е от Земята принадлежи на Земята. Този, който идва от Небесата, Той е над всички.“

[24:5] Този, който има властта да дава закони е горе, а онзи, който трябва да се подчинява е долу. Никой не може с право да е горе, освен ако той не произлиза от там. Но този, който наистина идва от горе е над всички. Този, който е от Земята не може никога да е от горе, а принадлежи на Земята и не може да говори друго, освен земни неща. Обаче, Този, който идва от Небесата е над всички, защото Той е Господ и може, следователно, да прави каквото Той иска. Той може да кръщава с вода, огън и дух, защото всичко е Негово!

[24:6] Аз все още не мисля, че Той Самият кръщава с вода, а само с огъня на Духа, докато Неговите ученици ще кръщават хората отначало както аз го правя, т.е., всички онези, които не са получили кръщението с вода от мен. Кръщението с вода е без полза за човека, освен ако не е последвано от кръщението с Божия Дух.

Йоан, 3:32. „И свидетелства за онова, което беше видял и чул, макар, че едва ли някой приема неговото свидетелство.“

[24:7] Водата свидетелства само за водата и очиства кожата от пръстта на земята. Божият Дух обаче, с който само Господ е способен да кръщава, тъй като Божият Дух е Неговият Дух, свидетелства за Бога и за това, което само Той във всички времена вижда и чува в Бога.

[24:8] За съжаление, засега едва ли някой приема това свято свидетелство! Защото това, което е пръст остава пръст и отхвърля Духа, освен ако пръстта първо не мине през огъня и така самата тя да стане Дух. Истинският огън пояжда всичко с изключение на Духа, който сам е могъщ огън. Следователно, кръщението с Божия Дух ще погуби мнозина, и поради това мнозина ще се страхуват да го приемат.

Йоан, 3:33. „Но този, който го приема, го пази скътано (вътре в себе си), че Бог е истинен (естествено вътре в Онзи, който свидетелства за Него чрез кръщението с Божия Дух).“

[24:9] Обаче, този, който ще приеме това кръщение и неговото свято свидетелство, ще пази от света скътано вътре в себе си знанието, че Този, който го е кръстил с Духа е наистина Бог и единствен, който е способен да дава вечен живот. Сега вие си казвате: „Защо да пази свидетелството от Небесата за Бог чрез Бога, скътано вътре в себе си?!“ Вече ви казах: Пръстта е и остава пръст и духът е и остава дух. Ако обаче, смъртен човек , който в основата си е пръст, получи духа в своята пръст, ще бъде ли способен той да запази духа, освен ако не го съхрани внимателно вътре в себе си, т.е., в сърцето си?

[24:10] Или има ли определена мярка, според която духът се разпределя така, че всеки да може да знае колко от духа е получил? Ако няма такава мярка, зависи от нетрайния човек от пръст да сложи в сърцето си такава мярка за получения дух. И след като духът е изпълнил тази мярка и спре за постоянна почивка и така изпълни новата мярка, само тогава човекът от пръст разбира в себе си колко от духа е получил.

[24:11] Каква полза бихте имали, ако пълните от морето продупчена бъчва? Бихте ли могли някога да претендирате и разпознаете, че сте изтеглили известно количество вода от неизмеримото, за вас, море? Ако обръчите на бъчвата са добре стегнати, ще можете да прецените колко морска вода се съдържа в нея! Водата в морето, обаче е една и съща от край до край, и дали количеството вътре е голямо или малко не е важно. Така морето, е море навсякъде и когато човек може да извлича вода от морето, много или малко, той извлича навсякъде част от морската вода и едва по-късно ще научи мярката.

Йоан, 3:34. „Защото Този, когото Бог е изпратил, говори словото от Бога. Бог дава Своя дух (на Него, когото Той е изпратил) без мярка (не като на човек, но с цялото Му изобилие).“

[24:12] Така е с Този, който е дошъл от Бога да даде свидетелство за Бога и да говори чистото Божие слово. Той Самият е безкрайно море (Божият Дух). Когато Той дава някому от Светия Дух, Той не го дава в безкрайното му изобилие, тъй като само в Бога може да съществува в пълна мяра, но според мярката, която е в човека. Ако човек желае да получи Духа, неговата собствена мярка не трябва да е дефектна и да остава отворена, тя трябва да е добре стегната и затворена!

[24:13] Този, когото току-що видяхте и попитахте дали Той е Христос, макар външно да е и Човешки Син, е получил Божия Дух не според човешка мярка. А според безкрайната мярка на Бог от вечността, тъй като Той Самият е безкрайното море на Божия Дух вътре в Него! Неговата любов е Отец от вечността. И тя не е вън от видимия Човешки Син, но вътре в Него, и е огънят, пламъкът и светлината от вечността и от Отца.

Йоан, 3:35. „Отец люби Сина и Му е поверил пълна власт.“

[24:14] Този любящ Отец много обича Своя вечен Син и цялото могъщество и власт са положени в ръцете на Сина, и всичко, което имаме според подходящата мярка, сме изтеглили от Неговото безкрайно изобилие. Той Самият чрез Своето собствено Слово сега е един човек в плът сред нас, и Неговото Слово е Бог, дух и плът, и ние го наричаме „син“. Така Синът също вътре в Него Самия е самият вечен живот.

Йоан, 3:36. „Този, който вярва в Сина има вечен живот. Но този, който не вярва в Сина, няма да види живот: Божият гняв е върху него.“

[24:15] Така този, който приема Сина и вярва в Него вече има вечен живот в него. Защото така, както Самият Бог е във всяко слово, Неговият собствен най-съвършен вечен живот, Той е това също във всеки човек, който попива Неговото любящо Слово и държи на него. От друга страна, този, който не приема

Словото Божие от устата на Сина, така не вярва в Сина, няма и не може да получи живот, нито да го види и почувства вътре в себе си, и гневът на Бога, който е осъждането на всички неща, които нямат живот, освен онзи на вечно неизменния закон на принудата, ще лежи върху него, докато той не повярва в Сина.

[24:16] Аз, Йоан сега ви казах всичко това и дадох на всички вас напълно валидно свидетелство. С моите собствени ръце ви очистих от пръстта на Земята. Идете и приемете Неговото Слово, за да можете да получите кръщение от Неговия Дух, защото без това всички мои усилия за вас са безполезни! Бих искал сам да отида при Него! Но Той не иска това и ми разкри чрез духа ми, че аз трябва да остана тук, тъй като вече съм приел в духа онова, което все още липсва на вас."

[24:17] Това е последното и най-голямото свидетелство на Йоан за Мен и не се нуждае от пояснение, тъй като е достатъчно обяснително.

[24:18] Причината, обаче, да не е дадено в Евангелието в такива подробности е и остава винаги същата. Първо, защото в онези дни това беше начинът, по който трябваше да се записват нещата, а именно, бяха записвани само основните моменти, а всичко останало, което човек със силно пробуден дух лесно би могъл да разбере така или иначе, беше пропускано и второ, за да се предпази живото свято съдържимо в Словото от опорочаване и оскверняване. Следователно, всеки такъв стих е добре покрито зрънце семе със скрит зародиш за вечен живот и неговото безкрайно изобилие от мъдрост.

Глава 25

Йоан, 4:1. Когато Иисус научи, че фарисеите чули, че Той придобивал и кръщавал повече ученици от Йоан,

Йоан, 4:2. Макар, че Сам Иисус не кръщаваше, а учениците Му,

Йоан, 4:3. Иисус напусна Иудея и отиде пак в Галилея.

[25:1] Следвайки тези думи на Йоан, неговите ученици скоро се присъединиха към Мен и броят на Моите ученици продължи да расте от ден на ден, често от час на час. Защото всеки, който повярва в Мен и върху когото Аз, според мярката на неговата вяра и следвайки кръщението с вода, което беше извършено от Моите първи ученици, бях положил Своите ръце, се изпълваше с духовна сила и смелост и изгубваше всякакви страхове от физическата смърт.

[25:2] Тъй като мнозина чуха за това, те разпространяваха новината, където и да отиваха, макар че Аз бях забранил това. Освен това, всички Мои деяния също, често с добавки и преувеличения, бяха известявани по цяла Иудея и сред иудеите, които винаги жадуваха за чудеса, това естествено доведе до факта, че всеки ден все повече и повече от тях идваха при Мен и в много случаи и оставаха с Мен.

[25:3] Но, за съжаление, това имаше също и неизбежния злощастен резултат, че всичко това стигна до ушите на фарисеите и както вече се спомена, с добавки и преувеличения, някои от които звучаха толкова странно, че дори някои римляни започнаха да мислят, че Аз би трябвало да съм или самия Зевс или поне някой от синовете му.

[25:4] Римляните също изпратиха агенти при Мен, но те не намериха онова, за което бяха изпратени. В такива случаи Аз обикновено не правех никакви знамения, така че да предпазя тези суеверни хора от по-голямо объркване.

[25:5] От тези преувеличения в крайна сметка произлязоха доста фалшиви евангелия, които изопачиха истинското.

[25:6] Фарисеите, тези злонамерени и изключително ревностни водачи на храма и Писанието, незабавно започнаха да се съветват как да сложат край на нашите действия. Те планираха или да ни отстранят по привидно безвреден начин, или поне да ни настанят до живот в една институция (добре уредено подземие), както по-късно успяха с Ирод да уредят това за Йоан (Кръстителя).

[25:7] Това, че Аз бях наясно относно тези благородни намерения, разбира се, е очевидно, но за да се избягнат сбивания и неприятни скандали, Аз нямах друг избор, освен да напусна защитаващата върховната религиозна власт тъмна Иудея и да отида в по-свободната по разбирания Галилея.

Йоан, 4:4. И *Той трябваше да мине през Самария.*

[25:8] Дори не беше препоръчително да се пътува по прекия път за Галилея, а през Самария, която с помощта на римляните отдавна вече беше освободена от свещеничеството от храма (лесна и желателна задача за римляните, чийто принцип беше по всякакъв начин да разделят земите, за да ги владеят по-лесно).

[25:9] Поради това, самаряните бяха в очите на свещеничеството в Йерусалим също най-презряните богохулници на Земята. От друга страна, свещениците от Йерусалим имаха сред самаряните такава репутация, че те обикновено наричаха възможно най-лошото нещо с името на храмов свещеник. Например, ако един самарянин в състояние на неоправдана възбуда кажеше на някого, „Ти, фарисеино!“, обиденият по този начин съдеше нанеслия обидата, който често трябваше да заплати за неблагоразумието си сериозна глоба или няколко години затвор. Разбира се, очевидно е, че един фарисей или друг свещеник не би бил съветван да стъпи в Самария. Това

се оказа твърде полезно за Мен и за всички онези, които Ме последваха, тъй като в Самария ние бяхме в безопасност от преследването на храмовите служители.

Йоан, 4:5. Той дойде до един самарянски град, наречен Сихар, близо до малкото селце, което Иаков даде на сина си Йосиф.

[25:10] Пътят минаваше през Сихар, град близо до древното малко селце, което Иаков даде на сина си Йосиф при раждането му, заедно с жителите на селцето, предимно овчари, които той получи с Рахил като нейна зестра. Сихар не беше главен град в тази страна, но мнозина много богати самаряни живееха там, както и мнозина богати римляни, тъй като този град беше красиво разположен и целият район беше много здравословен.

Йоан, 4:6. Сега там беше кладенецът на Иаков. Тъй като Иисус беше изморен от пътуването си, Той седна на каменния зид на кладенеца. Беше около шестия час.

[25:11] Според сегашното изчисление на времето, ние тръгнахме от Иудея около 4 часа сутринта. Вървяхме живо, без почивка и пристигнахме точно в 12 по обяд, което тогава беше шестия час, до древния кладенец на Иаокв, който беше на около 40 крачки пред малкото селце в посоката към Сихар. Водата в този кладенец беше от много хубав извор. Ограден с каменен зид, плавно изсечен в старовремски стил той беше заобиколен от сенчести дървета.

[25:12] Тъй като беше средата на лятото, денят беше горещ и Моето тяло беше много изморено след напрегнатото пътуване. Всички онези, които Ме последваха от Иудея и тези от преди това от Галилея, потърсиха изтощени подслон и най-вече почивка, част в малкото селце, част под сенчестите дървета.

[25:13] Дори първите ученици, т.е., Петър, Моят Йоан Евангелиста, Андрей, Тома, Филип и Натанаил, се тръшнаха в

дебелата трева под дърветата. Аз Самият, макар също много изморен, седнах сам на каменния зид на кладенеца, знаейки предварително, че скоро ще има добра възможност да проведа полезен разговор при кладенеца с упоритите, но иначе непредубедени самаряни. Същевременно Аз вече бях много жаден и чаках за съд, за да си гребна вода, за който един от учениците отиде в селцето, но все още не се беше върнал.

Глава 26. В Сихар при кладенеца на Иаков (Гл. 26-33)

Йоан, 4:7. Там дойде една жена от Самария (всъщност от града Сихар: тя беше родом от столицата на Самария) да почерпи вода от кладенеца. Иисус ѝ каза: „Жено, дай Ми да пия.“

Йоан, 4:8. Тъй като Неговите ученици бяха отишли в града да купят храна.

[26:1] Докато Аз все още чаках напразно за съд от малкото селце, една самарянка от Сихар идва със съд точно в подходящия момент в този горещ ден да си извади вкусна освежителна вода от кладенеца на Иаков. Едва след като тя изтегли с въжето съда, пълен с вода без да Ми обръща внимание, **Аз** се обръщам към нея и казвам: „Жено! Много съм жаден, позволи Ми да пия от твоя съд с вода!“

Йоан, 4:9. Самарянката казва на Иисус: „Какво, Ти, който си иудеин искаш вода от мен, една самарянка? Защото (гордите) иудеи не общуват с нас (бедните) самаряни.“

[26:2] Жената, виждайки че Аз съм иудеин, е доста удивена и след малко казва: „Не си ли един от онези, които срещнах, когато влизаха в града и питаха къде човек може да си купи храна? Те бяха горди иудеи. Съдейки по облеклото ти, ти трябва също да си иудеин, а аз съм една самарянка! Как така ти ме молиш за вода?! Да, да, ти си горд иудеин, но когато е нужна помощ, дори една самарянка е достатъчно добра за теб, но иначе вие няма да ни обърнете внимание! Ако бях способна да наводня цяла Иудея с този съд с вода, аз бих била много доволна, да ти дам водата, която искаш от тази стомна. Но иначе, по-скоро бих те гледала как умираш от жажда, отколкото да ти предложа и капка вода от нея!“

Йоан, 4:10. Иисус ѝ отговори: „Ако само знаеше Божия дар и Кой е този, който ти казва „Дай Ми да пия“, ти щеше да Го помолиш и Той щеше да ти даде да пиеш жива вода.“

[26:3] **Аз** казвам: „Ти говориш така, защото си сляпа в разбирането си. Ако виждаше и разпознаваше Божия дар и кой е този, който ти каза и ти казва „Жено, позволи Ми да пия!“, тогава ти би Го помолила на колене за истинска вода и Той би ти дал да пиеш от живата вода! Аз ти казвам: който вярва в това, което му казвам, от тялото му ще потекат потоци от същата жива вода, както е писано от Исаия 44:3 и Иоил 3:18.“

Йоан, 4:11. Жената казва: “Господине, Ти нямаш нищо, с което да почерпиш от водата, а кладенецът е дълбок. Откъде другаде Ти би могъл да почерпиш жива вода?

[26:4] **Жената** казва: „Ти изглежда добре познаваш Писанието! Но аз разбирам от молбата ти да пиеш вода от моята стомна, че ти със сигурност нямаш съд да почерпиш вода от този дълбок кладенец, от който никой с ръка не би могъл да достигне водата, аз бих искала да зная как можа да си я набавиш от някъде?! (Или искаш да се сближиш с мен по прикрит начин, желаейки да имаш връзка с мен? Аз съм все още млада и достатъчно привлекателна, макар да нямам тридесет години! Но такова предложение на някой иудеин към една най-презряна самарянка би било прекалено изненадващо, тъй като вие предпочитате животните пред самаряните! Няма начин да ме убедиш да се съглася на това!)“

Йоан, 4:12. „По-велик ли си от отца ни Иаков, който ни е дал този ценен кладенец, от който самият той е пил, а също децата му и добитъкът му?“

[26:5] Кой си ти и какъв си, че смееш да ми говориш така? Може би си повече от нашия отец Иаков, който ни даде този кладенец и пиеше сам от него, а също и децата му, и добитъкът му?! За какъв се смяташ? Виж, аз съм бедна жена, защото ако бях

богата, нямаше да идвам самата аз в тази жега за освежителна вода. Искаш ли ти като иудеин да ме направиш по-нещастна отколкото вече съм?! Погледни облеклото ми, което едва стига да покрие голотата ми и ще ти стане ясно, че съм много бедна! Как може да изискваш от мен, една бедна нещастна жена, дори да те моля, теб, един горд иудеин, да ми бъде позволено да ти служа в похот?! Засрами се, ако мислиш така! Но всъщност ти не изглеждаш такъв и следователно аз наистина нямам предвид това, което току-що ти казах! Но тъй като ти ме заговори, кажи ми на ясен език, какво искаш да кажеш с твоята жива вода!“

Йоан, 4:13. Иисус ѝ рече: „Всеки, който пие от тази вода пак ще ожаднее.“

[26:6] **Аз** казвам: „Аз вече ти казах, че си сляпа в разбирането си и така е разбираемо, че ти няма да схванеш значението на Моите думи! Виж, Аз ти казах също: който вярва в Моите думи, от недрата му ще потекат потоци жива вода. Виж, Аз живея в този свят вече тридесет години и никога не съм докосвал жена, защо трябва Аз изведнъж да те пожелая?! О, ти сляпа глупава жено! И дори ако исках това от теб, ти със сигурност ще ожаднееш отново и ще се нуждаеш да пиеш, за да утолиш жаждата си. Ако Аз ти предложих жива вода, очевидно е, че с това Аз исках да утоля завинаги жаждата на твоя живот! Защото, виж, Моето Слово, Моето учение е такава вода!

Йоан, 4:14. „Който пие водата, която Аз ще му дам, вовеки няма да ожаднее. Водата, която Аз ще му дам ще стане в него извор с вода, която тече в живот вечен.“

[26:7] Защото който пие природната вода като тази или някоя друга, скоро отново ще ожаднее. Но онзи, който пие (приеме с вяра в сърцето си) духовната вода (Моето учение), което само Аз мога да дам, никога няма да ожаднее отново, защото водата, която Аз давам на някого, става за него вътрешен извор, извиращ за вечен живот.

[26:8] Ти Ме взе за горд, арогантен иудеин, но виж Аз съм кротък и с цялата Си душа съм изпълнен с най-дълбоко смирение. Така, който не стане смирен колкото Мен, няма да има дял в Божието Царство, което сега слезе на Земята.

[26:9] В същото време живата вода, която ти предложих е единственото истинско знание за Бог и вечен живот от Бога, извиращ от Бог, животът за всеки живот, в човека като вечен живот, където той става неизчерпаем, вечно присъстващ живот, потичащ обратно към Божия живот и създаващ в Бога един и същ свободно действащ живот. Виж, такава вода е тази, която Аз ти предлагам. Как можа да Ме разбереш толкова погрешно?!“

Йоан, 4:15. Жената казва: „Господине, дай ми тази вода и тогава няма да ожаднея, нито ще трябва да изминавам целия този път да черпя вода (което е трудно за мен).“

[26:10] **Жената** казва: „Господи! Дай ми тогава тази вода, така че да не ожаднявам никога и да не е нужно вече да преминавам през толкова неприятности и да идвам тук да черпя вода от този кладенец! Защото аз живея на другия край на града и трябва да измина доста голямо разстояние, за да дойда тук!“

Йоан, 4:16. Иисус ѝ казва: „Иди, повикай мъжа си и се върни (с него).“

[26:11] **Аз** казвам: „О, жено, ти не разбираш. Няма смисъл да ти говоря, тъй като ти си доста невежа за духовните неща! – Иди в града, повикай съпуга си и се върни при Мен с него. Аз ще говоря с него, той сигурно ще Ме разбере по-добре от теб! Или и твоят съпруг е също като теб и би поискал да утоли своята естествена физическа жажда с духовната вода на смирението?“

Глава 27

Йоан, 4:17. Жената отговори: „Нямам съпруг." Иисус ѝ казва: „Право казваш, че нямаш съпруг."

[27:1] **Жената** отговаря на това доста отривисто: „Аз нямам съпруг!", при което **Аз** ѝ казвам с усмивка: „Това беше кратко, хубаво и вярно. Сега ти всъщност каза истината.

Йоан, 4:18. „Ти си имала петима съпрузи, и мъжът, с когото живееш сега не ти е съпруг, тук ми каза истината (как стоят нещата при теб)."

[27:2] Защото, виж, Моя скъпа (жено), ти вече си имала петима съпрузи и, тъй като твоята същност не беше в съответствие с техните, те скоро се разболяваха и умираха, защото никой от тях не можеше да издържи повече от година с теб. Ти имаш лош паразит в тялото си, и този паразит скоро убива всеки, който спи с теб. Човекът, който имаш сега не ти е съпруг, а само твой любовник за негова и твоя погибел! Да, да, ти всъщност Ми каза истината."

Йоан, 4:19. Жената Му казва: „Господине, сега разбирам, че ти си пророк."

[27:3] Тук **жената** се сепва, но не иска да се обвърже и след малко казва: „Господине, разбирам, че си пророк! Като знаеш толкова много, може би знаеш и какво би ми могло да ми помогне!?

Йоан, 4:20. „Нашите бащи се покланяха в тази планина (Геризим), но Вие иудеите казвате, че храмът, където трябва да се покланяме на Бог е в Йерусалим (кое от тези двете е истинно пред Бога?)"

[27:4] Зная, че в такива неща само Бог може да помогне, но как и къде трябва да Му се покланяме? Нашите бащи казват, че трябва да се кланяме на Бог в планината Геризим, където още първият патриарх Му се е покланял. Но вие казвате, че Йерусалим

е правилното място, където трябва да се покланяме на Бог! Тъй като ти очевидно си пророк на Бога, кажи ми къде всъщност трябва да се покланяме на Бога! Защото, виж, аз съм все още млада и хората казват, че съм много красива. Би било ужасно, ако моят паразит трябва да ме погуби, докато съм все още жива! О, каква бедна, нещастна жена съм аз!“

Йоан, 4:21. „Жено, повярвай Ми, че настъпва час (и вече е тук), когато нито в тая планина, нито в Йерусалим ще се покланяте на Отец.“

[27:5] **Аз** казвам: „Жено, Аз зная бедността ти, твоето нещастие и болното ти тяло, и Аз познавам също сърцето ти, което не е най-доброто наистина, но също не е прекалено лошо. Виж, тази е причината, поради която Аз сега говоря с теб. Където сърцето е все още сравнително добро, има възможност да се помогне! Но ти доста грешиш в това, че се съмняваш къде трябва да се кланяте на Бог достойно и резултатно!

[27:6] Повярвай Ми като ти казвам: „идва време, и то вече е тук, когато няма да почитате Отца нито в планината, нито в Йерусалим!“

[27:7] Тук **жената** е обезпокоена и казва: „Горко ми, горко на целия народ! Какво ще стане тогава с нас?! Тогава трябва да сме съгрешили ужасно, точно както и иудеите? Но защо Йехова не ни изпрати пророк този път да ни предупреди?! Макар, че ти си дошъл при нас като истински пророк, каква е ползата сега, ако казваш: В бъдеще няма да се покланяте на Бог нито в планината, нито в Йерусалим? Не означава ли това – което бих могла да прочета от твоето лице, което изведнъж стана много сериозно – че Бог ще изостави Своя народ напълно и ще заживее при друг народ? Къде на Земята може да е това? О, кажи ми, за да мога да отида там и да се поклоня на Бог Отец като истински каещ се грешник, молейки да ми помогне, една нещастна жена, и да не изоставя напълно моя народ!“

[27:8] На това **Аз** отговарям: „Слушай Ме сега внимателно, за да можеш да разбереш какво ти казвам! Защо си изпълнена със съмнение и страх? Мислиш ли, че Бог е неверен в спазване на обещанията Си, както хората един към друг?!

Йоан, 4:22. „Вие се кланяте на това, което не знаете, а ние знаем се кланяме на това, което знаем, защото спасението е от иудеите."

[27:9] Вие наистина се изкачвате в планината, за да се кланяте там, но не знаете на какво или на кого се кланяте. Същото е и с тези, които се кланят в Йерусалим. Те наистина влизат в храма и вият там ужасно, но те не знаят нито какво правят, нито на какво се кланят!

[27:10] Въпреки това, както Бог е говорил чрез устата на пророците, спасението не идва от вас, но от иудеите! Просто прочети третия стих във втора глава на пророк Исаия и ще го откриеш!"

[27:11] **Жената** казва: „Да, аз зная, че там е писано, че законът идва от Сион, тъй като той все още се пази там в Ковчега на Завета. Но тогава защо казваш: „нито в планината, нито в Йерусалим?!"

Йоан, 4:23. „Но времето наближава, наистина то вече е тук (пред очите ви), когато онези, които са истински поклонници, ще почитат Отец с дух и с истина, защото Отец иска така да бъде почитан от хората."

[27:12] **Аз** казвам: „Ти все още не си Ме разбрала. Виж, Господ Отец от вечността не е нито планина, нито храм, нито Ковчег на Завета и поради това не живее нито в планината, нито в храма или в Ковчега на Завета! Следователно Аз ти казах: Времето наближава, и наистина то вече е тук пред очите ти, когато истинските поклонници (тъй като можеш да видиш тук много от тях да отдъхват под дърветата, някои от които ти вече срещна в града, когато отиваха да купят храна) ще почитат Бог

Отец с дух и с истина, защото отсега насетне Отец иска така да бъде почитан от хората!“

Йоан, 4:24. „Защото Бог е дух и онези, които Му се покланят, трябва да се покланят с дух и с истина.“

[27:13] „Защото, виж, Бог е дух и онези, които Му се покланят, се покланят с дух и с истина!

[27:14] И затова не е нужна нито планина, нито храм, а само любящо, смирено и колкото може чисто сърце! Ако сърцето е такова, каквото би трябвало да бъде, а именно, съд за Божията любов, съд пълен с мекота и смирение, тогава такова сърце пази цялата истина. А където има истина, там има светлина и свобода, защото светлината на истината освобождава всяко сърце. След като сърцето е свободно, свободен е и целият човек.

[27:15] Следователно, този, който люби Бога с такова сърце е истински поклонник на Бог Отец и Отец винаги ще изпълни молитвата му. Той ще погледне само сърцето на човека и няма да обърне внимание на мястото, където се кланя; не е важно дали е планината, или Йерусалим, защото Земята навсякъде принадлежи на Бог! Аз мисля, че сега трябва да си Ме разбрала.“

Глава 28

[28:1] **Жената** казва: „Да, господине, сега ти говори по-ясно! Но кажи ми: не си ли вече жаден и не искаш ли да пиеш от водата на една грешница?“, **Аз** казвам: „Скъпа жено, това няма значение, защото виж, Аз предпочитам теб пред твоята стомна и твоята вода! Когато преди те помолих да пия, Аз нямах предвид да пия от твоята стомна, а от сърцето ти, в което има много по-вкусна вода от тази в кладенеца и в стомната ти. С водата в сърцето ти можеш да излекуваш цялото си тяло, защото това, което намерих привлекателно в теб, ще те изцели, ако можеш да повярваш!“

[28:2] **Жената** казва: „О, господине, мога ли да преместя водата от сърцето ми до интимните си части? Прости ми, господине,че използвам толкова откровен език, но аз съм нещастна жена, а нещастието не знае скромност, то знае само себе си и освобождава езика според степента на необходимост. Ако не бях толкова нещастна, аз бих ти предложила истински сърцето си! Но сега – О, Боже, ти Татко святи, помогни ми! – аз съм много болна и не трябва да добавям нови към многото си грехове, защото да предложа такова нечисто сърце на чист мъж като теб, със сигурност би било най-големия възможен грях!“

[28:3] **Аз** казвам: „Моя скъпа жено, не ти Ми предложи сърцето си, а Аз Сам го взех, когато те помолих да ми дадеш да пия вода! Следователно, ти можеш да Ми предложиш сърцето си, защото Аз приех и едно самарянско сърце! Ако Ме любиш, за теб е добре, както Аз те възлюбих много преди да можеше да помислиш за Мен!“

[28:4] Тук красивата жена се изчервява и казва, някак си обезпокоена: „Откога ме познаваш? Бил ли си някога преди тук в Самария? Наистина, никога не съм те зървала дори за миг някъде! О, моля те, кажи ми, кога и къде си ме видял? Кажи ми!“

[28:5] **Аз** казвам: „Нито тук в Самария, нито на друго място, и все пак Аз те познавам откакто се роди, дори много по-рано, и винаги съм те любил като Своя живот! Какво мислиш за това? Радваш ли се за Моята любов? Виж, когато на дванадесет години ти падна в казана, Аз бях този, който те изтегли. Но ти не можеше да видиш ръката, която те повдигна от казана! Помниш ли това?“

[28:6] Тук жената доста се обърква и не знае какво да каже, защото сърцето ѝ вече беше пламнало и нейната любов видимо продължава да нараства.

[28:7] След като сърцето ѝ заработи отново, Аз я попитах дали знае нещо за Месията, който има да дойде.

Йоан, 4:25. Жената отговоря: „Зная, че трябва да дойде Месията, който ще се казва Христос. Когато Той дойде Той (със сигурност) ще ни каже всичко (онова, което ти сега ми каза).“

[28:8] Сега **жената**, страните ѝ все още бяха зачервени, казва със силно чувство: „Господи, ти най-мъдри пророк Божий, аз зная, че обещаният Месия предстои да дойде и Неговото име ще е Христос! Когато той дойде, няма ли да може Той да ни извести каквото ти ми каза сега?! Но кой ще ни каже кога и къде ще дойде Месията? Може би ти, който си толкова мъдър, можеш да ни дадеш малко по-подробна информация за идването на Месията. Ти виждаш, че ние чакаме вече доста дълго, но и дума не може да се чуе някъде за Месията! Ще ми направиш голяма услуга, ако ми кажеш кога и къде Месията ще дойде да спаси Своя народ от множеството врагове! О, кажи ми, ако знаеш това! Може би Месията също би се смилил над мен и би ми помогнал, ако Го помоля настойчиво?!“

Йоан, 4:26. Иисус ѝ казва: „Аз съм, Който говоря сега с теб.“

[28:9] **Аз** казвам на жената кратко, но с любяща искреност: „Аз съм Този, Аз, Който сега говоря с теб!“

Глава 29

Йоан, 4:27. В този момент Неговите ученици се върнаха (от града с купената храна) и се почудиха да Го видят да разговаря с жена, но никой от тях не каза: „Какво (я) питаш“ или „Защо Ти говориш с нея?“

[29:1] Това изявление изплаши жената още повече, защото в този момент учениците се върнаха с храната от града и бяха изумени да Ме видят да разговарям с тази жена. Но никой от тях не се осмели да попита Мен или жената, какво сме направили или обсъждали заедно. Другите спътници обаче, включително Моята майка, която също беше там, толкова бързо бяха заспали, че едва ли можеха да бъдат събудени. Дългото ходене беше изтощило всички. Най-накрая от малкото селце се върна и **онзи ученик**, който беше отишъл да потърси съд за изваждане на вода, но не беше намерил. Той се извини и каза: „Господи, малкото селце наброява около двадесет къщи, но там нямаше ни един човек в къщи и всички врати бяха здраво заключени!“

[29:2] На това **Аз** отговорих: „Няма значение! Защото виж, естествено и особено духовно, това ще продължи да ни се случва често, защото ние, движени от жаждата на нашата любов, ще хлопаме на вратите (сърцата) на хората и ще търсим съд, за да почерпим живата вода. Но ще намираме сърцата заключени и празни! Разбираш ли тази алегория?“

[29:3] Ученикът доста развълнуван и объркан казва: „Господи, мой скъпи Учителю, за съжаление аз наистина Те разбрах! Но ако е така, ние няма да успеем много!“

[29:4] **Аз** казвам: „И все пак братко Мой! Погледни тази жена! Казвам ти струва повече да намерим един, който е бил изгубен, отколкото 99 праведника, които според тяхното съзнание не се нуждаят от покаяние, тъй като те вярват, че служат на Бога всяка Събота в Планината Геризим. Те дори махат от тук всяка Събота вечер всички съдове за изваждане на вода, така че в

Събота никой да не може да почерпи вода от кладенеца и да утоли жаждата си, с което в очите на праведните ще се оскверни Съботата. О, колко голяма и сляпа е глупостта на такива праведници! Но ето една грешница стои тук с хубава стомна за вода която ще ни послужи. Кажи, кое е по-добро! Тази тук или деветдесетте и деветте спазващи Съботата в Планината Геризим?!“

[29:5] **Жената** обаче, изпълнена с разкаяние, казва: „Господи! Ти, Сине на Вечния! Ето моята стомна, използвай я. Оставям я тук за вас да си послужите! Но нека побързам да се върна в града, защото аз стоя тук пред теб в твърде недостойно облекло!“ **Аз** казвам: „Жено, бъди изцелена и направи, каквото смяташ за правилно!“

Йоан, 4:28. Жената ни остави стомната си за вода и забърза към града, където каза на хората:

[29:6] Плачейки от радост жената оставя стомната си за вода до кладенеца и бърза към града, но по пътя си поглежда много пъти назад, изпращайки поздрави, защото тя Ме обикна силно. Останала почти без дъх, жената пристига в града, където среща група мъже, вървящи нагоре-надолу по една сенчеста алея, както обикновено правят в Събота. Хората, които познаваха жената, я попитаха шеговито: „Добре, добре, защо толкова бързаш? Закъде си се разбързала?“ Жената поглежда към тях с любяща искреност и казва: „О, не се шегувайте, скъпи хора, защото времето ни е станало по-сериозно, отколкото можете да си представите!“

Йоан, 4:29. „Елате и вижте един човек, който (седеше до кладенеца на Иаков) и ми каза всичко, което някога съм правила. Не може ли това да е Христос (обещаният Месия)?“

[29:7] Тук **хората** я прекъсват и питат, изпълнени с неспокойно любопитство: „Какво е това сега? Врагове ли влязоха

в страната ни или е рояк скакалци, които са стигнали нашата област?“

[29:8] **Жената,** доста изтощена, казва: „Нищо такова! Работата е много по-голяма и най-необикновена! Слушайте ме внимателно!

[29:9] Преди час отидох до кладенеца на Иаков да донеса малко вода по обяд и там намерих Човек, седящ на каменния зид на кладенеца, който първо ми заприлича определено на иудеин! Когато, едва обръщайки му внимание, си извадих вода от кладенеца, този Човек ме заговори и помоли да му дам да пие вода от стомната ми. Аз отказах, мислейки, че Той е иудеин.

[29:10] Но Той заговори отново, мъдро като Илия, и ми каза всичко, което някога съм сторила. Най-накрая, той подхвана разговор за Месията, и когато Го попитах къде, как и кога би трябвало да дойде Месията, Той ме погледна с любяща искреност и каза с глас, който проникна до самия ми костен мозък: „Аз съм Този, Аз, който сега говори с теб!“

[29:11] Преди това, когато Той ми каза колко съм болна, аз Го попитах дали бих оздравяла отново. И така, накрая Той ми каза: „Бъди изцелена!“ – и виж, болестта ми отлетя от мен като вятър и сега аз съм напълно здрава!

[29:12] Вървете там и вижте сами дали това не е наистина Христос, обещаният Месия. Убедена съм, че е Той, защото по-големи знамения от тези, които този Човек извърши, и Христос не би могъл! Така, че идете сами и се убедете! А аз бързам към дома, за да си облека по-хубави дрехи, защото така, както съм облечена сега, не бих могла да посрещна Неговата слава. Дори Той да не е Христос! Той със сигурност е повече от пророк или цар на хората!“

[29:13] **Хората** казват: „Да, ако е така, времето наистина би било много по-сериозно и от най-голямо значение! Ние ще трябва да отидем голямо множество и сред нас трябва да има

някои, които добре знаят Писанието. За съжаление всички наши учители са в планината! Но може би той може да бъде убеден да остане с нас няколко дни, така че и те ще могат да го изпитат.“

Йоан, 4:30. Те излязоха от града и се отправиха към Него.

[29:14] След това те поканват още други да отидат с тях до кладенеца на Иаков и сега една тълпа от приблизително стотина човека от двата пола тръгва да види Месията.

Глава 30

Йоан, 4:31. „Междувременно учениците Го подканяха: „Учителю, вземи да хапнеш нещо.“

[30:1] Когато към кладенеца тръгна значителна тълпа от града, Моите ученици Ме подканяха да хапна нещо предварително! Защото те знаеха, че когато хората дойдат при Мен, Аз няма да приема никаква храна. И те Ме обичаха и се страхуваха, че Аз може да отслабна или да се разболея. Макар, че знаеха, че Аз съм Христос, те все още мислеха, че Моето тяло е слабо и крехко, поради което Ме подканяха да ям!

Йоан, 4:32. Но Той каза: „Аз имам храна да ям, която вие не знаете.“

[30:2] Но **Аз** ги поглеждам с любяща искреност и казвам: „Скъпи приятели Мои, сега Аз имам храна, за която вие не знаете!“

Йоан, 4:33. „Тогава учениците си рекоха (питайки се един друг): „Да не би някой да Му е донесъл нещо за ядене?“

[30:3] **Учениците** се спогледаха, питайки се: „Някой донесе ли Му вече храна от някъде? Каква ли ще е тази храна? Той изяде ли я вече? Нищо не може да се види освен все още пълната стомна с вода. Може Той да е превърнал водата на вино?“

Йоан, 4:34. Иисус им казва: („О, не правете такива глупави предположения.) Моята храна е да изпълнявам волята на Оногова, който Ме е пратил и да извърша Неговото дело.“

[30:4] **Аз** им казвам: „О, не правете такива глупави предположения за това какво съм или не съм ял! Вие често вече сте виждали, че докато съм с вас, Аз никога не съм се хранил отделно. Аз сега не ви говоря за някаква храна за тялото, а за много по-висша и по-достойна духовна храна, която се състои в това, че върша волята на Този, който Ме изпрати и извършвам Неговото велико дело! И Този, който Ме изпрати е Отец, за

когото претендирате, че е ваш Бог, макар, че все още не Го знаете. Но Аз Го познавам и затова изпълнявам Неговото Слово и това е Моята истинска храна, която вие не знаете. Казвам ви: не само хлябът, но всяко добро дело или работа също е храна, макар, че не е храна за тялото, а повече за духа!“

Йоан, 4:35. „Не казвате ли вие: „Още четири месеца и започва жътвата?“ Но вижте, Аз ви казвам: Повдигнете очите си и огледайте нивите: вече са узрели за жътва.“

[30:5] Много от вас имат ниви и си казват: „Още 4 месеца и идва време за жътва. Тогава ще трябва да отидем у дома си и да съберем реколтата!“ Но Аз ви казвам: по-добре повдигнете очи! Още сега всички ниви са побелели, узрели за жътва. Аз обаче не говоря за природните ниви, а за голямата нива, която е целият свят, където хората са узрялото жито, което трябва да се събере в Божиите хамбари!

Йоан, 4:36. „И жътварят получава платата си и събира реколта за вечен живот, така че и сеячът, и жътварят могат да се радват заедно.“

[30:6] И разберете, това събиране е истинската работа и тази работа е истинска храна, от която Аз, както и вие ще ядем в изобилие. Този, който е истинският жътвар на тази нива събира реколтата за вечен живот, така че в края на жътвата и сеячът, и жътварят могат да се радват заедно!

Йоан, 4:37. „Защото тук е вярна поговорката: Един сее, а друг жъне.“

[30:7] Защото след жътвата сеячът, както и жътварят ще ядат един и същ плод и един и същ хляб, този на живота. Тогава старата поговорка ще се изпълни вярно: „Един сее, а друг жъне“, но двамата ще живеят наравно от труда си и ще ядат една и съща храна!

[30:8] Погледнете голямата тълпа, която дойде при нас от града, за да види в Мен Обещания, и както можете да видите, още

повече продължават да идват! Разберете, всички те вече са напълно узрели класове жито, което трябваше да е ожънато отдавна! Аз ви казвам с голяма радост: реколтата е изобилна, но работниците все още са твърде малко. Затова, молете Господаря на жътвата да изпрати още работници за жътвата Му!“

Йоан, 4:38. „Аз ви изпратих да жънете онова, което не сте сяли. Други сяха, а вие сега дойдохте за жътвата на техния усилен труд.“

[30:9] Аз ви приех и с това вече ви изпратих духом да ожънете, това, което не сте сяли, защото други са сяли, а сега вие дойдохте за жътвата на техния тежък труд, за което трябва да се смятате изключително щастливи! Този, който сее е все още далече от жътвата, но този, който жъне също жъне и новия хляб на живота пред себе си! Така че сега бъдете ревностни жътвари, защото вашето усилие носи по-голямо блаженство, отколкото това на сеяча!“

[30:10] Повечето от учениците разбраха това учение и започнаха веднага да проповядват на самаряните Моето Слово за Божията любов и за любовта към ближния. А също и това, че Аз наистина съм Христос.

[30:11] Но **малцина,** все още доста глупави в разбирането със сърцата си, дойдоха при Мен и тихо Ме попитаха: „Господи, а откъде можем да вземем сърпове? Освен това днес е Събота!“

[30:12] На което **Аз** отговорих: „Аз казах ли ви да жънете природните ниви с ечемик, които лежат пред вас? О, вие глупци, докога ще трябва да ви търпя? Все още ли не разбирате нищо?! Тогава слушайте и разберете това:

[30:13] Моето Слово за Божието Царство, първо влиза във вашите собствени сърца и оттам като премине през устата ви в ушите и сърцата на вашите съграждани и братя, е духовният сърп, който Аз ви дадох, за да съберете хората, вашите братя, в Божието

Царство, в света на истинското познание на Бога и вечния живот в Бога.

[30:14] Наистина днес е Събота, но Съботата е глупава и безсмислена като вашите сърца и вие мислите за Съботата, защото във вашите сърца вие изглеждате съвсем като Съботата. Но тъй като Аз съм също и Господ на Съботата, Аз ви казвам:

[30:15] Ако искате да бъдете и да останете Мои истински ученици, освободете сърцата си от Съботата, колкото може по-скоро! За нас всеки ден е ден за работа, когато Господът на Съботата е на работа, Неговите слуги не трябва да стоят без работа!

[30:16] Не трябва ли слънцето да изгрее и залезе в Събота точно, както всеки работен ден? Ако Господът на слънцето и на Съботата не работи в Съботата, ще бъдете ли доволни през една такава тъмна като дупка Събота? Вижте колко глупави сте все още! Така че започнете още сега да правите това, което Аз и вашите братя правят и ще празнувате наистина една жива Събота, угодна за Мен!“

[30:17] След тези думи и по-слабите ученици отидоха при голямото множество самаряни, които вече бяха дошли при Мен от града и ги учеха на това, което бяха научили за Мен.

Глава 31

Йоан, 4:39. Мнозина самаряни от този град повярваха в Него, (първоначално) поради свидетелството на жената: „Той ми каза всичко, което някога съм сторила.“

[31:1] И така продължи до вечерта, и мнозина от онези, които бяха дошли при Мен от града сега повярваха в Мен, първоначално заради свидетелството на жената, която с пламенни думи разказа на хората от града как Аз съм ѝ казал всичко, което тя някога е сторила. След това обаче, мнозина повярваха, поради това, което учениците им бяха разказали за Мен. Но онези самаряни, които бяха достатъчно близо до Мен, че да могат да чуят Моите собствени думи, имаха най-непоколебимата вяра.

[31:2] Понеже имаше сред тях някои, които бяха добре запознати с Писанието. Те казаха: „Този говори като Давид, който казва: „Господните заповеди са прави и веселят сърцето; са чисти и озаряват очите! Страхът от Господа е чист и остава вечно и присъдите на Господа са истинни и справедливи. Всички са по-желателни от злато, изобилие от чисто злато, по-сладко от сироп или пита мед. Моето желание е да върша Твоята воля, Господи, и Твоят закон е в сърцето ми. Пред голямо събрание аз провъзгласих онова, което е право. Не сдържах думите си, както знаеш Ти, о, Господи. Не задържах добротата си скрита в сърцето си. Аз възвестих Твоята вярност и спасителна мощ, и не утаих Твоята неизчерпаема любов и истина пред голямо събрание“, но ние знаем, и това е нашето свидетелство изпълнено с истина и сила, че Този, който говори и прави така, както Давид говореше и действаше пред Него и в Негово име, е наистина обещаният Месия. След Давид, до този човек никой не е говорил и действал като Давид, следователно този непременно трябва да е Христос,

Божият Помазаник от вечността! Следователно ние ще Го приемем напълно!"

Йоан, 4:40. Затова, когато самаряните дойдоха при Него, молиха Го да постои при тях. И Той престоя там два дена.

[31:3] След като **тези самаярни** свидетелстваха помежду си за Мен, те се доближиха до Мен най-почтително и Ме помолиха да остана с тях. Защото те казаха: „Господи, Ти който си наистина Христос, както ние те разпознахме сега, остани с нас, защото в Йерусалим малцина ще Те приемат, а ще се срещнеш с повече неверие и всякакви гонения! По цялата огромна Земя няма нищо по-лошо от фарисея, нито по земята, нито по водата. Тук, обаче, ще бъдеш посрещнат, както подобава на Един, когото Мойсей, Давид и пророците са ни обещали!"

[31:4] Но **Аз** им казах: „Скъпи хора от Сихар! Аз съм преизпълнен с радост, че пожънах добра реколта на вашата нива, но не би било справедливо от Моя страна, ако остана тук, където Аз изцелих болната, която сега е в добро здраве и да пренебрегна множината болни другаде! Аз ще остана при вас два дни и на третия ден ще продължа пътя Си надолу към Галилея.

Йоан, 4:41. Много повече повярваха, поради онова, което чуха от Неговите собствени устни.

[31:5] След това дойдоха още мнозина, които по-рано не бяха повярвали напълно и изповядаха своята вече непоклатимо твърда вяра. Но и **жената** беше там, добре облечена и каза на онези, които не бяха повярвали: „Скъпи приятели, сега вие ще ме приемете като почтена, нали? Защото аз първа ви показах пътя, когато вие шеговито ме попитахте къде има пожар!"

Йоан, 4:42. И те казаха на жената: „Но ние вече вярваме, не само поради това, което ти ни разказа, защото ние самите Го чухме и знаем, че това наистина е Христос, Спасителят на света."

[31:6] **Самаряните** казаха: „Тъй като Господ те е приел преди нас, ти също си приета от нас като почтена, какъвто е обичаят в Сихар. Но от сега вече ние не вярваме поради което ти ни каза, защото сега вече сами Го чухме и разпознахме, че това наистина е Христос, Спасителят на света! Ти няма да усилиш вярата ни повече, отколкото е силна сега и от сега нататък! Ако не съгрешаваш вече, ние ще се отнасяме към теб с дължимото уважение!“

[31:7] **Жената** казва: „Аз никога не съм съгрешавала толкова, колкото си мислите вие, за съжаление. Преди да стана съпруга на мъж, аз живеех порядъчно, както подобава за една жена. Това, че бях безплодна и че всеки един от петтях ми законни съпруга умираше наскоро след като беше спал с мен, за това не бих могла да бъда винена, а предимно онези, от които съм получила такава плът, която беше пагубна за човек. След като загубих петтях си съпруга, което ми причини непоносима мъка, аз реших да не се омъжвам отново. Но година по-късно, както знаете, в Сихар дойде лекар, който лекуваше с билки, масла и мазила и излекува мнозина. Водена от моето голямото нещастие, което чувствах, аз също отидох при него да потърся помощ.

[31:8] Той ме прегледа и каза: „Жено, бих дал целия свят да мога да ти помогна, защото досега не бях виждал по-красива жена! Но, макар, че не мога да те излекувам, аз мога да облекча оплакванията ти!“ Той се премести в моето бедно жилище, той ми даваше всеки ден успокоителни средства и се грижеше за мен, но той все пак никога не докосна болното ми тяло със зли намерения, както имате наум, понеже изглежда мислите погрешно!

[31:9] И така, вероятно пред Бог аз винаги съм, както със сигурност и вие, една грешница, но във вашите очи не вярвам да съм толкова голяма и вулгарна грешница, за каквато искате да ме смятате. Попитайте човека, който седи тук до кладенеца на Иаков

и който по-рано ми разказа всичко, което бях сторила. Той ще ви каже доколко заслужавам или не заслужавам репутацията на грешница.“

[31:10] Тук **самаряните** се споглеждат изненадани и казват на жената: „Сега това няма значение, ние не сме мислили наистина толкова зле за теб. Ти ще станеш сега почетен гражданин на Сихар. Кажи, доволна ли си?“

[31:11] **Жената** казва: “О, не се тревожете за моята чест на бедна жена! Аз вече получих за себе си най-големия дял от честта!“

[31:12] **Самаряните** казват: „Как направи това? Не знаем нищо за почетния знак, който градът ти е дал! Откъде го получи?“

[31:13] **Жената** казва, посочвайки Мен с сълзи на предана любов и истинска благодарност: „Ето Го, Той още си почива! Той сам сега е моята най-голяма чест, чест, която нито вие, нито целият свят би могъл да ми присъди, нито да ми отнеме! Защото Самият Той ми я даде и от Него аз я получих! Аз доста добре съзнавам, че с цялото си същество въобще не съм достойна да получа чест от Него, Господа на Славата. Но Той ми я даде преди вас и аз я получих преди вас и аз ви разказах за Него, тъй като по-рано вие не знаехте нищо за Него. Вижте, това е моето предимство пред вас, което вие не сте ми дали и не можете да ми го отнемете, понеже сега аз го имам. Това е почетен знак от истинска класа, важащ за цялата вечност. Вашият почетен знак е валиден само временно и само за Сихар и без който мога, тъй като имам вечния. Надявам се, че сега ще разберете как и откъде получих по-големия дял от моята чест.“

[31:14] **Самаряните** казват: „Защо трябва да имаш предимство пред нас, за това че се е случило да излезеш първа и да срещнеш Христос тук? Ние сега също Го намерихме и Го хвалим в сърцата, точно както и ти и Той ни обеща също както и

на теб да остане в нашия град за два дни. Предвид това, как можеш сега да ни говориш за честта, дадена ти преди това?“

[31:15] **Жената** казва: „Вие, скъпи мъже от Сихар, ако спорех с вас, никога не бихме завършили спора, аз току що ви казах съвсем напълно достоверно каква е ситуацията и няма да повтарям! Неколцина от вас са учили римско право. Сега те са съдии по този закон и казват, че той е мъдър! Сега този закон, който аз също съм чела, защото разбирам латински език, казва: Primo ocupandi jus! право на първия обитател (аз бях тук първа и следователно никога не можете да ме лишите от моето право.)“

[31:16] Тук самаряните замълчаха, не знаейки какво да отговорят на жената, защото тя ги удари по слабото им място и те не бяха способни да отговорят. Заради иудеите те бяха големи приятели с римляните и високо ценяха мъдростта и реда на римското право. Затова те замълчаха, когато жената се позова на римския закон.

[31:17] Не е чудно, че жената владееше латински език, защото самаряните без изключение говореха латински, а мнозина също и гръцки, за да избегнат и чрез езика всяка връзка с иудеите.

Глава 32

[32:1] Стъмняваше се и всички, които бяха дошли с Мен от Иудея, тъй като бяха много изморени и бяха спали целия следобед, сега един след друг се будеха и се изненадаха, колко бързо е настъпила вечерта! И те питаха какво трябва да правят сега: дали да търсят място за нощувка или Аз бих продължил пътя си през по-хладните часове на нощта?

[32:2] Обаче, **Аз** казах: „Докато хората спят, Господ все още бди. Господ се грижи за всичко и онези, които са с Него не е нужно да се грижат за каквото и да било, освен да останат с Него. Затова, пригответе се, така че да можем да отидем в този град на самаряните! Там всички ние ще намерим добър подслон. Тази жена тук, която днес по обяд отказа да Ми даде вода да пия, има просторна къща и Аз мисля, че тя няма да ни откаже да ни настани за два дни."

[32:3] Тогава **жената**, хлипайки от любов и радост, пада в краката Ми и казва: „О, Господи, Ти мой Спасителю, как аз бедната грешница бях дарена с тази благодат?"

[32:4] **Аз** казвам: „Ти Ме прие в сърцето си, което е много по-ценно от твоята къща, така че вероятно няма да откажеш да приемеш и в къщата си, която Иаков, също както този кладенец, построи за сина си Йосиф. Но ние сме много и два дни ти ще си много заета да се грижиш за нас. Обаче, ще спечелиш доста от това!"

[32:5] **Жената** казва: „Господи, дори ако бяхте десетократно повече, щяхте да сте добре осигурени, доколкото позволяват средствата ми! Моята вече доста порутена къща има много чисти стаи и е сравнително добре обзаведена, доколкото мога да си позволя. И се обитава само от мен, моя лекар и някои от неговите слуги. Но ще Ти кажа, о, Господи, къщата е Твоя! Ти сам си законният собственик на моята къща, защото Ти имаш най-

старото право над нея. От днес нататък тя е изцяло Твоя и ще остане Твоя с всичко, което е в нея!“

[32:6] **Аз** казвам: „О, жено, твоята вяра е огромна и сърцето ти възхитително. Затова, ти ще бъдеш и ще останеш Моя ученичка. И където и да се проповядва това Благовестие, ти ще бъдеш споменавана във вечността!“

[32:7] **Самаряните** бяха изненадани и донякъде провокирани от това, и няколко от тях дойдоха при Мен и казаха: „Господи, ние също имаме къщи и щеше да е много по-добре, ако Ти се беше настанил при нас! Защото виж, къщата на тази жена има лошо име тук и е повече руина, отколкото къща!“

[32:8] **Аз** казвам: „Вие вече три часа сте с Мен, наистина Ме разпознахте и вече се стъмнява, но никой от вас не предложи на Мен и на Моите ученици подслон, макар, че Аз получих вашата покана и обещах да остана във вашия град два дена!

[32:9] Но Аз погледнах сърцето на тази жена и тя силно копнееше Аз да се настаня при нея! Така, не Аз помолих да бъда настанен в нейната къща, а сърцето ѝ. Тъй като то не се осмели да заговори пред вас, Аз посрещнах това сърце и го попитах какво то иска да Ми даде с пламенна любов и изпълнено със силен копнеж и радостна готовност!

[32:10] Това е убедителната причина, поради която Аз ще отседна в къщата на тази жена за цели два дена. Благословен онзи, който няма да се обиди от това!

[32:11] Аз ви казвам: каквото човек посее, това ще пожъне. Който сее оскъдно, ще пожъне също оскъдно, но който сее щедро, ще пожъне щедро. Досега никой от вас не предложи нищо на Мен и на Моите ученици, но тази жена Ми даде незабавно в притежание всичко, което има! Кой от вас направи това за Мен? Не е ли справедливо тогава Аз да я почета пред всички вас? Казвам ви: който би спорил с тази жена по този въпрос, нещата му ще тръгнат зле в този му временен живот!“

[32:12] Тогава самаряните, видимо с неудоволствие се погледнаха един друг изненадани, но след това се оттеглиха заедно и все пак помолиха за Моето разрешение да Ме посетят на следния ден.

[32:13] Но **Аз** отговарям: „Аз не ви каня нито очаквам нещо от вас. Обаче, онези от вас, които дойдат при Мен доброволно няма да намерят вратата заключена, но ще получат напълно свободен достъп до Мен. Така, че който иска да дойде, нека дойде и който иска да остане вкъщи, нека остане у дома си, защото Аз не призовавам, нито осъждам някого!“

[32:14] Тогава самаряните станаха и тръгнаха към града. Но Аз останах още малко при кладенеца и жената даде на всички жадни, които бяха с Мен да пият вода от нейната стомна.

Глава 33

[33:1] Нейният лекар обаче, който по-рано също беше излязъл заедно с нея, избърза напред, за да подготви къщата за най-добро настаняване и изобилна храна за Мен чрез слугите си. Влизайки в къщата, обаче, той беше изненадан от своите хора, които почти привършваха всичко, за което той възнамеряваше да се погрижи. Възвръщайки духа си, той попита кой е поискал това. Обаче те казаха: „Една млада и най-сияйна форма дойде и каза нежно: „Направете това, тъй като Господ, който идва в тази къща има нужда от всичко това“! Когато чухме това изумително нещо, ние оставихме всичко и направихме и все още правим това, което помоли този превъзходен младеж“!

[33:2] **Лекарят** каза в удивлението си: „И къде е този изключителен младеж?“ А слугите отвърнаха: „Не знаем, защото той напусна къщата незабавно след като помоли за това и не знаем какво стана с него“. Лекарят обаче каза“ „Тогава направете всичко възможно, защото голяма благословия дойде над този дом и вие всички ще участвате в нея.“

[33:3] Тогава лекарят побърза отново да излезе от града и да Ми каже, че всичко е готово.

[33:4] Въпреки това, той изтича при няколко майстори на мозайки, които го задържаха и казаха: „Приятелю, не е редно да бързаш така в Събота. Не знаеш ли всички начини, по които денят на Йехова може да бъде осквернен?“

[33:5] **Лекарят** отговори: “Вие, майстори на мозайки от букви! Вие смятате бързането в Събота за грях, макар че слънцето вече залезе и Съботата премина, но как ще наречете вие насилието над вашите съпруги и слугини, прелюбодействайки и блудствайки и извършвайки изневяра в Събота с тях? Заповядал ли е това Мойсей за Деня на Йехова?“ **Самаряните** казват: „Бихме те замерили с камъни за тези ти думи, ако не беше Събота,

но ще те оставим да си идеш този път!“ **Лекарят** отговаря: „Добре, добре, вашият език и маниер, разбира се, са изключително подходящи, особено във време, когато Месията фактически очаква пред портите на Сихар да отида и да Му кажа, че всичко в Неговия дом е готово за посрещането Му! Не сте ли чули какво стана днес извън портите на града?“

[33:6] **Самаряните** казват: „Определено чухме, че един иудейски керван спрял извън града при кладенеца и че един иудеин – вероятно техният водач се прави на Христос. Като лекар, ти не знаеш, че по този начин иудеите се стремят да ни представят за идиоти?! Това трябва да е един хубав Месия! Мислиш ли, че не го познаваме?! Не сме ли ние също от Галилея и от твоето вероизповедание, верни на заповедите на Мойсей?! Но тъй като сме от Галилея, познаваме този назарянин, който е син на дърводелец. Той изгуби сега вкус към работата, така че ще се остави да бъде използван като безсрамно оръдие на фарисеите, възползвайки се от магията, която е научил, с която да докаже, че Той е Месията! И магарета и говеда като теб го приемат и вярват в неговите съблазнителни думи! Те всички би трябвало да бъдат хванати и бити с камшик и изхвърлени през границата като кал и екскременти!“

[33:7] **Лекарят** отговаря: „О, вие слепци! В къщата Го очакваха ангели, носещи храна, напитки и постелки за Него от Небесата, а вие говорите така! Нека Господ ви накаже за това!“

[33:8] Когато лекарят произнесе това, десет от тях внезапно онемяха и никой не можеше да каже и дума, и останаха неми по време на двата дена на Моя престой в Сихар. А лекарят ги остави и забърза към Мен.

[33:9] С идването си, той казва: „Господи! Твоята къща е готова! Там стават чудеса, но по пътя към теб, о, Господи, аз срещнах няколко злодея, които се опитаха да свидетелстват лошо за Теб. Но техният крясък не трая дълго! Твоят ангел ги шляпна

по устата и всички освен двама, онемяха.! Те ужасно се изплашиха и избягаха. Всичко това, о, Господи, стана само за половин час!“ Аз казвам: „Развесели се. Това трябваше да стане, така че онези, които вече повярваха в Моето име да не бъдат отвърнати от нас! Но нека да вървим сега, а ти Моя скъпа самарянке, не забравяй стомната си! Жената веднага извади прясна вода, за да я отнесе в дома си. Така премина половин ден при кладенеца на Иаков извън Сихар, като се ожъна пребогата реколта в този град.

Глава 34. В къщата на жената в Сихар (Гл. 34-36)

[34:1] Но Моят ученик Йоан попита, казвайки: „Господи! Ако е Твоята воля, аз бих искал да запиша още тази нощ всичко, което стана тук!“

[34:2] **Аз** казвам: „Не всичко, братко Мой, а само това, което Аз ти казах да запишеш! Защото, ако запишеш всичко, което се случи и което има още да се случва тук през тези два дена, тогава ще трябва да изпишеш много пергамент, но кой би могъл да прочете и схване всичко това? Ако обаче, ти надлежно запишеш само основните моменти, тогава мъдрите в Моето име все пак ще разкрият всичко онова, което стана тук и защо, а ти ще си спестиш много усилия. Следователно, Мой най-обични братко, карай по-спокойно работата си, защото ти все пак завинаги ще останеш най-важният писар на Моите поучения и действия.

[34:3] Йоан Ме целува по гърдите и тъй като вече беше станало доста тъмно, ние тръгваме към града и къщата на Йосиф, придружени от жената и лекаря.

[34:4] Като стигнахме до наистина голямата къща, жената вижда приготовления за Моя престой в къщата си, каквито тя ни най-малко не е подозирала! Защото има голям брой добре подредени маси, с точен брой столове, добре осветяващи лампи от ценен метал на всяка маса. Подовете са застлани от край до край с най-красивите килими, а стените с окачени симетрично килимчета на цветя и най-изискано вино искрящо към гостите от най-прекрасните кристални чаши!

[34:5] **Жената,** извън себе си, след безкрайно учудване казва: „Но, Господи, какво Си направил?! Ти вероятно тайно си изпратил Своите ученици тук да подредят всичко това? Откъде са взели всичко това? Аз не зная какво имам, но със сигурност нищо златно или сребърно, докато тук всичко е обковано с тези метали! Аз все още не съм виждала кристални чаши като тези. Тук има стотици, всяка от които струва поне тридесет сребърника.Такова вино, храна и плодове, прекрасен хляб и много скъпи килими, всеки от които струва, със сигурност, поне сто сребърника! О, Господи! Моля те кажи на мен, бедната жена дали носеше всичко това със себе си или може би това е взето на заем от някого в този град?“

[34:6] **Аз** казвам: „Погледни тук, скъпа жено! При кладенеца ти каза, че къщата принадлежи на Мен. Аз приех такъв подарък от теб и тъй като тази къща сега е Моя, от Моя страна нямаше да е добре да те проводя, дарителката, в непристойна стая! Виж, това е все едно, че едната ръка мие другата. Каквото повикало, такова се обадило! Ти Ми я предостави изцяло, така да се каже, от все сърце, а Аз ти я връщам, както е обзаведена сега. Аз предполагам, че ти можеш да се почувстваш у дома си с тази промяна?! Защото виж, Аз също имам някои представи за подходящо украсяване и вкус!“

[34:7] И Аз ти казвам: „Всичко това, както и всичко друго, Аз също научих от Моя Отец! Защото безкрайното множество имения в дома на Моя Отец дори са изпълнени с най-изискан вкус и чудесни украшения, което ти можеш добре да разбереш вече, ако разгледаш внимателно полските цветя, най-обикновеното от които е по-прекрасно украсено, отколкото Соломон в цялата му царска слава!“

[34:8] Но ако Отец украсява преходните цветя така, колко повече Той ще обкичи Своя дом, който е на Небесата?! Но каквото прави Отец, това правя също и Аз, защото Аз и Отец по начало сме Едно цяло! Който Мене приема, приема също и Отца! Каквото някой прави за Мен, той следователно го прави също за Отца и каквото и да Ми дадеш, скоро ще го получиш обратно стократно! Сега знаеш какво е нужно.

[34:9] Но нека седнем и да приемем вечерната храна, защото има мнозина сред нас, които са гладни и жадни. След като се подкрепим, можем да продължим да обсъждаме тази тема!

[34:10] Всички насядахме около масите, благодарихме и се подкрепихме с храна и напитки.

Глава 35

[35:1] След вечерята жената отново се приближава към Мен, но едва се осмелява да заговори, тъй като тя разговаряла със слугите на лекаря по време на храненето относно това как е било донесено всичко. И **слугите** били казали: „Скъпа, госпожо, само Бог знае как стана всичко това! Ние участвахме най-малко. Лекарят изобщо, тъй като всичко беше готово, когато той дойде. Доста преди той да дойде, ние вършехме неговата работа, когато изведнъж се появи един изключително красив младеж и ни каза да правим това и онова, тъй като Господ имал нужда от него, и ние изведнъж започнахме да правим това, което необичайният младеж ни каза. И все пак това наистина продължаваше по един особен начин! Когато започвахме да правим нещо, то вече беше направено и следователно ние можем само да ти кажем: тук очевидно е царувало Божието всемогъщество и белият младеж трябва да е бил ангел Господен! Това не може да се обясни по друг начин! Човекът, който по-рано влезе в трапезарията с теб, трябва да е велик пророк, тъй като Небесните сили Му прислужваха!“

[35:2] Като чу слугите да казват това, тя се уплаши още повече и едва смееше да говори. Доста време мина, докато тя каже със слаб глас: „Господи! Ти си много повече от обещания Месия! Вероятно Ти си, който наказа Фараона, извеждайки израилтяните от Египет и прогърмявайки Заповедите за тях от височината Синай!“

[35:3] Но **Аз** ѝ казвам: „Жено! Времето да се провъзгласи това пред човечеството още не е дошло. Затова засега пази това в сърцето си! Но се погрижи голямото множество, което дойде с Мен от Иудея да се настанят в стаите за спане, а самата ти остани тук, заедно с лекаря и Моите ученици, които сега наброяват десет! Но дай най-чистото легло на жената, която седи до Мен,

майката на Моето тяло, за да може да си отпочине добре, защото истина е, че вече застаряващата майка днес измина много път и се нуждае от добра почивка, за да укрепне!“

[35:4] Жената е извънредно щастлива да чуе, че тази непретенциозна жена е Моята майка, и се погрижи за нея превъзходно. И Мария я възнагради заради нейната чувствителност, съветвайки я въпреки това да направи това, което Аз съм ѝ казал.

[35:5] Когато всички се оттеглиха, жената и лекарят заедно с Моите ученици, останаха насаме с Мен в големия салон на трапезарията. Аз казвам на учениците: „Вие ще си спомните как по времето, когато ви взех с Мен при Бетабара в Галилея ви казах, че отсега нататък ще видите Небесата отворени и Господните ангели да се спускат на Земята. И вижте, това наистина се изпълнява! Нищо от това, което виждате тук и което ядохте и пихте, не е от тази Земя, а беше получено тук от ангелите от Небесата. Но сега отворете очите си и вижте само колко много ангели стоят готови да Ми служат!“

[35:6] С казаното очите на всички се отвориха и те видяха войнства ангели, носещи се надолу от Небесата, готови да Ми служат. Защото, когато очите им бяха отворени, стените на къщата изчезнаха и всички видяха Небесата отворени!

[35:7] И Натанаил рече: „Господи на истината, ти си верен и истински! Това, което беше казал, сега само се изпълни чудотворно! Наистина, Господи, Ти си Син на живия Бог! Бог говори на Авраам чрез ангелте Си. Иаков видя ангелите изкачващи се и слизащи по стълбата на сън, но той не видя Йехова, а само един ангел, който имаше името на Йехова изписано на дясната си ръка. И Иаков оспорвайки, че Той е Господ, започна да ходи изкривен поради силен удар в ребрата.

Мойсей говори с Йехова, но видя само огън и дим, и тъй като трябваше да се скрие в една пещера, защото Йехова възнамеряваше да премине оттам, не му беше позволено да гледа, и Йехова премина. И когато той погледна след това, видя само гърба на Йехова, но след това трябваше да покрие лицето си с троен воал, защото сияеше по-силно от слънцето и никой не можеше да го погледне без да погине! След това само Илия усети Йехова като нежен бриз! И сега Ти Сам си тук!“

[35:8] Тук **Аз** прекъсвам Натанаил и казвам: „Нека се задоволи с това, братко Мой, часът още не е настъпил! Дадено е само на чистите по душа като твоята, без лукавство и лъжа, да почувстват това. Но пази това, докато назрее времето. Защото, виж, не всички, които Ме следват са като теб.“

[35:9] Но тази жена, която не беше като теб, сега е. Затова тя имаше предчувствие за това, което ти искаше да кажеш. Но часът не е дошъл. Нека воалът на Мойсей бъде напълно свален от сияйното му лице, едва когато завесата в храма бъде раздрана на две!“

Глава 36

[36:1] След това Йоан Ме пита: „Господи, това аз сигурно трябва да запиша! Това е повече от знамението в Кана! Това е истински знак откъде си дошъл!”

[36:2] **Аз** казвам: „Това също пропусни, защото това, което записваш е знак за света, но последният няма познание, за да го обхване! Каква е целта на подобно усилие тогава? Мислиш ли, че светът ще повярва така? Виж, тези, които присъстват, вярват, защото го виждат, но светът, който ходи в тъмнината, никога няма да повярва, че подобно нещо е станало тук, защото не е възможно нощта да си представи делата на светлината. Ако се опиташ да ѝ разкажеш за делата на светлината, тя ще ти се надсмее и присмее на края. Задоволи се тогава да запишеш само онова, което Аз извършвам публично, пред целия свят, онова, което правя тайно, обаче запиши само в сърцето си, но не и върху пергамент!“

[36:3] Но наистина ще дойде време, когато всички тези тайни неща ще се открият на света, но дотогава от дървото ще пада много неузрял плод! Защото наистина дърветата са родили много и все пак едва една трета от плода достига зрялост! Все пак, отпадналите две трети трябва първо да бъдат стъпкани, да изгният и изсъхнат, за да могат да се размият от дъжда и да бъдат вкарани в стеблото от могъщ вятър за второ раждане!“

[36:4] **Йоан** казва: „Господи, това е твърде задълбочено. Кой ще го разбере?“

[36:5] **Аз** казвам: „Не е нужно, задоволи се с това, че Ми вярваш и Ме обичаш. По-дълбокото разбиране ще дойде след като духът на Истината бъде излят над вас. Но докато това не се случи, твърде много от вас, въпреки всички тези знамения, ще се съблазнят в Моето име!

[36:6] Защото всички вие все още имате напълно неправилна представа за Месията и Неговото Царство и ще е нужно дълго време, преди да получите ясна представа за това.“

[36:7] Защото Месианското царство няма да е царство от този свят, а вечно царство на Духа и Истината в Царството на Отца Ми, което няма да има край! Който бъде приет в това царство, ще има вечен живот и този живот ще бъде живот в блаженство, каквото никой още не е видял, чул или почувствал в сърцето си!“

[36:8] **Петър,** който дълго мълча, каза: „Господи, кой в действителност ще е способен на това?“

[36:9] **Аз** казвам: „Скъпи приятелю, денят преваля и телата ни се нуждаят от почивка, за да са силни за работа утре заран. Затова нека да приключим този ден и да тръгнем на път утре по светло. Нека всеки си намери място за отмора.“

[36:10] След това всички се връщат в естественото си състояние и отново виждат стените на залата, до които са разположени хубави легла, един вид изящни дивани. Учениците, някои от които са много уморени, благодарят и веднага лягат.

[36:11] Само Аз, лекарят и жената оставаме будни. И когато учениците заспиват дълбоко, двамата падат на колене пред Мен и Ми благодарят горещо за неописуемата благодат, с която бях дарил тях и целия им дом. Те също Ме питат дали бих им позволил да се присъединят към Мен и да Ме последват.

[36:12] Но **Аз** им казвам: „Това не е от съществено значение за вашето блаженство. Ако обаче, наистина искате да Ме последвате, тогава е достатъчно да Ме следвате в сърцето си! Но вие трябва да останете в тази страна като Мои свидетели! Защото скоро тук ще се появят много скептици. Пред тях вие ще свидетелствате добре за Мен.“

[36:13] А ти, Мой скъпи Йорам, от сега нататък трябва да си съвършен лекар! Върху когото и да положиш ръцете си в Моето име, незабавно ще получава подобрение, независимо колко болен е бил. В същото време, обаче, ще трябва да влезете в съвършен и ненарушим брак, тъй като вашето сегашно съжителство ще бъде съблазън за слепците, които виждат само външното и нямат представа за вътрешното.

[36:14] Ти Йорам, не трябва вече да се боиш от Ирхаел, тъй като тя сега е напълно изцелена в тяло и душа. А ти, Ирхаел, сега имаш човек от Небесата и ще бъдеш напълно щастлива с него, тъй като той не е дух от Земята, а от горе."

[36:15] **Жената** казва: „О, Йехова, колко си добър! Кога според Твоята воля официално да си подадем ръце пред очите на света?"

[36:16] **Аз** казвам: „Аз вече ви съчетах, и този съюз сам е валиден на Небесата и на Земята, и Аз ви казвам, от времето на Авраам не е имало по-съвършен съюз от вашия, тъй като Аз Сам благослових вашия съюз.

[36:17] Но утре сутрин тук ще дойдат много свещеници и други хора и служители от града, съобщете им това, за да може да осъзнаят, че сега вие сте двойка, съчетана според реда пред Бог и пред целия свят! Ако обаче ви се родят деца, дайте им Моето учение и след това ги кръстете в Мое име, по начина по който ще видите утре много от Моите ученици да кръщават и по начина, по който Йоан, за когото ще чуете, кръщава в Йордан. Така, Мой скъпи Йорам, Аз ще ти дам власт утре да кръщаваш след това всеки, който повярва в Моето име.

[36:18] А сега, идете да почивате! Но заради целомъдрието, въздържайте се от докосване по време на престоя Ми в този дом! Но през това време не се тревожете за масата и

килера, защото докато трае Моят престой в този дом, както и днес, масата и килерът ще се зареждат свише. Обаче не казвайте никому през това време, защото хората няма да го разберат. Но след като си тръгна, можете да го кажете само на посветените. Сега обаче идете да почивате, докато Аз Самият ще бдя! Защото Господ не трябва да спи или почива! тъй като такова заспиване и пълна почивка биха били смърт и унищожение на съществата.“

[36:19] След тези думи двамата Ми благодариха и се оттеглиха в отделните си стаи за нужната им почивка. А Аз останах седнал на Моя стол до сутринта.

Глава 37. Първи ден в Сихар. (Гл. 37-51)

[37:1] Рано сутринта, преди слънцето да се беше показало на педя над хоризонта, едно голямо множество свещеници, които живееха в Сихар заради близостта на свещената планина (Геризим), дойдоха пред къщата на Ирхаел и започнаха да скандират и викат: „Осанна, осанна!“ и „слава на Този, който дойде в името на Божията слава! Чакай, слънце, и стой ти, луно, докато Господ на цялата слава с могъщата Си десница порази и унищожи всички Свои врагове, които са и наши врагове! Само римляните пожали, Господи, защото те са наши приятели, тъй като ни защитават от иудеите, които вече не са Божии чада, а на Велзевул, жертвайки на него, своя отец, в храма, който Соломон Ти построи, о Господи. Ти стори добре, о Господи, да дойдеш при Своите истински деца, които повярваха в Твоите обещания и с копнеж Те очакваха до този час. Наистина Ти дойде от иудеите, но ние чухме как сега си бил в Йерусалими и си прогонил иудеите в храма с въжета и си преобърнал столовете им! О, Господи, това Ти си сторил добре и целите Небеса ще Те хвалят с Псалми, арфи и тромпети! Ние винаги твърдяхме, че когато дойдеш, Ти няма да подминеш свещеното място, където Данаил, Твоят пророк възвестяваше ужаса на разрушението на Йерусалим! И от това място, о Господи, Ти ще възвестиш спасението на Своя народ! Хвала на Твоето име, осанна за Теб във висините, и благословение на всички рожби на добра воля!“

[37:2] Това отчасти подходящо, но отчасти безсмислено реване, естествено привлече много хора и със сигурност, всички онези, които бяха с Мен до кладенеца предишния ден и сега искаха да Ме видят и чуят отново. Врявата и тълпата се увеличаваха със секунди, а вътре в къщата всички се вдигнаха да видят какво става. Учениците станаха първи и Ме попитаха за

какво е глъчката и дали е препоръчително да останем вместо да избягаме.

[37:3] **Аз** казах: „О, вие плахи сърца! Слушайте ги как викат осанна! Когато се пее осанна, не е опасно да се забавиш.“

[37:4] С това учениците бяха успокоени и Аз им казах отново: „Сега излезте вън и им кажете, да пазят тишина и да се придвижат към планината, защото Аз ще изляза след шестия час (т.е., след 12 часа по обяд) с всички вас и в планината ще провъзглася на вас и на тях вашето спасение. Да вземат също и писари с тях обаче, така, че те да могат да запишат онова, на което ще ви уча в планината.

[37:5] Но ти, Йоане, не е нужно да го записваш, тъй като това Мое учение ще бъде записано няколко пъти така или иначе. Но един определен писар – също от Галилея – на име Матей, живее тук. Той вече описа голяма част от детството Ми и понеже е много умел, със сигурност ще запише всичко, което чуе и види. Него доведи, повикай го по име и той веднага ще ни последва! Но помоли също и първосвещениците, както и някои от главните, които си видял вчера около кладенеца. Но първо Ми извикай Матей, тъй като искам той да ни последва!“

[37:6] Учениците бързо слязоха долу, за да изпълнят това, което им поръчах.

[37:7] Докато учениците бяха заети долу на улицата, всички други гости, заедно с Мария, дойдоха при Мен в трапезарията и Ме поздравиха най-приятелски, благодариха Ми и накратко Ми предадоха прекрасните сънища, които сънували през нощта, питайки Ме дали човек трябва да мисли много за такива сънища.

[37:8] Но **Аз** казах: „Каквото душата вижда в съня съответства на природата ѝ. Ако душата се вълнува от това, което

е истина и добро, както Аз ви уча да вярвате и правите, тогава човек в сънищата също вижда това, което е истина и от него може да заеме много добри неща за живота. Но ако душата върши неправда и зло, тогава човек ще види в съня си онова, което е грешно и ще сътвори зло от него.

[37:9] Тъй като вие обаче, чрез Моето учение се движите в рамките на това, което е истина, и следователно също Ме следвате, вашата душа също ще вижда само истината, от която човек може да сътвори много добрини.

[37:10] Дали душата е способна въпреки това, да схване какво вижда в съня, е друг въпрос. Защото точно както вие не схващате и не разбирате какво виждате във външния свят, в които живеете през деня, точно така душата не схваща какво вижда в нейния свят.

[37:11] Когато обаче духът се роди отново вътре във вас, както Аз обясних на Никодим в Йерусалим, когато той Ме потърси през нощта, тогава вие ще схванете и разберете и изцяло ще проумеете всичко.“ С това всички са удовлетворени и се връщат обратно.

Глава 38

[38:1] Домакинята и нейният нов съпруг идват сега, поздравявайки Ме с много чувство и питайки Мен и всички останали гости дали сме склонни сега да вземем участие в сутрешната закуска, тъй като тя е напълно готова.

[38:2] Но **Аз** казвам: „Скъпа Ирхаел, почакай съвсем малко. Учениците скоро ще доведат още няколко госта и те също ще участват в закуската, и в същото време ще чуят от устата Ми, че вие двамата, ти и Йорам сега ставате подобаващо съчетана брачна двойка и те още ще видят, че вашата къща сега не е една от последните, а и отвън, и отвътре е една от най-първите къщи в този град, и че Аз бях настанен в тази къща, поради тази причина."

[38:3] Докато Аз все още казвам това на двойката младоженци, Петър и Моят Йоан вече отварят вратата и между тях **Матей** влиза, покланяйки се ниско и изричайки: „Господи, аз съм тук напълно готов да Ти служа изцяло! Наистина аз имам призвание на писар, с което живея и поддържам своето малко семейство, но ако Ти, Господи имаш нужда от мен, аз ще напусна моята служба веднага, като Ти, Господи няма да позволиш малкото ми семейство да загине!"

[38:4] **Аз** казвам: „Нека този, който Ме последва не се тревожи за нищо друго освен да остане с Мен във времето и във вечността. Но виж тази къща, тези двама стопани те ще приемат твоето семейство в Мое име и ще се грижат за тях, както и за тебе, независимо дали идвате денем или нощем."

[38:5] **Матей**, който знаеше тази къща повече като развалина, отколкото като дом, не можеше да бъде по-учуден и каза: „Господи, тук трябва да е станало някакво голямо чудо! Защото къщата беше развалина, а сега е палат, и едва ли в

Йерусалим има много подобни на нея! И тя е наистина подредена царски! Това трябва да струва цяло състояние.“

[38:6] **Аз** казвам: „Само спри и се замисли, че с Бог са възможни много неща, които изглеждат невъзможни за хората, тогава лесно ще разбереш как тази бивша руина би могла да бъде преобразена в дворец! – Но имаш ли достатъчно материали за писане?“

[38:7] **Матей** казва: „Имам достатъчно за два дни. Ако ми потрябват още, веднага ще ги получа.“

[38:8] **Аз** казвам: „Трябва да са достатъчни за 10 дни, след това ще набавим още другаде. Просто остани с нас и сподели с нас закуската: след 6 часá, обаче, ние ще се изкачим в планината. Там ще възвестя спасението на тези народи. Ти ще запишеш всичко дословно в три глави и ще разделиш написаното на малки стихове в стила на Давид. Огледай се за други двама писари обаче, които могат да преписват написаното от теб, така че да остане писмено свидетелство за този дворец!“

[38:9] **Матей** казва: „Господи, Твоята воля ще бъде изпълнена до последната буква!“

[38:10] След това кратко наставление на Матей, влизат другите ученици, последвани от свещениците и другите служители от града, и Ме поздравяват най-почтително. И първосвещеникът излиза малко напред и казва: „Господи, Ти си приготвил тази къща подходящо, така че да е достойна Ти да се настаниш в нея. Соломон построи храма с голямо великолепие, така че да може да служи на Йехова като дом сред хората, и все пак хората оскверниха този дом с безобразните си пороци, и Йехова напусна храма и кивота и дойде при нас в Планината, точно както Ти, Господи беше първо в Йерусалим, намери слаб

прием и дойде при нас, твоите истински стари поклонници. И така сега ще се случи, както е писано:

[38:11] *И ето, в последните дни планината на дома Господен ще бъде поставена начело на планините и ще се възвиси над хълмовете, и ще потекат към нея всички народи. И ще тръгнат много народи и ще кажат: дойдете, и ще възлезем на планината Господня, в дома на Бога Иаковов, и Той ще ни научи на Своите пътища, и ще ходим по пътеките Му; защото от Сион ще излезе законът и от Иерусалим – словото Господне." (Исаия 2:2-3)*

[38:12] Ние наистина сме извънредно радостни като невеста, когато младоженецът ѝ идва при нея за първи път! Защото наистина, Господи, Йерусалим, избраният град на великия Цар е станал зъл и е недостоен за Теб! Всъщност и ние не се смятаме достойни, тъй като какво ли не е нужно, за да си достоен пред Бог?! Все пак и въпреки това е истина, че Господ, сега трябва да избира между две злини и Той сигурно ще избере нас, по-малката злина! И това сега е самото чудотворно изпълнение пред нашите очи! Ти си Този, когото ние очаквахме толкова време. Следователно, слава за Тебе, който идваш при нас в името на Господа!"

[38:13] **Аз** казвам на този, който говори: „Да, ти говори праведно за истината. Но Аз ти казвам също: „Когато чуеш Моето учение, приеми го и остани деен в него, защото само така, наистина ще имаш дял в благословията, която Аз ще провъзглася към вас днес на събранието в Планината. Защото, независимо от това, че благодатта ви се дава свободно свише, това въпреки всичко не е достатъчно, защото тя е нетрайна, ако не се използва активно; точно както, ако стоиш гладен под едно отрупано с

плодове дърво, когато вятърът е отбрулил някои зрели смокини: ще се заситиш ли, ако не ги събереш и не ги изядеш?!

[38:14] Следователно не само слушането, но също изпълнението на Моето учение ще те благослови със спасението, произлизащо от Йерусалим! Разбираш ли това?

[38:15] **Говорителят** казва: "Да, Господи, защото само Бог може да говори като Тебе!"

[38:16] „В такъв случай", казвам му Аз, „тъй като ти сега схвана това, нека сега закусим! Но запиши за себе си след закуската, че миналата нощ Аз сгодих Ирхаел и доктора Йорам и ги благослових, така че отсега нататък никой да не може да се съблазни в тях! Но седни сега за сутрешната закуска! Да бъде!"

[38:17] Всички сядат и имаше много хора, които взеха участие в сутрешната закуска, състояща се от най-хубаво мляко и хляб, и мед.

Глава 39

[39:1] По тези места (*Австрия – Бел.прев.на англ.*), разбира се, такава закуска няма да се сметне за много обилна, но в Обетованата земя, която пословично прелива от мляко и мед, това беше най-изисканата закуска, тъй като специално медът в Обетованата земя беше и все още е по-добър от най-хубавия, а млякото също е ненадминато по цялата Земя.

[39:2] Превъзходни плодове бяха сервирани след закуската и мнозина се зарадваха и възхвалиха Бог, който дарява плодовете с такъв скъпоценен вкус и дава на пчелите способността да смучат такъв извънредно сладък нектар от цветовете в полето, отнасяйки го до своите изкусно построени кошери!

[39:3] **Един от групата самаряни**, който беше мъдър, рече: „Божията мъдрост, всемогъщество и доброта никога не могат да бъдат възхвалени достатъчно! Дъждът пада на Земята, милиони видове и сортове растения, дървета и храсти попиват един и същ дъжд и растат в една и съща почва и все пак всеки вид има различен вкус, ухание и форма! Всяка форма е красива и приятна наглед и нищо не расте без полза, нито дори най-оскъдният мъх по скалите не расте безцелно!

[39:4] След това прибавете всички животни на Земята, във водата и въздуха! Какво множество и разнообразие, от комара до слона; от акара до най-огромния левиатан, който би могъл да носи планини на гърба си и да си играе с кедрите на Ливан! О, Господи, каква мощ и безкрайна дълбочина на мъдростта трябва да има в Бога, който направлява и ръководи слънцето, луната и безбройните звезди, удържа морето в дълбините му, издига планините върху Земята и създава самата Земя чрез всемогъщото Слово!

[39:5] **Аз** казвам: „Да, наистина, ти си прав, така е. Бог е изключително добър, безпределно мъдър и във висша степен справедлив и не се нуждае от ничий съвет и наставление, когато Той иска да направи нещо. Но Аз ти казвам: Също и човек на тази Земя е призван да стане толкова съвършен, колкото е Отец на Небесата!

[39:6] Досега това не беше възможно, тъй като смъртта управляваше на тази Земя. Но от сега насетне ще бъде възможно за всеки, който ще се стреми честно да живее според Моето учение!

[39:7] И Аз мисля, че ако Бог предлага това на човека в замяна на едно малко усилие, а именно, на едно лесно съобразяване с Моето учение, човек не би трябвало да щади усилия да постигне тази върховна цел!“

[39:8] **Първосвещеникът** казва: „Да, Господи, човек наистина трябва да заложи всичко, за да постигне тази върховна цел! Който иска да се наслади на гледката от висока планина не трябва да се плаши от усилията и затрудненията при катеренето. Който иска да жъне, трябва първо да оре и сее, и който мисли да спечели, трябва да поеме риска, но който не рискува нищо от страх, че нищо не може да бъде спечелено, не може да спечели никога! Следователно, Господи, след като вече Ти ни показа Пътищата, не трябва да е трудно за нас да стигнем до онова, което ти току-що ни провъзгласи, а именно, да бъдем така съвършени, както е съвършен нашият Отец на Небесата!“

[39:9] **Аз** казвам: „Наистина така е, и Аз ще добавя: Моето иго е благо и Моето бреме е леко! Но човечеството до сега трябваше да носи тежко бреме, но не постигна нищо с това. Сега въпросът е да се види как ще се развие вярата на хората, когато ще трябва да се смени тягостното тромаво старо, с което са

свикнали, с непознатото ново. Няма ли накрая да кажат: „Ако не постигаме нищо чрез усърдие и работа, какво ще постигнем с усилието на децата в игрите им?“

[39:10] Аз ви казвам: ще трябва да съблечете стария човек като старо палто и след това да облечете един напълно нов! Това, разбира се, ще бъде неудобно отначало, но който не се върне към старите, обичайни дреболии, а понесе малкото неудобство, ще постигне съвършенството, за което говорих.

[39:11] Но нека всички се приготвят, защото след малко ще тръгна на излет в планината. Нека тези, които ще дойдат с Мен, да стават, а ти Матей, иди и вземи своите неща за писане! Но не се бави, защото виждаш, че вече съм готов!“

[39:12] **Матей** казва: „Господи, Ти знаеш че съм готов да Те следвам! Но ако отида до дома или до мястото, където работя като бирник и писар и римляните ми плащат, и стигна близо до главната бариера пред града, аз вероятно ще заваря както обикновено много работа, и римските пазачи няма да ме пуснат, докато не свърша работата. Затова, аз предпочитам да получа тук, ако може, достатъчно материали за писане за днес и след това да отида и да взема моите вечерта, които биха ми стигнали за цели два дена, защото аз не мога да получа от римляните материали за повече от три дни, които използвам почти винаги напълно.“

[39:13] **Аз** казвам: “Приятелю, просто винаги прави това, което Аз ти казвам, и винаги ще ти е добре! Просто отиди, както Аз ти казах и днес няма да намериш работа или някого, който да те чака при бариерата! Но доведи също и другите писари, така че Моето Слово да бъде записано тук многократно!“ **Матей** казва: „Добре, в такъв случай аз наистина мога да тръгна!“

[39:14] И така, Матей, бирникът тръгва и намира всичко точно така, както Аз му предсказах. Той се връща скоро с трима

други писаря и сега вече сме на път към Планината Геризим, заедно с всички други от къщата. И като пристигаме в планината след един час, първосвещеникът Ме пита дали трябва да отиде и да отвори стария дом Господен.

[39:15] Но **Аз** посочвам мястото и многото хора, които ни последваха, и му казвам: „Виж, приятелю, това е най-старият и най-подходящият дом Божий, но той е доста занемарен и Аз искам да го възстановя, както сторих с къщата на Ирхаел! Но за това, старият дом не е необходим, и това място в полите на планината ще е достатъчно. Освен това, тук има няколко пейки и маси, които ще са полезни за писарите. Отвори си ушите, очите и сърцето следователно и се приготви, защото сега пред очите ти ще трябва да премине онова, което пророк Исаия пророкува!“

[39:16] **Матей** казва: „Господи, готови сме да те чуем!“

[39:17] Сега започва добре познатата проповед, която е описана доста добре от Матей в глава 5, 6 и 7. – Но тази проповед продължи около три часа; този път говорех бавно заради пишещите.

Глава 40

[40:1] Когато проповедта беше приключила, мнозина бяха потресени, и **свещениците и някои от хората** казаха: „Кой може да постигне спасение?! Ние законоучителите също проповядваме правилно и справедливо, както някога Мойсей провъзгласи от планината заповедите пред народа! Но всичко това е като роса и нежен вечерен бриз в сравнение с това строго учение и най-силната от проповедите! Едва ли има приемлив аргумент срещу такива предписания, но те са толкова сурови и едва ли някой би бил способен да ги изпълни на практика.

[40:2] Кой може да обича своя враг, кой прави добро на онзи, който му вреди злонамерено и кой може да благослови онези, които го мразят и говорят само лошо за него?! И ако някой иска да вземе на заем нещо от мен, аз не трябва да се отвръщам и да отказвам да го изслушам, нито да закоравя сърцето си срещу думите му, дори ако ясно виждам, че този, който иска заема никога няма да може да върне онова, което е взел на заем?! Ах, какво наивно нещо! Ако мързеливите и кръшкачите чуят за това, няма ли те веднага да отидат при богатите и да вземат на заем от тях, стига да имат нещо?! След като вече са дали по този начин – а няма нещо по-лесно от това – всичко на бедните, които може никога да не върнат онова, което са взели на заем, и на края нямат нищо останало за тях самите, възниква въпросът: кой в бъдеще ще работи и от кого бедните ще получат заем!

[40:3] Съвсем очевидно е, че при спазването на такива предписания, които противоречат на природата на всички човешки институции, светът много скоро би се превърнал в истинска пустиня. А след като светът стане пустиня, от къде хората ще получават образование, тъй като всички училища ще

бъдат затворени, ако никой няма средства да ги основе и поддържа?!

[40:4] Това учение изобщо няма да работи! Лошите хора и враговете на добрите и на техните добри дела трябва да бъдат наказани и който ми удари плесница, трябва в отговор да бъде ударен поне два пъти, така че повече да не му се иска да ми удря плесница! Нехайният заемополучател трябва да бъде поставен в изправителен дом, за да бъде научен да работи с ръцете си, а много бедните може да поискат милостиня и няма да им бъде отказано! Това е древен, но много хубав закон, по силата на който човешкото общество може да съществува добре. Но предписанията, които този набеден Христос ни даде сега, са твърде непрактични за човешкия живот и не могат да бъдат приети.

[40:5] Аз не исках да споменавам всички други неща, колкото и абсурдно да звучаха, освен предложената саморазправа в случай на съблазън от части на собственото тяло и очевидно препоръчваното бездействие, според което никой не трябва да се грижи за нищо, а само да продължава да търси Божието Царство, понеже всичко друго ще му се даде свише. Нека изпробваме това само за няколко месеца, през което време хората няма да докосват нищо нито да работят и ние скоро ще разберем дали пържената рибка ще заплува към устата им!

[40:6] И колко наивна е препоръчаната саморазправа, когато крайниците предизвикват съблазън! Ако оставим някой с остра брадва в десницата си да отсече и махне лявата, какво ще направи той след това, ако десницата го съблазни, как ще я отсече и как ще извади очите си и накрая, без ръце, отсече краката си, които може все пак да го съблазнят!? Ах, не ни занимавайте с това учение! То не би било достатъчно добро дори за крокодил, какво

остава за човек. Ако помислиш дори малко за последствията, ще ти стане ясно, че такова учение не може да е нищо друго освен резултат от някакъв древен иудейски фанатизъм!

[40:7] И ако всички ангели слезеха от Небесата и учеха хората на такива начини за придобиване на вечен живот и на ползата от такива средства за достигане на Небесата, такива наивни учители трябва да бъдат бити и изгонени от света, тъй че да могат да глътнат наивния си рай! Но каква разминаване! „Зъб за зъб" и „око за око" той смята несправедливо и жестоко, проповядва крайна кротост и толерантност, и дори отваря вратите пред всички крадци като казва: „Ако някой поиска ризата ти, дай му и горната си дреха!" Какво учение! Но от друга страна, хората трябва да си изваждат очите си и да си отсичат ръцете и краката! Кой от вас някога е чувал по-голяма глупост?!

[40:8] Тук **свещеникът** се приближава към Мен и казва: „Учителю, твоите дела доказват, че ти можеш да правиш повече от всеки обикновен човек, но ако си способен да мислиш правилно, в което аз не се съмнявам, тъй като в дома на Ирхаел те чух да говориш доста мъдро, тогава отмени някои най-непрактични предписания от твоята проповед! Иначе ние трябва, въпреки всичките ти дела, които наистина са достойни за Месия, да гледаме на теб като на един фанатичен магьосник от някоя древна египетска школа и да те изгоним от тук като истински Месия-богохулник!

[40:9] Просто погледни от близо своето могъщо учение и ще разбереш, че твоето учение е безполезно за придобиване на вечен живот и не може да бъде следвано от никого! Защото, ако човек трябва да постига Небесата по такъв начин, то със сигурност той ще се откаже от Небесата! Би било за предпочитане да не се е раждал, отколкото да спечели Небесата, в които може

да влезе само като осакатен инвалид! Кажи ми честно дали ти разбираш това или наистина гледаш сериозно на своето учение!“

[40:10] **Аз** казвам: „Ти си първосвещеник, но си по-сляп от къртица под земята. Какво може да се очаква от другите?! Аз ви дадох образи и вие погълнахте само тяхната материална част, която заплашва да ви задуши. Ти не изглежда да имаш и най-малка представа за духа, който Аз вложих в тези образи.

[40:11] Повярвай Ми, ние сме толкова мъдри, колкото ти сам си представяш, че си и знаем много добре дали един човек би могъл и би трябвало да се осакати, за да печели вечен живот! Но ние знаем и това, че ти не схващаш духа на това учение и няма да можеш да го разбереш още доста време. Ние няма, обаче, да отменим думите си, заради това. Въпреки, че имаш уши, те не чуват добре, също имаш и очи, но те са духовно слепи и въпреки, че ушите и очите ти са отворени, ти не чуваш и не виждаш нищо!“

Глава 41

[41:1] **Първосвещеникът** казва: „Да, да ти може да си прав тук, и аз няма, а на този етап и не мога, да оспоря дали и какъв вид духовност се съдържа в твоите възпитателни метафори. Едно нещо, обаче ти не можеш да оспориш, че ако аз, например, искам да предам някому обучение, което искам той да разбере и да практикува като мой ученик, със сигурност аз трябва да дам учението по такъв начин, че моят ученик да го разбере в истинския му смисъл. След като узная, че моят ученик напълно е схванал вътрешната истина на моето учение, аз имам пълното право да изисквам от моя ученик да действа според моето учение.

[41:2] Ако аз дам на някого обучение в образи, които като такива не могат да се практикуват, и ако тогава моят ученик ме попита: „Какво означава това? Как да водя моя собствен живот така, че да спечеля живот? Как така да се самоубия и след това, като мъртвец да получа нов, дори вечен живот, извън смъртта?“, тогава аз ще му кажа, „Виж, приятелю, трябва да разбереш и приемеш това по един или друг начин! Между дадения образ и истината, която се съдържа в нея има такова и такова духовно съответствие и ти трябва да подредиш живота си според това духовно съответствие, а не според външния образ!

[41:3] Виж, Учителю, тогава ученикът ще го разбере и, както вече беше споменато, аз тогава имам пълното право да изисквам от него да стане активен в духа на истината на моето учение! Но мога ли аз, освен ако не съм глупец, да очаквам от него да действа според моя суров образ? И ако аз съвсем сериозно настоявам на това, аз бих изглеждал пред всички мислещи хора като човек, който носи вода в затворен съд и когато някой жаден дойде и ме помоли да пие, водоносецът му подава затворената кана, казвайки: „Ето ти каната – пий!“ Жадният човек след това

се опита да пие, но не може да намери отвор и пита носача: „Как мога да пия от нея като каната е затворена от всички страни?“ И носачът му рече: „Ако си сляп и не можеш да намериш отвора, погълни цялата кана и така ще погълнеш и водата в нея!“

[41:4] Кажи ми, ти, иначе скъпи и мъдри Учителю, какво би казал жадният човек на такъв водоносец?! Аз мисля, че той би могъл да нарече такъв водоносец глупец.

[41:5] Това не означава, че аз искам да те нарека глупец. Но ако казваш, че поради нашата духовна слепота и глухота ние не можем да схванем духа на твоето учение, твоето учение би било все пак като водата в затворена кана и жадният човек всъщност би трябвало да погълне каната заедно с водата, изискване, което може да дойде само от пророк, който идва от някой приют! Мисли за това, както искаш! Докато не добавиш достатъчно разяснение към твоето учение, което в някои от своите тези е много добро и истинско, аз и мнозина с бистър ум, ще се придържаме към изразеното от мен! Ти няма да преживееш да видиш как, заради твоето учение ние веднага ще започнем да отсичаме ръцете и краката си и да си вадим очите! Ние ще продължим да работим също, както преди и да печелим хляба си с пот на челото и онзи, който ни обиди с измама, няма да избегне едно справедливо наказание!

[41:6] На крадеца, който открадне риза от нас, няма да му дадем и връхната си дреха, но той ще бъде задържан и хвърлен в тъмница, където ще има достатъчно време да се покае за грешната си постъпка и да заживее по-добър живот! Ако наистина си мъдър човек, произлязъл от Бога, ти също трябва да си убеден в святата необходимост да се спазва Закона на Мойсей, който Сам Бог провъзгласи с гръмотевици и светкавици на израилятните в

пустинята! Ако, обаче, искаш да нарушиш закона с твоето учение, внимавай, защото може да се изправиш пред Йехова!“

[41:7] **Аз** казвам: „Аз съм на мнение, че законодателят има право или да остави закона такъв какъвто е и сам да го изпълнява според духа и истината, или да го отмени изцяло при определени условия!“

[41:8] **Първосвещеникът** казва: „Това сега звучи особено от твоята уста! Тази сутрин аз щях да се преклоня пред такава дума от твоята уста, защото тогава действително ми се струваше, че ти наистина си Обещаният! Но след учението, което ни даваш, в моите очи ти се превърна в луд, за когото е удоволствие да ни представи своята фикс-идея за мъдростта на обещания Месия. Затова, ти по-добре сега ни обясни своето сурово учение, защото без допълнително обяснение, никой не би могъл някога да го схване и да действа според него!“

[41:9] **Аз** казвам: „Тогава кажи Ми какво в Моето учение те обърка толкова много, и Аз ще разреша проблема вместо теб!“

[41:10] **Първосвещеникът** казва: „Аз вече го споменах няколко пъти, но за да ти покажа, че съм разумен и скромен, аз ще ти кажа сега, че аз приемам всички онези тези от твоето учение като добри и мъдри, но не мога да приема изваждането на очите и отсичането на ръце и крака! Премисли сам дали е възможно да извадиш собствените си очи! А също, няма ли онзи, който отсече една от ръцете или един от краката си скоро да погине от кръвотечението?! А след като вече е умрял, каква по-добри плодове ще може да принесе тогава?!

[41:11] Виж, това е неприложимата теза в твоето учение, която никога не би могла да бъде спазена разумно и ако някога изобщо би имало някой глупец, който да спази такова учение, то той няма да постигне нищо по-добро с това! Защото ако някой би оцелял, той няма да хвали Бог, поради несретата, която му е

причинило такова учение, за което се твърди, че е от Бога. Но ако той умре, което със сигурност може да се предположи, ще попитам с думите на Давид: „Господи, кой ще Те хвали в смъртта и кой ще Те слави от гроба?!“ Така че обясни ни поне този пункт; ние искаме да приемем всичко останало в най-висшия му смисъл като доктрина за човечеството!“

[41:12] **Аз** казвам: „Много добре, твоята молба е достатъчно честна и Аз ти казвам: Сред всички свещеници, след Самуил ти си най-мъдрият, защото ти имаш честно сърце и не отхвърляш из основи Моето учение, а само искаш да ти се обясни. Затова Аз ще ти дам светлина. Тази светлина няма да дойде от Моята уста, а от устата на един от Моите ученици. Обърни се сега към един от Моите ученици, който ще ти докаже, че Моето учение е вече разбрано от хора без Моето разяснение.“

Глава 42

[42:1] Тук **първосвещеникът** се обръща към Натанаил и му казва: „Следвайки наставлението на твоя Учител, сега се обръщам към теб. Затова, би ли ми обяснил поне най-трудния момент от учението на твоя учител? Но, моля те, използвай само ясни и еднозначни думи, защото от мъгла в мъглата, стаята не може да бъде осветена. А сега говори."

[42:2] **Натанаил** отговаря: „Така затворен ли е умът ти, че не можеш да схванеш едно ясно дадено учение в неговия истински смисъл? Не са ли предсказвали всъщност всички пророци, че Христос ще отвори устата Си да говори на хората само с притчи?"

[42:3] **Първосвещеникът** казва: „Да, ти си прав, така е писано."

[42:4] **Натанаил** продължава: „Добре, като човек познаващ Писанието, знаеш, че според Писанието Той отваря устата Си в притчи; защо тогава наричаш Господа глупец? Ти разбира се, можеш да молиш Господа за светлина, да ти помогне да ги разбереш, но не да Го наричаш глупец, ако не разбираш Неговата алегорична реч, тъй като все още си невеж в такива божествени теми.

[42:5] Виж, всички неща в природата имат своя ред и могат да съществуват само според своя специфичен ред. Така и духовните неща имат своя специфичен ред, отвъд който те не могат да съществуват, нито да бъдат представени или изразени с думи. Обаче между естествените и духовните неща, тъй като първите са произлезли от последните, има и съществува точно съответствие, което разбира се, само Господ знае подробно.

[42:6] Така, когато Господ ни разказва – на нас, които все още сме в неизменния ред на естественото съществуване – за

чисто духовни неща, Той може да го прави само като използва образи. За да можем да ги разберем правилно, ние трябва да се стремим да пробудим нашия дух чрез спазването на Божиите заповеди. След като това разбуждане се осъществи, тогава откровено ще разберем всичко, което Господ е казал и разбулил в такива съответстващи притчи и по това Неговото Божествено Слово винаги ще се отличава от нашето човешко слово.

[42:7] А сега внимавай добре! Каквото е окото за природния човек, същото за духа е способността да вижда Божествените и Небесните неща, която сама подхожда на природата на духа за неговото най-благословено вечно съществуване.

[42:8] Но според най-необходимия Божествен ред, за да стане непоколебим в свободата си и в почти пълната си независимост от Бог, духът трябва за известно време да бъде окован в материята на плътта на този свят. Защото без нея, той не би бил способен никога да види Бог, да не говорим за съществуване в Него, до Него и с Него. (Но когато духът съзрее в материята и се утвърди в свободата и независимостта от Бог, той е подложен на твърде неизбежната опасност да бъде погълнат от материята и погубен заедно с нея.) От която погибел едно пробуждане за живот в Бога е и трябва да бъде изключително трудно и болезнено. Господ каза, не на физическия човек, разбира се, а на духовния човек: „Ако твоето око те съблазни, изтръгни го и го захвърли надалече, защото е по-добре да влезеш в Небесното царство с едно око, отколкото в ада с двете.“, Което ще рече това: Ако намираш светлината на света твърде съблазнителна, направи усилие и се отвърни от такава светлина, която би те вовлякла в гибелта на материята. Лишете се като дух от празното задоволство, което насладата от света може да предложи и

обърнете душата си към чисто Небесните неща, защото е по-добре за вас да влезете в Царството на вечния живот без много светски познания, отколкото да бъдете погълнати от смъртта на материята – твърде светски мъдър от една страна и твърде малко духовно мъдър от друга страна.

[42:9] Ако Господ тук говори за двете очи, ръце и крака, Той с това няма предвид двете очи, двете ръце и двата крака на тялото, а само очевидно двойствената способност на духа да вижда, действа и напредва. Той не предупреждава плътта, в която няма живот, а духа да не се занимава със света, когато се чувства много привлечен от него. В такъв случай е по-добре да влезеш във вечния живот без познание за света, отколкото на края да бъдеш погълнат от неизбежната разсъдливост на света, поради твърде многото светско познание.

[42:10] Духът, разбира се, също ще види света и ще го опознае, но няма да извлича удоволствие от него. След като започне да чувства, че светът го привлича, той би трябвало незабавно да се отвърне от света като опасност, която вече го заплашва. Разбери, това необходимо отвръщане се изразява със съответстващия образ на изтръгване на окото и Той, който е способен да ни даде такъв подходящ образ, трябва със сигурност да бъде много вещ във всички духовни и материални обстоятелства у човека. По мое мнение това би могло да е възможно само за Него, чрез чиято Власт, Любов и Мъдрост са били създадени всички духовни и материални неща. Аз мисля, че сега ти ще ме разбереш и ще осъзнаеш колко грубо съгреши срещу Този, който държи твоя, както и живота на всеки от нас в Своята всемогъща ръка.“

Глава 43

[43:1] Тук **първосвещеникът,** както и мнозина други, е доста слисан и след малко казва: „Да, да сега аз наистина го разбирам. Но защо Господ не го каза веднага така ясно, както ти го казваш сега? Тогава аз със сигурност не бих съгрешил срещу Него.“

[43:2] **Натанаил** казва: „Ако едно седемгодишно момче би ме попитало за това, аз нямаше да съм изненадан въобще, но аз наистина се чудя как ти, един от главните мъдреци в това място, можеш да питаш това.

[43:3] Не би ли искал да попиташ Господа и защо е поставил в зрънцето семе безграничната възможност за оформяне и развитие на дървото, което ще се роди от него? Защо е досадното развитие на дървото от зрънцето семе и последващото го дълго очакване на зрелия плод? Просто погледни колко глупав си все още.

[43:4] Словото и учението Господне е подобно на всички Негови творения. Той ни дава Своето учение в семенни шушулки. Тях трябва първо да засеем в почвата на нашия дух, която почва се нарича любов. После семето ще покълне и израсте в дърво на истинско познание на Бога и нас самите и от това дърво след това ние своевременно ще бъдем способни да съберем напълно съзрелия плод за вечен живот.

[43:5] Любовта е най-важното нещо. Без нея не може да се узрее никой плод на духа. Посей житото във въздуха и виж дали то ще израсте и даде плод, но ако ти поставиш житното зрънце в добра почва, то ще израсте и ще донесе многократен плод. Истинската любов, обаче, е подходяща почва за зрънцето духовно семе, което ние получаваме от устата на Господа.

[43:6] Тази е причината, поради която Господ сега за всички нас отмени суровия закон на Мойсей за наказанието, за да може вие скоро да израстете по-богати в добрата почва във вашите сърца. Защото който наказва според закона има малко или често няма любов въобще и затова Божественото Слово-семе ще се развие в него съвсем слабо. Онзи, който е бил наказан е все пак под осъждение, в което няма любов, тъй като осъждението е смъртта на любовта.

[43:7] Затова е по-добре да не виждаш веднага грешките на своите братя, но да си сдържан и търпелив! И ако те в своята слабост те помолят за нещо, ти не трябва да им го отказваш, за да може любовта да продължи да расте в теб самия и също в твоите слаби братя. След като тя присъства изобилно в теб, както и в твоите събратя, Божественото семе ще избуи вътре в теб и тогава слабият в силата си ще погледне на теб с добра воля и ще те възнагради многократно за онова, което си сторил за него, когато е бил слаб.

[43:8] Но ако ти се скъпиш и си строг, когато твоите слаби събратя са угрижени, сам ти никога няма да постигнеш Божествения плод вътре в себе си и осъждането на слабия, накрая ще повлече и теб в погибел.

[43:9] Когато Господ каза: „Дай на този, който моли за ризата ти и връхната си дреха," Той само има предвид да посочи, че вие, които сте богати и имате много притежания, следва да давате изобилно на бедните, когато те идват при вас. Така вие също ще получите много почва в сърцата си и така ще бъдете благословени в притежаването на такава истинска почва, а бедните истински ще ви благославят, защото от вашите сърца те ще получават най-действената проповед на истинското Божие Благовестие и така ще станат здрава ваша собствена вечна опора.

Но ако вие давате оскъдно и пресмятате кога и колко да дадете, не помагате нито на себе си, нито на вашите бедни събратя и поради това, те никога няма да станат опора за вас.“

Глава 44

[44:1] **Първосвещеникът,** който изслуша тази реч най внимателно казва: „Сега всичко е наред и аз мисля, че разбирам всичко това съвсем добре. Има само едно нещо, което аз все още искам да спомена: Учителят всъщност говори само за изтръгване на дясното око и отсичане на дясната ръка. Само поради щателното си усърдие, аз добавих и крака, но виж, ти също сега не ми обясни отсичането на крака, както направи за окото и ръката, за които сам Господ говореше, доколкото зная. Ти каза, че съществува съответствие само в Словото на Господа, който говори на духа на човека. Как тогава стана така, че ти намери съответствие и в добавеното от мен?"

[44:2] **Натанаил** казва: „Грешиш! Господ говореше също и за десния крак. Но Той намекна на писарите да пропуснат това за крака, защото онези, които бяха насочили вътрешното си виждане към небесното и бяха активирали своята воля за любов, която съответства на лявата ръка, като ръка на сърцето, в съответствие с Божията воля, след като са се избавили от дясната ръка, под което се разбира чисто светската мотивация, не е нужно вече да се избавят от десния крак. След като веднъж окото е във вярната светлина и ръката, или по-скоро волята, работи правилно, напредъкът в сферата на вечния живот се проявява автоматично, т.е., десният крак, обозначаващ светския напредък, вече автоматично се отделя и вече не е нужно специално усилие.

[44:3] Вие самаряните бихте могли да започнете с крака, защото макар, че вашият поглед сега е насочен към Божественото и вашите ръце са заети във вярно действие, вашият крак или вашето нетърпение за напредък е насочен към света. Вие очаквате от Месията нещо доста различно от това, което би трябвало да очаквате от Него в съответствие с предсказанията на всички

пророци и това, духовно погледнато, е вашия десен крак, който би трябвало да се отдели, така че да сте способни да стъпите на верния път към Царството Божие. Само заради вас Господ заговори и за десния крак, но не беше записано, защото бъдещите последователи на учението на Господа ще знаят много добре къде е и в какво се състои Царството на Месията и какво трябва да бъде сторено, за да влязат в него. Има ли нещо друго, което искаш да се разясни?“

[44:4] **Първосвещеникът** казва: „Сега всичко ми е ясно, доколкото съм способен да го схвана, но независимо от факта, че сега го разбирам, аз трябва да добавя,че вашето учение и начинът по който се дава, е суров и труден за разбиране и вие ще намерите мнозина, които ще се съблазнят в него.

[44:5] Не че искам да пророкувам лошо за вас, все пак аз ви казвам, че с арогантните иудеи няма да постигнете, това, което постигнахте при нас. Независимо от нашата глупост по много въпроси. Ние вярваме сега, макар че все още като в мечта. Важните иудеи, обаче, няма да ви повярват така. Те ще искат знамения и може накрая дори да ви преследват, заради знаменията. Ние не ви питахме за знамения, но въпреки това вие ги сторихте доброволно.

[44:6] Ние не вярваме във вас, поради знаменията, които отчасти биха могли да бъдат направени от хора, а просто поради учението, откакто то ни беше разяснено. Следователно, вие би трябвало да останете при нас, защото с гордите иудеи и гърци ще имате малък успех.“

Глава 45

[45:1] **Натанаил,** казва: „Аз трябваше да ти дам наставление дотук, оттук нататък всичко е в ръката на Господа. Каквото Той поиска, и ние ще поискаме и направим, защото всички ние сме все още много бедни духовно. Следователно ние трябва да останем с Него, за да можем да постигнем Царството Небесно. Ние ще понасяме заедно с Господа всяко страдание и преследване, така че с Него и в Него да придобием истинска утеха. В Неговото име нека бъдем кротки във всичките си мисли, мнения, желания и въжделения, също и в нашите действия, така че да можем да получим действително притежание на истинската почва, която е чистата любов на Бог в нашите сърца.

[45:2] Ние няма да избягваме и земята, където условията са груби и несправедливи, ние ще жадуваме истинска справедливост, тъй като имаме с нас Един, който наистина може да ни насища вечно.

[45:3] И ние самите ще бъдем най-милостиви към всеки, справедлив или не в отношенията си с нас, така че в очите на Господа да можем да бъдем считани за достойни за Божията велика милост.

[45:4] Ние навсякъде, точно както тук пред вас, доколкото е възможно, ще пазим сърцата си чисти от поквара, така че Господ да не се отвърне от нас, когато се изправим пред Него. Защото с нечисто сърце човек не може да доближи Бога и в духа да съзерцава в цялата истина Неговата морална подкрепа и изобилието от чудеса в делата Му.

[45:5] Ако сме с чисто сърце, ние трябва да сме спокойни, търпеливи и благи към всеки, защото едно сърдито сърце никога не може да бъде чисто, тъй като гневът винаги израства върху основата на гордостта. Но ако сърцето ни е спокойно, ние можем

уверено да се доближим като деца до Единия, който ни донесе синовството на Бог и Сам ни научи да се молим на Бог като наш Отец.

[45:6] Не е важно, приятелю мой, ако, както ти вярваш, бъдем преследвани в други земи и места, поради нашата най-праведна кауза, защото ние имаме Него и чрез Него – Небето на Небесата. И така ние сме щастливи още тук, прекомерно щастливи, независимо дали хората ни обичат или презират и преследват заради Него, защото Той е Господ над всички и над всичко. Ние Му служим преди всичко, на Него, на когото се подчиняват и са готови да служат целите Небеса, както можахме да се убедим сами вчера и в редица случаи преди, и това е нашата най-висша награда и най-велика чест. Затова, не се тревожи за нас, защото знаем и разпознаваме с какво трябва да се съобразяваме.

[45:7] **Първосвещеникът** беше доста изненадан от тази реч, изпълнена с толкова решимост и каза: „Наистина, ако не бях необходим тук и нямах съпруга и деца и някои други отговорности, аз бих тръгнал с вас.“

[45:8] **Натанаил** казва: „Ние оставихме съпруги, деца и други неща и Го последвахме и нашите съпруги и деца въпреки това живеят. Да ти кажа какво мисля за това: който не може в този свят, заради любовта си към Него, да остави каквото и да е, не е достоен за Неговата Благодат. Независимо дали това те обижда или не, това е положението. Моето сърце ми казва така, а в сърцето всичко е истина след като духът в него е събуден за естественото мислене в Бога. Той няма нужда от нас, но ние наистина се нуждаем от Него.

[45:9] Някога помогнал ли си Му да повдигне огромното слънце над необятния хоризонт и да разпръсне Божествената му

светлина над обширната Земя? Или видял ли си някога, камо ли изковал, оковите, които Господ слага на ветровете, как Той възпира светкавицата и могъщия гръм и морето в неговите дълбини? Кой може да претендира някога, че е помогнал на Господ в нещо? И ако е така, кой, когато е бил призован от Господа да Го последва, може все още да мисли за съпругата си, за децата си и за своите си неща и да не последва безусловно – Него, Господа на всеки живот, на всички Небеса и на всички светове, когото толкова дълго очаквахме да дойде и който сега дойде точно по начина, по който са предсказали всички пророци и патриарси?“

[45:10] **Първосвещеникът** казва: „Само ако не бях първосвещеник, аз наистина бих направил всичко, каквото сте направили вие. Но аз съм първосвещеник и тъй като вие, както чух, ще останете тук само още един ден, тези хора, които са толкова слаби във вярата си, се нуждаят от мен като око, с което да виждат. Така, че ще разбереш, че трябва да остана тук, не толкова заради съпругата, децата и нещата си, но преди всичко поради тези слабо вярващи, които още доста време няма да са способни напълно да изоставят установената си от миналото представа за естеството на Месията и за целта на Неговото идване. Ще ми струва много усилия, но какво мога да направя?

[45:11] Сега аз твърдо вярвам, че твоят Учител е обещаният Месия, но какво да кажем за моето паство? Ти видя вече как мнозина си тръгнаха по време на проповедта. Те са объркани в неверието си и сега усърдно ще го разпространяват и мнозина, които все пак останаха, а вчера напълно повярваха, сега също имат съмнения и не знаят в какво да вярват.

[45:12] Представи си каква работа ще имам аз, като свещеник и посредник за всички тях. Но аз няма да ги преобърна,

те до края на света ще си останат, всичко друго каквото можеш да си представиш, но не и каквото се очаква да бъдат. И виж, тази е основната причина, поради която трябва да остана тук, и съм убеден, че Господ няма да ме лиши от Своята благодат заради това. Дори ако не съм телом в Неговата свита, аз ще остана духом завинаги и ще се старая да Му служа като най-верен слуга и овчар напълно според провъзгласеното тук Негово учение и мисля, че Той ще се съгласи с това.“

[45:13] **Аз** казвам: „Да, Аз бих искал това и това Ми допада много. Ти ще бъдеш отлично оръдие за Мен в тази общност и твоята награда на Небесата един ден ще е велика. Но сега се свечери. Нека си отидем по домовете. Да бъде.“

[45:14] След тези думи ние слязохме от планината на път към къщи. Наоколо все още имаше голяма тълпа, макар, че преди, когато Аз завърших проповедта Си, мнозина се изнизаха изпълнени с неверие и досада.

Глава 46

[46:1] Както вече беше споменато преди, ние не бяхме в действителност на върха на планината, а по-надолу, на първата тераса, поради обширното ѝ пространство, което беше подходящо за голямата тълпа, която Ме беше последвала от града. И сред която имаше и мнозина стари и вече доста слаби хора, които в значителната горещина на деня едва ли щяха да стигнат върха на планината. Но въпреки това бяхме доста високо в планината и спускането беше бавно, тъй като пътят се виждаше трудно в здрача, заради слабото зрение на някои от хората.

[46:2] Докато бавно и внимателно се спускахме от планината към равнината, един **мъж**, покрит с възпалени рани, лежеше встрани от пътя. Той веднага стана, дойде към Мен и каза с жален глас: „О, Господи, ако е волята ти, ти би могъл да ме очистиш.“ И Аз протегнах ръката Си към него и казах: „И така волята Ми е да си чист.“ За миг болният се очисти от проказата си, всички отоци, струпеи и люспи изчезнаха внезапно. Тъй като това беше особено тежък случай на проказа, при която никой лекар не можеше да помогне, всички хора бяха доста изумени, виждайки как този мъж така внезапно се очисти от проказата си.

[46:3] Сега, очистеният човек възнамеряваше да Ме възхвали на висок глас, но Аз го предупредих сериозно, казвайки: „Аз ти казвам, че засега ти трябва да не казваш на никого за това, освен на първосвещеника. Иди при него; той върви зад нас с Моите ученици. Когато той потвърди, че ти си се очистил, отиди си вкъщи и жертвай пред олтара, както е заповядал Мойсей.“

[46:4] Очистеният мъж веднага стори, каквото му поръчах. Първосвещеникът също беше твърде удивен и рече: „Ако лекар ми беше казал: “Виж, аз ще излекувам този човек,” аз щях само да се засмея и да кажа: “О, ти наивнико, иди при Ефрат и се

опитай да изчерпиш водите му. Всяко ведро вода, което извадиш, ще бъде заменено от стотици хиляди. Обаче, все пак би ти било по-лесно да изчерпиш Ефрат, отколкото да върнеш здравето на този човек, чиято плът вече е започнала да се разлага.” А човекът, когото ние сега разпознахме като Месията, успя да направи това с една дума. Наистина, това ни е достатъчно. Той определено е Христос. Не се нуждаем от никакво друго доказателство.

[46:5] Наистина, ако днес някой ме помолеше за ризата ми, аз бих му дал не само и палтото си, но и всичките си дрехи. За тази цена аз истински желая да дам всичко до последната риза и сега осъзнах, че Неговото учение е чисто Божествено учение. Да, Той Самият е като Йехова в тяло при нас. Какво повече можем да поискаме? Аз ще съм глашатай цялата нощ, за да разглася по всички улици и алеи за Неговото присъствие.“

[46:6] След тези думи той тича към Мен, т.е., близо до кладенеца, пада пред нозете Ми и казва: „Господи, спри само за миг, за да мога да Ти се поклоня, защото Ти не само си Христос, Божий Син, но Самият Бог, облечен в плът, при нас.“

[46:7] **Аз** казвам: „Приятелю, остави това. Аз вече ти показах как да се молиш. Така че моли се тихо и това е достатъчно. Не прави твърде много днес, да не би утре поради това да не можеш да направиш достатъчно. Трябва да има добра мярка, която да се спазва във всичко. Ако добавиш горната дреха към ризата, това е съвсем достатъчно да направиш бедния свой много добър приятел завинаги, но ако ти, когато те е помолил само за една риза, би прибавил и всичките си дрехи, това би го смутило и той ще помисли, че ти или искаш да го прогониш, или че си изгубил ума си. И виж с това няма да се постигне нищо добро.

[46:8] Обаче, ако някой те помоли за един шекел и ти му дадеш два или може би три, ти ще зарадваш сърцето на вземащия заема и ще изпълниш своето собствено с много щастлие. Но ако дадеш хиляда шекела на този, който е дошъл да ти поиска на заем само един, той ще се разтревожи и ще си помисли: "Какво означава това? Аз го помолих само за един шекел, а той иска да ми даде всичко, което има ли? Да не би да ме взема за ненаситен или иска да ме смути, или може би се е умопобъркал?" И разбери, такъв човек няма да е печалба за сърцето ти, нито такова отношение от твоя страна ще е от полза за неговото сърце. Следователно, имай просто справедлива, пълна мярка във всичко. И това е съвсем достатъчно."

[46:9] Това наставление напълно удовлетвори Първосвещеника и той си заговори сам: „Да, да, Той е прав във всичко. Ако човек прави точно, както Той е казал, това е съвсем добре; което е по-малко или в повече, е или лошо, или глупаво. Защото ако аз днес дам всичко, а утре пред вратата ми дойде един още по-беден човек, какво бих могъл да му дам тогава? Колко би ме натъжило това, защото аз не бих могъл вече да помогна на такъв по-беден човек.

[46:10] Господ е така напълно прав във всяко нещо и знае как да намери и приложи най-добрата мярка за всяко нещо. Затова, цялата чест, хвала и слава са само Негови, както и най-пълното обожание във всички сърца."

Глава 47

[47:1] До това време обаче, ние пристигнахме в къщата на Ирхаел и Йорам, където както и предишния ден всичко беше подготвено за вечеря, само че далеч по-богато. Цялото множество хора от Сихар, които бяха в планината започват да си вземат довиждане в коридора, но едно голямо множество младежи, облечени в бяло застанаха сред тях и ги помолиха да останат за вечеря.

[47:2] **Първосвещеникът**, удивен от големия брой младежи и на всичко отгоре и тяхната приветливост, любезност и доброжелателност, веднага се приближава към Мен и пита с голямо смирение: „Но Господи, кои са тези великолепни младежи? Никой от тях няма повече от шестнадесет години, и все пак с всяка дума и движение те показват необикновени познания. О, кажи ми откъде дойдоха и към коя школа принадлежат. Какви красиви форми и как добре са сложени те. Колко извънредно приятен и мил за сърцето е само звукът на гласа им. Кажи ми, Господи, кои и откъде са тези младежи.“

[47:3] **Аз** казвам: „Не си ли чувал да се казва в миналото: този, който е господар^ си има свои слуги и придружители? Ти Ме наричаш Господ, и следователно е подходящо Аз също да имам Свои слуги и придружители. Това, че са високо образовани, показва че техният Господ трябва да е най-мъдър и любящ. Господарите на света са безмилостни и лишени от любов обаче, такива са и техните слуги; онзи Господар обаче, който е Господ на Небесата и сега дойде на Земята, и в суровия свят на хората има Свои слуги оттам, откъдето дойде Той Сам, и слугите

^ Думата Lord (англ.), както и думата Herr (нем.) означава господар, господ, стопанин, владетел и пр. – Б.пр.

приличат на Него, защото те не са само Негови слуги, но също и чада на Неговата мъдрост и любов. Наистина ли Ме разбра?“

[47:4] **Първосвещеникът** казва: „О, наистина, Господи, дотолкова, доколкото човек може да разбере изобщо твоя незабравим метафоричен език. Ще има много въпроси за изясняване на това, разбира се, но аз ги оставям и се надявам, че ще има предостатъчно възможности за това още днес.“

[47:5] **Аз** казвам: „О, наистина. Но нека отидем да вечеряме, тъй като всичко е готово.“

[47:6] Тълпата с вяра отиде да вечеря; само частта без вяра си отиде вкъщи, защото те смятаха това за капан. Причината беше, че онези бяха предимно хора емигрирали от Галилея, между които много от Назарет, които познаваха Мен и Моите ученици, които често бяха виждали на рибния пазар. Те казаха и на местните самаряни: „Ние познаваме него и неговите ученици. Той е дърводелец, а неговите ученици са рибари. Той ходеше на училище с есеите, които владеят всякакви умения, изцеляване и необикновени магии. Той ги е изучил там и сега практикува своя добре-изучен занаят, за да спечели много последователи и доходи за есеите. Тези младежи, обаче, са добре отгледани, преоблечени момичета, купени от Кавказ, принадлежащи на същите есеи; те ще бъдат основната атракция. Но ние няма да бъдем омагьосани така лесно, защото знаем, че когато си с Бога на Авраам, Исаак и Иаков няма измама. Но за есеите, които смятат, че техните предци са сътворили света, е лесно да се присмиват на нещо, което те смятат за несъществуващо. Така, че докато вярваме в Бога на Авраам, Исаак и Иаков, не са ни нужни такива есейски измами, а ако някога се случи да изгубим вярата си, тогава есеите с техните умни пратеници няма да я заместят, а ще ни превърнат в садукеи, които не вярват във възкресението, нито във вечния живот. Но да

ни пази Йехова от това.“ С тези коментари те се прибраха по домовете си.

[47:7] Аз и една голяма част, състояща се предимно от самаряни, седнахме да се нахраним и след добре свършената през деня работа, си починахме и оставихме ангелите да ни служат, защото и тук Аз работех в пустиня, а е писано: „И когато сатана беше принуден да си тръгне, ангелите дойдоха и Му служеха.“

Глава 48

[48:1] Но само малцина около масата осъзнаваха, че ангели им сервират храна от Небесата. Те вярваха съвсем искрено, че Аз имах такива слуги като част от Моята свита, които съм купил в Мала Азия за пари. Но те не можеха да проумеят тяхната жизнерадост, дружелюбие и ерудиция, защото такива роби обикновено имаха кисело изражение и вършеха работата си сервилно и подобно на машини, и обикновено не можеше и дума да става за тяхното образование или филантропия. На кратко, гостите бяха силно развеселени, а на първосвещеника, който постепенно започна да осъзнава, че многото слуги са свръхестествени същества, му ставаше все по-неудобно, тъй като той се почувства смутен заради хората, които макар и скромни, по негово мнение, се отнасяха някак си твърде свободно с тези великолепни слуги.

[48:2] Но това, което го смущаваше най-много беше, че те, въпреки всички знамения от широко отворените Небеса, бързаха към дома си, невярвайки. Той заговори с безпокойство: „Господи Мой и Боже Мой. Какво може въобще да преобърне вярата на тези хора, ако такива знамения са безплодни? Ти Сам, о, Господи, и множеството ангели от отворените Небеса не можахте да преобърнете вярата на тази порода; а какво да правя с тях аз, бедният калпазанин? Няма ли да ме заплюят в лицето, ако се осмеля да ги уча за Теб?“

[48:3] **Аз** казвам: „Нямаш ли и ти едно голямо множество вярващи около себе си? Направи ги свои помощници и твоята задача ще бъде лека. Защото, ако човек трябва да повдигне определена тежест, но му липсва достатъчно сила, той си взема помощник. Ако само един не е достатъчен, той си взема втори и трети и така става господар на бремето. След като веднъж броят

на вярващите е равен, а тук наистина, е по-голям от броя на невярващите, работата е лесна.

[48:4] Доста различно е в местата, където изобщо не се намират вярващи. Там наистина човек прави опит, но така че никой не трябва да има оправданието: Никога не съм чувал и дума за това.

[48:5] Ако намери вярващ, човек остава с него и му разкрива благодатта на царството Божие. Ако обаче, дори и един не приеме Словото, човек отива другаде, но изтръсква праха от нозете си на това място, защото тогава такова място не заслужава друга благодат, освен дарената на дивите животни в полето и гората. Ето сега имаш насоки за твоето бъдещо отношение към всички онези невярващи.

[48:6] Но Аз също настойчиво обръщам внимание самият ти да останеш силен във вярата си, иначе ще постигнеш много малко в Моето царство. Не се оставяй да бъдеш отклонен от всякакви новини, които ще чуеш за Мен от Йерусалим следващите година-две. Защото там Аз ще бъда предаден в ръцете на властите и те ще убият това Мое тяло, но Аз ще го съживя отново на третия ден и след това ще остана с теб до края на света. Защото тази пасмина в Йерусалим ще повярва само когато се убедят, че няма начин да Ме убият.

[48:7] И след това в различни места на Земята ще се случи така, че упорити хора физически ще убиват носителите на Благовестието. Но точно такава смърт тогава ще кара невярвалите преди да повярват, когато видят, че тези, които живеят духовен живот, произтичащ от Моето Слово не могат да бъдат убити. Защото онези убитите, от време на време ще се връщат при своите ученици и ще ги учат на Моите Пътища.

[48:8] Но за коравосърдечните, светските хора, които нямат вяра или имайки някаква, въпреки това не действат според това, което учи вярата, нито Аз, нито Моите ученици ще дойдат напълно да отнемат от сърцата им нощта на техните съмнения. Но когато дойде краят на плътта им, те ще вкусят злото на своето неверие и последствията от това, че не са спазвали Моето учение в делата си, докато тези, които вярват в Мен чрез дела, никога не ще усетят или вкусят смърт.

[48:9] Защото, когато Аз отворя вратата на плътта им, те ще отстъпят назад към своята плът като затворници в килията си, отключена от снизходителността на техния господар.

[48:10] Следователно, не се смущавай, когато чуеш едно или друго за Мен. Защото този, който пребъдва във вярата и е непоколебим във вярата и любовта до края, както Аз уча, учех и ще уча още и още, ще придобие блаженство във вечното царство на Небесата, което сега виждаш отворено над тебе с Моите ангели, които възлизат и слизат.“

Глава 49

[49:1] **Първосвещеникът** казва: „Сега проблемите ми са разрешени и се надявам, че в скоро време така ще бъде и в цялата тази област. Но позволи ми още само един въпрос, и той се състои в следното: да почитаме ли все още планината и твоя стар Дом, и да почитаме ли твоята Събота там или трябва да издигнем един нов Дом тук, за да се срещаме в Твоето име? Ако последното е Твоята воля, тогава Ти може да поискаш утре да посочиш подходящото място, което ще те удовлетвори и ние тогава ще сторим всичко, за да удовлетворим Твоето желание и там.“

[49:2] **Аз** казвам: „Приятелю, онова, което е правилното нещо за теб и хората като цяло, Аз вече ви известих днес в планината.

[49:3] Но за да се поддържа то, не е нужен старият Дом в Планината и още по-малко нов дом в града, а само вашите вярващи сърца и твърдост и добра воля.

[49:4] Когато дойдох тук вчера и си отдъхвах при кладенеца на Иаков, срещайки Ирхаел, когато Ме разпозна по-отблизо тя също Ме попита дали Бог трябва да бъде почитан в Геризим или в храма в Йерусалим. Нека тя ти каже, какъв отговор ѝ дадох Аз.“

[49:5] Тук **първосвещеникът** се обръща към Ирхаел и тя казва: „Господ ми каза така:

[49:6] „Идва часът и вече е дошъл, когато истинските поклонници не ще се покланят на Бог нито в Геризим, нито в храма в Йерусалим. Защото Бог е Дух и този, който Му се покланя трябва да Му се покланя в дух и в истина.“ Това каза Господ, ти си първосвещеник и ще разбереш какво трябва да се прави отсега насетне.

[49:7] Моето мнение е, че тъй като Господ дари такава изключителна благодат на всички нас и прие да се настани в тази къща, която не е моя, а Негова и ще остане такава, тази къща би трябвало да остане незабравима завинаги и ние искаме да се събираме винаги в нея в Неговото име и да почитаме Съботата в Неговата слава.“

[49:8] **Първосвещеникът** каза: „Да, да ти си съвсем права, ако само всички бяхме вярващи, но трябва да обърнем известно внимание на слабите. Те биха се съблазнили дори повече.“

[49:9] **Аз** казвам: „Ирхаел е права. Който се съблазни – добре, нека се съблазни и да изкачи своята планина. Когато той не ще намира там вече нищо, ще помисли за нещо по-добро.

[49:10] В бъдеще не изграждайте домове за молитва за Мен, а къщи за гости и убежища за бедните, които не могат да ви платят.

[49:11] В любовта към вашите бедни събратя и сестри ще бъдете Мои истински поклонници. И в такива домове за молитва Аз често ще съм сред вас, без непременно да го осъзнавате. Но в храмовете, построени за поклонение пред Мен с устни, както беше до сега, отсега насетне Аз ще пребивавам не повече, отколкото интелектът на човек в кутрето на крака му.

[49:12] Но ако искате да пробудите сърцата си за Мен в един възвишен храм и да влезете в истинско смирение пред Мен, тогава излезте навън в храма на Моето Творение и слънцето, луната и всички звезди и морето, планините и дърветата и птиците във въздуха, както и рибите във водата и безбройните цветя в полето ще ви възвестяват Моята слава!“

[49:13] Кажете, не е ли дървото по-великолепно от целия блясък на храма в Йерусалим? Едно дърво е чисто Божие дело, то има свой живот и ражда подхранващ плод. А какво ражда храмът?

Аз ви казвам: нищо освен високомерие, гняв и завист, най-явна ревност и деспотичност, защото не е Божие дело, а суетно човешко дело.

[49:14] Истина, истина ви казвам: „Този, който ще Ме почита, люби и ще се прекланя пред Мен, правейки добро на братята и сестрите си в Мое име, ще има вечна награда на Небесата, но този, който от сега насетне Ме почита с всички церемонии в храм, построен специално за това, ще получи и той своята временна награда от храма. Когато обаче, след смъртта на неговата плът той дойде при Мен и каже: „Господи, Господи, смили се над мен, твоя слуга“, Аз тогава ще му кажа: „Не те познавам, затова махни се от Мен и търси своята награда при този, комуто служеше.“ Поради тази причина вие също би трябвало от сега насетне да нямате повече работа в никой храм.

[49:15] Но в тази къща сега можете винаги да се събирате, за да си спомняте за Мен, както в Събота така и в друг ден, защото всеки ден е на Господа, а не само Съботата, в която вие в бъдеще можете да правите добро, точно както през всеки друг ден.“

Глава 50

[50:1] **Господ:** „Най-подходящото почитане на Съботата обаче, е да правите повече добро, отколкото във всеки друг ден.

[50:2] Угодническа работа, с което имам предвид да работите за надница и награда от света, отсега насетне не трябва да вършите в обикновен ден от седмицата и още по-малко в Събота, защото отсега насетне всеки ден ще е Събота и всяка Събота – пълен работен ден. С това, приятелю Мой, сега ти имаш напълно ясно правило как да служиш Богу в бъдеще. И нека спрем до тук.“

[50:3] **Първосвещеникът** казва: „Сега аз ясно осъзнавам святата истина на това правило, което съм щастлив да приема като заповед, но за окопалите се (в старата вяра – Б.пр.) иудеи, ще мине доста време преди това правило, родено от чисто Божествена Воля, да стане разбираемо за тях в пълната си истина. Опасявам се, че твърде много няма да приемат това правило, преди края на света, защото хората вече са свикнали със Съботата от древността и няма да позволят да им се отнеме. О, за това ще са нужни усилия и работа.“

[50:4] **Аз** казвам: „Не е строго необходимо Съботата да отпадне напълно, а само безразсъдството относно Съботата. Господ Бог не изисква служби и почитание от вас, защото Той създаде света и човека без ничия помощ и само моли хората да Го признават и обичат с цялата си сила и не само в Съботата, но всеки ден, непрестанно.

[50:5] Каква е тази Божествена служба, която ви кара да си спомняте за Бог само в Събота, но не и през седмицата? Не е ли Бог един и същ, неизменен Бог всеки ден? Не позволява ли Той всеки ден слънцето да изгрява и да облива със светлина и

праведни, и неправедни, от които винаги има повече отколкото праведните?

[50:6] Не прави ли Сам Бог едно и също всеки ден? Ако Сам Бог не си взема отпуск, защо трябва хората да пазят празници, само заради безделието? Защото те не спазват вече нищо друго в Съботата, освен безделието. Но така те служат Богу с възможно най-лошата служба.

[50:7] Защото Божията воля е хората да привикват все повече и повече да работят с любов, така че един ден в другия живот да бъдат способни за повече работа и усилия и да търсят и намират истина и върховно блаженство само в такава работа. Биха ли могли някога хората да постигнат вътре в себе си това чрез безделие? Аз ти казвам: никога.

[50:8] В работните дни, макар че човек работи, той упражнява егоизма си, защото тогава той работи за своята плът и нарича онова, което работи свое собствено. Ако някой желае да получи това от него, трябва да го купи с работа или с пари, или няма да получи нищо значимо от никого. Следователно, ако в работните дни хората култивират само своя егоизъм и прекарват Съботата, като единствен ден, в който трябва да упражняват дейности с любов, в най-неизменно безделие, изниква много сериозен въпрос: кога хората би трябвало да практикуват или кога биха практикували единствената истинска Божествена служба, която се състои от служене на ближния с Любов?

[50:9] Сам Бог нито за миг дори не бездейства, а постоянно работи за човечеството и никога за Себе си. На Него Самия Земята не Му е нужна, нито слънцето, луната всички звезди или нещо, което се намира в тях или произлиза от тях. Бог не се нуждае от всичко това. Но всички сътворени духове и хора

наистина се нуждаят от това, и заради тях Господ е непрекъснато в действие.

[50:10] Ако Господ, чиято работа продължава всеки ден и който непрекъснато действа за човечеството, желае хората, като Негови чада, да са като Него във всичко, как някога изобщо Неговата воля би могла да е след шест егоистично прекарани дни, хората на седмия ден да Му служат задоволително в абсолютно бездействие и да Го почитат в леност, Него вечно действащия?

[50:11] Сега Аз казвам това съвсем ясно на теб като първосвещеник, така че да можеш в бъдеще –осъзнавайки добре кой е Единият, който сега ти говори – да покажеш на своето паство Съботата в по-добра светлина, отколкото е била от Мойсей до сега. Защото така, както Аз сега ти разясних Съботата, така е била дадена и на Мойсей, но хората съвсем скоро я превърнаха в езически ден на безделие, мислейки, че служат добре на Бог чрез бездействие и като наказват онези, които понякога се осмеляват да изпълнят, също в Събота, някоя малка задача или да окажат известна помощ в полза на болен човек. О, каква безкрайна слепота, о каква противна глупост!“

[50:12] **Първосвещеникът** казва, доста сломен от истината: „О, каква свята истина излиза от Твоята уста! Да, сега всичко ми е ясно! Едва сега Ти, о, Господи, свали тройния воал на Мойсей от очите ми! Сега Господи, няма нужда от следващи знамения, защото тук е достатъчно само Твоето свято Слово! И аз напълно убедено твърдя, че в бъдеще онези, които вярват в Теб само поради знаменията, но не заради Твоето възвишено истинно Слово, няма да придобият истинска жива вяра, но вместо това ще бъдат едни посредствени празни, механични последователи на Твоето учение и Твоята свята воля, но при нас ще е различно! Не знаменията, които Твоето присъствие даде, но само Твоето свято

и най-истинно Слово ще породи и пробуди истината, живата вяра и пълната любов към Теб в сърцата ни, и от Теб Самия и единствено към Тебе също към всички хора в точна мяра. И така вовеки ще се изпълнява Твоята воля, която Ти, о, Господи, сега направи пред нас завинаги толкова безпределно ясна!.“

[50:13] **Аз** казвам: „Амин! Да, скъпи приятелю и братко, така е правилно и добре! Защото само по този начин вие ще станете съвършени дори колкото е съвършен Отец в Небесата. Когато обаче, сте толкова съвършени, тогава вие сте също истински Божии чада, и можете по всяко време да викате към Него: „Авва, скъпи Отче!“ И каквото и да поискате от Него като Негови истински чада, Той ще ви даде, защото Отец е извънредно добър и дава на Своите чада всичко, което има! Но яжте и пийте сега, защото храната тук не е от тази Земя, но Отец я изпраща за вас от Небесата и Сам Той сега е сред вас.“

Глава 51

[51:1] **Първосвещеникът** казва: Господи, пак ли ще започваме да се храним? Не се ли подкрепихме вече с храна и напитки в началото на вечерята? Аз,например, се подкрепих напълно и не мога нито да ям, нито да пия повече.“

[51:2] **Аз** казвам: „Ти отговори правилно, защото се изпълни с храна и ценно вино от Небесата. Но тук има мнозина, които не смеят нито да се хранят, нито да пият, защото не обърнаха внимание нито на Моето име, нито на Моето Слово и бяха изплашени като от магия. Но сега, след като чуха нашия разговор и проумяха неговата ясна истина, техният глупав страх ги напусна и на тяхно място дойдоха гладът и жаждата. Сега те биха искали да хапнат и пийнат, но не смеят, заради своето благоговение. Мислиш ли че човек трябва да ги остави да си отидат така? Да не се случва с нас. Сега те трябва с охота да се нахранят и да пият. Защото от сега насетне няма вече да се хранят и да пият от тази кухня, докато не дойдат в Моето царство на Небесата.“

[51:3] След това пояснение **Аз** приканих множеството да хапнат и пийнат, и също казах на младежите: „Не допускайте да им липсва нещо.“ И младежите още веднъж донесоха много хляб и вино и всякакви видове скъпоценни плодове.

[51:4] Но някои се безпокояха за това дали да ядат неизвестни плодове. И **младежите** казаха: „Скъпи братя, яжте тези плодове без опасение, защото те са чисти и имат прелестен вкус! Със сигурност на тази Земя има множество плодове, треви и животни, в чиято структура действат нечисти духове, защото това е записано в Господния ред, защото тук също и дяволите трябва да служат на Господа, дори когато те не искат или не! Защото точно както робът в окови трябва да служи на своя

господар, така също трябва да служат и бесовете, но в такава работа няма благословия!

[51:5] И така, на тази Земя има места, където не рядко хора, животни и дяволи живеят под един покрив. И всеки твори според вида си, всякакви дела, работа и плодове с лоша и нечиста природа и вид, в които хората не би трябвало да имат дял, ако искат да избегнат всякакви земни болести; и поради тази причина, Господ чрез Своя слуга Мойсей, определи всички онези неща, които са чисти и добри. И съветваше хората да не използват онези неща, в които действат нечисти духове и това е чудесна заръка. Но всичко предложено тук за ваша наслада е най-чисто, защото е донесено свръхестествено за вас тук от Небесата; следователно можете да се насладите на всичко без опасение, защото което Отец дава от Небесата е най-чисто и подобрява живота на душата и духа завинаги.“

[51:6] Това указание на част от мъдрите младежи развесели всяко сърце и всички възхвалиха Бога за приятелската мъдрост на тези младежи. Това поучение също беше записано по-късно и поддържано в този град и област в течение на много години.

[51:7] Но когато след това този град и областта бяха опустошени от различни врагове, мнозина загинаха с тях и това учение, за което веднъж Павел направи един тайнствен намек в едно от своите писма, в което той говори за всички видове духове.

[51:8] Цялата компания сега беше в добро настроение и обсъждаше Мен и Моето учение, и тази храна от Небесата сред тях, и младежите, които разискваха много неща с гостите.

[51:9] **Натанаил** обаче, стана и заговори на гостите: „Скъпи приятели и братя, само преди няколко луни (месеца) аз все още бях рибар в района на Бетабара на река Йордан, недалеч

от устието ѝ. Един много скромен човек дойде при Йоан и позволи Сам да бъде кръстен, и Йоан, без да Го е виждал някога преди физически на Земята, незабавно свидетелства за Него това: „Ето Агнеца Божий, Който отнема греховете на света.“ И Йоан свидетелства още и рече: „Той е този, за когото казах: „Той е Този, който идва след мене, който беше преди мен, на когото не съм достоен да развържа връзките на обущата Му.“

[51:10] Такова свидетелство аз чух от проповядващия в пустинята, и аз се замислих, тръгнах си и го споделих с моята съпруга и децата си у дома, и те бяха силно учудени, че строгият пророк е дал за друг човек такова свидетелство.

[51:11] Понеже беше трудно да говоря с пророка, и когато той говореше думите му бяха груби и той не пощади никого, нито фарисей, нито свещеник, нито левит, всички трябваше да преминат чрез меча на неговия език към живот или смърт.

[51:12] Когато обаче дойде, Този, който сега е Господ сред нас, тогава Йоан стана агнец сред агнеци и стана по-нежен от чучулига, пееща пролетната си песен. Накратко, семейството ми едва можа да повярва на моя разказ, тъй като те твърде добре знаеха как Йоан беше привикнал да говори.

[51:13] Два дена по-късно обаче, аз се заех доста рано с моята всекидневна работа, седнах под едно дърво да поправя моите рибарски такъми, когато Този, за когото Йоан даде това деликатно свидетелство, дойде при мен с още неколцина, които вече Го бяха последвали, повика ме по име и ме помоли да Го последвам. И когато се учудих как Той е научил името ми, тъй като не бях Го срещал преди, Той каза: „Не се чуди много, защото истина ти казвам, отсега насетне ще видиш Небесата отворени и ангелите Божии да възлизат и да се спускат над Човешкия Син.“

[51:14] И вижте, което Господ ми рече тогава, сега по най-славен начин се изпълни тук! Небесата стоят отворени и ангелите се спускат и служат на Него и на всички нас. Какво друго свидетелство ни е нужно, че Той самият е Единият, който има да дойде според обещанията възвестени на всички деца на Израел, от Адам насетне?! Следователно, аз Го имам за повече от Месията! Той е...“

[51:15] Тук **Аз** прекъсвам Натанаил и казвам: „Мой скъпи приятелю и братко, засега само това и не повече. Само след като тази плът се възнесе чрез иудеите, можеш да кажеш всичко, което знаеш за Мен, открито, но не преди и при никакви обстоятелства, защото хората не са готови за това все още.“

[51:16] Натанаил прие това, но все пак не можа да разбере какво имах предвид под възнесението на Моята плът, но замълча с натъжено лице. Но Аз го утеших и му напомних онова, което му бях казал предварително по този въпрос, и той се зарадва и Ме възхвали в сърцето си.

[51:17] Но следващият ден започна да разсъмва. Все още никой не чувстваше и следа от умора или сънливост, защото всички бяха укрепнали, както никога преди, дори след най-здрав сън. Затова, всички Ме попитаха дали могат да останат с Мен през деня. И Аз се съгласих с тази благочестива тяхна молба.

Глава 52. Втори ден в Сихар (Гл.52–83)

[52:1] **Първосвещеникът** се изправи и Ме помоли, казвайки: „Господи, тъй като Ти ни благослови с безценната благодат да останеш с нас още един ден, би ли било добре, ако Ти и Твоите ученици и заедно с другите, които вярват в Теб и с моето собствено присъствие да посетим съседните градове, от които можем да изброим само три? Може би бихме могли да намерим там някои хора, които биха повярвали в Теб, ако Те видят и чуят?

[52:2] **Аз** казвам: „Заради тях не, но само заради теб. Това те прави щастлив и Аз искам с радост да ти доставя това удоволствие. Но ти имаш съпруга и деца: не искаш ли да Ми ги представиш? Къде са те и колко са?

[52:3] **Първосвещеникът** казва, някак смутен: „Господи, аз имам приятна съпруга, която като мен е на години и още седем деца, но за жалост само девици между 12 и 21 години. Но Ти знаеш, че не е голяма чест за човек в Израел да няма мъжко потомство; така че, Господи, моля разбери моята слабост. Не се осмелих да се появя с моето изцяло само женско семейство.

[52:4] Въпреки това, ако все още ще Ти е приятно, о, Господи, бих Те помолил при случай да се отбиеш в моя дом, където бих могъл да Ти представя всички жени в моето семейство. Но тук едва ли е подходящо. Защото макар, че имам по малко от всичко и мога да се справя приемливо с моето семейство тук, относно облеклото има какво още да се желае. Те наистина са облечени подходящо за домакинска работа, но за общество като това облеклото им е твърде бедно за семейство на един първосвещеник! И все пак мисля, че във всяко отношение би било по-добре да си останат у дома, където няма да бъдат изложени на присмеха на света, нито да се подхрани вродената им суетност. И за тях е добре да имат колкото може по-малко

работа със света, защото последният е и остава лош по всяко време!“

[52:5] **Аз** казвам: „Аз искам да се съобразя с твоята молба, но тогава нека всички те да дойдат с нас. Но за тях във всеки случай ще бъде уредено по-подходящо облекло, така че да направят благоприятно впечатление в нашия кръг. Въпреки това е хубаво и мъдро от твоя страна да ги държиш настрана от света, доколкото е възможно, но със сигурност те ще се впишат в нашата не светска компания.

[52:6] Виж Мария, майката на Моята плът. Тя просто е облечена в бяло ленено платно, пристегнато със съвсем обикновена синя престилка, и все пак тя е достатъчно облечена. На главата си обикновено носи една квадратна шапка за слънце като на всички други жени, които Ме последваха от Галилея и Иудея, и те въпреки това изглеждат съвсем подходящо в нашата свита. Но независимо от това, твоята съпруга и дъщерите ти ще бъдат сред нашата свита днес.“

[52:7] **Един от самаряните** казва: „Всичко това би било добре. Но макар, че от своя страна нямам доказателство, въпреки това ви казвам какво чух от хора от този район и тогава вие може да постъпите, както ви харесва. Това, което говорят се отнася за четирите по-големи дъщери; когато първосвещеникът не е вкъщи, са ги виждали по улиците през нощта и, тъй като те са много красиви, приемат пари от похотливи работници и спят с тях. Това става тайно. Аз самият нямам доказателство, но мога да кажа това: ако това учение следва да бъде общо прието в тези места с толкова много невярващи, тогава заради масата глупци поне четирите по-големи дъщери трябва да се държат вън от нашата свита. Защото ти, братко Йонаел, знаеш съвсем добре колко клюкарски и необикновено глупав и невярващ е нашият

народ. Ако това се разпространи сред тях, тогава дори Самият Йехова не би могъл да стори нищо. Но това е само моето скромно мнение по отношение на явната злоба на нашите хора, за да предотвратим вероятна вреда за нашата добра кауза.“

[52:8] **Първосвещеникът** се натъжава много и казва: „Господи, ако съм бил дори най-малко небрежен във възпитанието на своите дъщери, едва ли щеше да ме натъжи да чуех подобно нещо; но аз зная, че нищо не е пренебрегнато нищо необходимо за развитието на умовете и сърцата им. И аз се осмелявам да се закълна, че всяка една от дъщерите ми е чиста като цвете от планината на Йехова! От къде е тази позорна клевета?!“

[52:9] **Аз** казвам: „Мой скъпи братко Йонаел, не позволявай това да те натъжи. Нека е достатъчно за теб, че дъщерите ти са чисти пред Мен. Защото светът сега е изцяло дяволски и поради това, злонамерен от край до край. Чувал ли си някога за грозде, набрано от тръни и смокини от бодили? Аз отдавна зная и затова, в планината направих също доста ясна препратка към поговорката за треската в окото на ближния. И виж, това отблъсна мнозина в Планината, защото разбраха, че Аз имах предвид тях.“

[52:10] Но ти казвам: сега е още по-сигурно, че твоите дъщери трябва да дойдат с нас, и Аз ще вървя сред тях. Защото нека всичко, което е от дявола, да си остане при дявола, ако не се преобърне. Но сега да започваме. Аз вече известих всичко това на твоята съпруга и дъщерите ти. Те ще ни очакват.“

Глава 53

[53:1] По пътя **Петър** говори отново: „Сега наистина ми се вие свят от всички чудеса въз чудесата. Не, ако някой все още се съмнява, че този Иисус от Назарет е истинският Син на Йехова, трябва да е или десетократно ослепен от фараона или да е съвсем мъртъв. Болните внезапно се изцеляват само чрез Словото, слепи прогледждат, глухи и неми чуват и куци прохождат. И онези с най-упоритата проказа се очистват, сякаш никога не са съгрешавали.

[53:2] На всичко отгоре Небесата са отворени и множество най-великолепни ангели бързо се спускат надолу, служат и се отнасят с нас сякаш не са напускали Земята от появата на първия човек. И красотата им е такава, че от чистия им поглед на човек му премалява от наслада. И когато Той заговори с нечуваната Си мъдрост, как тези прекрасни слуги на Йехова са самото най-сладостно благоговейно внимание и свята преданост, и все пак са бодри като лястовички в най-хубавия летен ден. Наистина, който все още може да каже: „Този Иисус е чисто и просто магьосник“ и трябва да бъде посечен като вол. Защото такъв човек не може да е човек, а само говорещо животно и затова не трябва да умира като човек, а като домашно животно.“

[53:3] Докато Петър размишляваше така, незабелязвайки какво се случва около него, **един невярващ обитател** на този град грубо го потупва по рамото и казва: „В такъв случай аз като честен човек, изпълнявайки дълга си ще пророкувам, че ти ще умреш като изхабен вол. Защото, ако ти не стигнал до там да осъзнаеш на какво е способен един истински магьосник, тогава не трябва да си отваряш голямата уста там, където живеят опитни и вещи хора.“

[53:4] **Петър** казва: „Кажи ми, ти груб и тъмен дух. Могат ли тези твои магьосници също да изцелят всички болни с една

дума и да отворят извисените Небеса, които не може да достигне ръката или умът на нито един магьосник?“

[53:5] **Местният** казва: „О, ти глупав, сляп галилеецо. Не знаеш ли, че един истински магьосник може да сътвори риба или змия от парче дърво? Съвсем наскоро тук имаше един от Египет, който хвърляше пръчки във водата и те изведнъж се превръщаха в риби, но когато хвърляше пръчките на сухата земя, те се превръщаха на змии и усойници. След това издиша във въздуха и той се изпълни със скакалци и всякакви летящи насекоми. После той вземаше бели камъни, хвърляше ги във въздуха и те се превръщаха в гълъби и отлитаха. След това той загреба шепа прах от пътя, хвърли го на вятъра и гледай ти, въздухът мигновено се изпълни с толкова комари, че слънцето едва можеше да проникне. Но когато духна към тези комари, изви се вятър и издуха тези комари като облак. След това той ни заведе до езерцето зад потока, където първо правеше риби от пръчките. Той докосна водата с жезъла си и виж, тя мигновено стана кръв и когато я докосна отново, тя отново стана вода. Вечерта той призова звездите и те долетяха в ръцете му като укротени гълъби. След това той им нареди и те отлетяха обратно към небосвода. Все пак ти питаш: къде е човекът, чийто ръце могат да стигнат Небесата. Но всичко това стана тук аз мога да свидетелствам със стотина свидетели. Какво ще кажеш сега за твоя Божий Син от Назарет, когото аз много добре зная, чий син е и къде е научил всичко това?“

[53:6] **Петър** казва: „Ако всъщност ти не излъга като крокодил с крокодилските си сълзи, след като си подкупил сам твоите стотина свидетели с няколко медни монети, тогава това множество, разпознаващо Иисус като Христос трябва също да

знае нещо за този магьосник, за чиито чудеса ми разказа. Аз ще помоля Йонаел веднага. Ще съжаляваш ако си излъгал.“

[53:7] **Местният** казва: „Тези няма да ти разяснят нищо, защото те не присъстваха на такива представления преди всичко поради страх, че магьосниците правят всичко това с помощта на дявола и той може да им причини много беди. Само ние няколко смелчака, не вярващи в дявола, отидохме, защото ние сме малко по-запознати със силите на природата, убеждавайки се с върховно удивление какво може да прави човек.“

[53:8] **Петър** казва: „Ти трябва да си добър клиент със сигурност. Но ти казвам, че няма да се разминеш с това и няма да избегнеш своето наказание. Сега само ме последвай при първосвещеника на този град. Ние ще да приключим с този въпрос пред него.“

[53:9] **Местният** казва: „Какво трябва да правя аз при този първосвещеник? Аз съм от Галилея и съм повече грък, отколкото иудеин; този първосвещеник обаче е глупав фанатик, докато четирите му по-големи дъщери със съгласието на майка им продължават срамно да се отдават на разврат, както разказва историята. Каква полза ще имам от такъв глупец? Аз ценя изкуството и науката над всичко и запазвам най-високо уважение за всички истински учени и творци, но те не трябва да се правят на нещо повече от това, което са.

[53:10] Ако твоят умен и учен майстор във всички изкуства и науки наистина се беше държал като такъв какъвто е, той щеше да е един от най-високо уважаваните сред иудеите, гърците и римляните. Но той прави себе си господ и това е много глупаво и принадлежи на тъмната древност.

[53:11] Вашите хора обаче са честни и порядъчни по душа сами по себе си. Само че вашето познание и опит изглежда не

надхвърлят рибарството. Затова, ще трябва да оставим настрани по-нататъшния спор. Можеш да вярваш в каквото искаш, но няма така лесно да наденеш качулка над очите ни, защото ние сме умели във всички видове познание и науки, а също и имаме някои познания за магията и знаем следователно, какво да мислим за твоя учител."

[53:12] **Петър** казва: „Приятелю, ти напразно се опитваш да прикриеш грешките си. Не става дума дали мислиш за моя Учител това или онова и сега с привидна хитрост се опитваш да ме накараш да забравя, че ми каза една подла лъжа преди това. Може първосвещеникът да е само фанатик за теб, но като обществено лице в този малък град, той е длъжен да знае дали наскоро тук някакъв магьосник е давал спектакъл така, както ти го описа. Защото от това зависи, какво аз ще мисля за моя Учител.

[53:13] Казвам ти, че аз и много от нас оставихме всичко наистина, дори съпруги и деца и безрезервно Го последвахме, тъй като Го видяхме да извършва дела, които никога не биха били възможни за някой човек, а освен това Го чухме да говори мъдро, както никой преди Него и едва ли някой някога ще говори така след Него.

[53:14] И все пак ти представи друг учител, освен моя, който, макар, че не Го превъзхожда, въпреки това изпълнява дела равни на Неговите, което следва да бъде уважавано от всекиго. Всичко сега зависи просто от това дали може да бъде доказано, че такъв магьосник в действителност е извършил делата, които ти спомена.

[53:15] Ако твоето свидетелство е вярно, тогава аз ти давам моята честна дума, че макар напълно да приписвам на моя Учител чисто Божествена сила, аз въпреки това ще Го напусна веднага и ще се върна у дома при семейството си. Защото аз не

възнамерявам да следвам някой съмнителен магьосник ни една стъпка повече, тъй като съм все още истински иудеин, вярващ повече в Мойсей, отколкото в стотици хиляди умели магьосници. Ако обаче, както изцяло подозирам, от напълно зла воля ти ме излъга, само за да хвърлиш съмнение върху моя Учител, тогава, както вече те предупредих, внимавай. Ти ще откриеш, че аз също по благодатта на моя Божествен Учител съм напълно способен да извърша подобни неща, без обаче да се представям някому като чудотворец.

[53:16] Следователно, просто ела с мен при първосвещеника, който точно сега се съветва с вашия бирник Матей, който също е длъжен да знае нещо за твоя магьосник, защото той също беше в града непрекъснато и трябва да знае нещо за него. Затова, ела по своя воля или ще те заведа насила.“

[53:17] **Местният** казва: „Защо насила, тъй като не ми се иска? Само погледни има стотици зад мен. Само посмей да ме хванеш и виж какво ще се случи.“

[53:18] **Петър** казва: „Аз няма да те хвана по начина, по който ти доста неделикатно сложи своите ръце върху мен преди това, все пак въпреки това ти ще бъдеш закаран. Отряди ангели ни съпровождат, които изглежда ти не виждаш. Нужен е само един намек и те незабавно ще те доставят там, където аз искам да си.“

[53:19] **Местният** казва: „Тези момчета, облечени в бяло ли ще да са вашите ангели? Ха, ха! Добре, ако те са легионът ви за защита, то тогава ние просто ще подадем няколко куки и ти, и твоите момчета от охраната ви ще се разпилеете отвъд стените на града.“

[53:20] При тази забележка Петър излезе почти напълно извън себе си и направо извика един от младежите да го накаже.

Но младежът каза: „Аз съм напълно съгласен с това, доколкото това е волята на Господа, но Господ не ми е дал все още знак, и аз не мога да изпълня твоята молба още. Но ако Той пожелае, аз ще го направя.“

[53:21] Петър идва към Мен направо и Ми разказва за своя проблем. Но **Аз** казах, когато пристигнахме пред къщата на Йонаел: „Иди и Ми доведи това лице.“

[53:22] **Петър** се успокои много и забърза назад и каза на ангела: „Това е Неговата воля.“

[53:23] Тук младежът се взря в местния и последният започна да се тресе и подгонен от младежа, последва Петър към Мен без протест. Но Аз само го погледнах и местният призна, че е излъгал и че никога не бил виждал такъв магьосник, но само бил чувал за такъв и само искал да види дали този ученик е твърд във вярата си, а иначе изобщо нямал предвид някакво зло.

[53:24] **Аз** казвам: „Ти си човек, който иска да използва втора лъжа, за да се измъкне от първата и следователно, човек на дявола. Върви и нека той ти даде наградата ти, тъй като ти си толкова добър негов слуга.“

[53:25] Незабавно един зъл дух застана до местния, за да го измъчи болезнено. Но местният нададе ужасен вик: „Господи, помогни ми, аз си признавам на висок глас, че съм съгрешил.“

[53:26] Но **Аз** казвам: „Добре, чу ли ти, че четирите големи дъщери на Йонаел били проститутки? Признай си на висок глас или Аз ще те оставя да бъдеш измъчван до края на света.“

[53:27] **Местният** казва: „О, Господи, никога не съм чувал това от някого, но веднъж срещнах през нощта четирите дъщери, когато носеха вода от кладенеца на Иаков и се опитах да ги прелъстя. Но дъщерите ми отказаха по такъв начин, че се зарадвах да ги оставя, но се заклех да им отмъстя, измислих тази

срамотия от злото си сърце и разпространих слуха из целия район. Дъщерите са съвършени девици. О, Господи, аз сам съм зъл, всеки друг е добър и чист.“

[53:28] Тук Аз наредих на злия дух да остави местния. Последният въпреки това, трябваше да компенсира нанесеното на Йонаел. Той е търговец обаче, и се върна и донесе на дъщерите десетократно повече от онова, което Аз му заповядах, молейки Йонаел и дъщерите му за прошка.

[53:29] Но **Аз** му казвам: „Самият подарък не оправя такава несправедливост. Иди и отречи всичко зло, което си разнесъл навсякъде и едва тогава твоите грехове ще бъдат опростени. Направи го още сега.“

[53:30] Местният обеща да направи всичко незабавно, но помоли да му простя когато е казал това на някои странници, които не знае как да намери.

[53:31] Но **Аз** му казвам: „Направи каквото е възможно; всичко останало ще свърша Аз и след това няма да имаш грях.“

[53:32] Местният се радва и отива да отмени злото, което е сторил.

Глава 54

[54:1] След като местният си тръгна Аз извиках обратно съпругата и дъщерите на Йонаел, които когато Ме видяха с местния избягаха от страх от коридора обратно в къщата.

[54:2] Те бързат обратно в отговор на Моето повикване, устремявайки се към Мен с най-приятелски, радостни благоговейни лица, благодарейки Ми със сълзи в очите за връщането на невинността им, опетнена от злия мъж.

[54:3] Но Аз поставих ръцете Си върху главите им, благослових ги и ги помолих да вървят до Мен през този ден! Но те се извиняват и казват: „О, Господи, ние не сме достойни за такава огромна милост! Ние сме прекалено щастливи само да можем да Те следваме, като последни сред тази чудесна свита!“

[54:4] Но **Аз** казвам: „Аз съм добре запознат с вашата истинска смиреност, призовавам ви да вървите в близост до Мен именно поради тази причина, където и да вървя днес по пътищата из този район!“

[54:5] Дъщерите Ми благодарят за такава непонятна благосклонност. Но **Йонаел** пита дъщерите си: „Мои скъпи щерки, откъде взехте тези прекрасни дрехи, които наистина ви преобразяват по небесен начин?“

[54:6] Едва тогава дъщерите осъзнават, че носят дрехи от най-фин брокат и главите им са украсени с най-ценни диадеми, придавайки им вид на принцеси.

[54:7] Тъй като седемте осъзнават това великолепие, те са напълно извън себе си. Сърцата им пламтят от любов и почуда и с най-сладкото смайване те не могат да проумеят какво е станало с тях. Едва след дълго чудене, те питат Йонаел как е станало това, защото не знаели някой да им е давал тези царствени дрехи и диадеми.

[54:8] Но **Йонаел** сам доста възторгнат от великолепния чар на своите дъщери, казва: „Благодарете на Този, който ви благослови. Той ви ги дари по чудотворен начин.“

[54:9] Тук децата се стълпяват около Мен, плачейки от любов и радост, не можейки да говорят. Но учениците зад Мен казват: „Да беше станало вътре това. Но тук пред очите на няколко хиляди зрители, това създава прекалено голямо вълнение.“

[54:10] Но, усещайки, че те говорят така, **Аз** се обърнах и им казах: „Доста дълго време съм с вас, но вие все още не сте зарадвали сърцето Ми с радостта, която тези седем дъщери ми дадоха! Казвам ви, те вече вървят по верния път и си избраха най-добрия дял. Ако не вървите по този път, едва ли ще намерите вратите на Моето царство! Защото децата, които идват така при Мен, ще останат с Мен, но тези, които идват само с ласкателство и похвала, ще получат само Моя отблясък, но не и Мен Самия!

[54:11] Но Моето истинско царство е само там, където в действителност съм Самият Аз. Разберете и това. Но Господ е Господ също по целия свят и не трябва да се съобразява с това, какво подобава на света на глупците. Разбрахте ли това?“

[54:12] **Петър** отговаря: „Господи, имай търпение с нашето прекалено невежество. Ти си наясно, че нашето обучение не е от Небесата, но от този свят. Всичко обаче, със сигурност ще стане правилно, защото ние също те обичаме повече от всичко, иначе нямаше да Те последваме.“

[54:13] **Аз** казвам: „Затова, наистина останете в любовта и не обръщайте внимание на този свят, а само на Мен от Небесата!“ От това учениците се чувстват щастливи, възхвалявайки Ме в сърцата си.

Глава 55

[55:1] Но ние продължаваме с нашето пътешествие, пристигайки след един час в една чиста сенчеста горичка, принадлежаща на богат търговец от Сихар. В тази горичка има много красиви кътчета – малки градинки, поточета и езерца с всякакви риби и птици; а на края на голямата горичка стои огромен замък с масивни укрепени стени. Този замък е бил построен от Исав и той живял там, когато Иаков бил в чужбина. Разбира се, той е пострадал много от превратностите на времето, но този търговец изхарчил огромни суми за него, напълно възстановявайки неговата обитаемост, често отсядайки там с цялото си семейство, както и сега. Макар че беше склонен към благотворителност и притежаваше много други имоти, той беше доста придирчив и неспокоен специално за този, особено когато виждаше в него да влизат прекалено много хора, защото той полагаше големи усилия за облагородяването му.

[55:2] Когато той съзря една огромна тълпа да преминава през горичката към укрепленията, той бързо разпрати множество свои слуги и работници, за да ни изведат от горичката и също да разберат, поради що сме там.

[55:3] Но **Аз** казах на работниците: „Идете при вашия господар и му кажете, че неговия и вашия Господар го уведомява, че Той и онези с Него ще се отбият за обяд.“

[55:4] Работниците и слугите незабавно се връщат при господаря си със съобщението. Той ги пита дали са могли да разберат кой съм Аз. Но **работниците и слугите** отговарят: „Ние вече ти казахме каквото ни каза той; че е ваш и наш господар, защо ни питате отново? Седем царски облечени дъщери го придружават и към свитата му има безбройна тълпа. Може да излезе, че е принц от Рим и следователно би било препоръчително

да избързаме към портите и да го приветстваме с добре дошъл с всички почести.“

[55:5] Като чува това, **търговецът** казва: „В такъв случай, донесете ми веднага моите най-скъпи празнични дрехи и нека всеки по възможност да има най-празничен вид, защото такъв принц трябва да бъде посрещнат великолепно.“

[55:6] Всички в целия замък сега тичат напред-назад, като всички готвачи притичват към килера, за да пренесат огромни количества храна в кухнята, докато градинарите препускат към огромните градини да съберат всякакви най-ценни плодове.

[55:7] След известно време господарят на замъка излиза, великолепно пременен и обкръжен от стотина от своите най-изтъкнати слуги, покланя се почти до земята пред Мен три пъти, приветства Ме с добре дошъл от името на всички, благодарейки Ми за неоценимата милост, защото той все още е с убеждението, че аз съвсем сериозно съм принц от Рим.

[55:8] Но **Аз** се вглеждам в него, питайки: „Приятелю, кой смяташ, че е най-висшият пост, който едно човешко същество може да заема на Земята?“

[55:9] **Богатият търговец** отговаря: „Господарю, прости на своя най-покорен роб, че поради глупостта си не разбра твоя въпрос, пропит от най-възвишена мъдрост; затова, моля те, спусни се от неизмеримо извисената мъдрост и постави въпроса си по начин разбираем за моята неограничена умствена тъпота.“ (Въпреки това, той беше разбрал твърде добре въпроса, но в онези времена това беше една глупава форма на любезничене – да покажеш, че не си разбрал дори най-простия въпрос, когато питащият имаше някакъв висок ранг, така че да подчертаеш неговата мъдрост на видна личност.)

[55:10] Но **Аз** му казвам: „Приятелю, ти Ме разбра съвсем добре, но се преструваш, че не си Ме разбрал, просто заради старото правило за любезност, което обаче, вече излезе от мода. Затова, остави настрана тази стара глупост и отговори на Моя въпрос."

[55:11] **Търговецът** отговаря: „Да, ако аз мога да се осмеля да отговоря открито на твоя възвишен въпрос, тогава с твое позволение ще сметна, че съм разбрал твоя възвишен въпрос и моят отговор следователно би бил, че аз естествено смятам императора и неговата служба като най-висш пост, който човек може да заема на Земята."

[55:12] **Аз** казвам: „Но, приятелю, защо в сърцето си противоречиш толкова много на своя девиз, който гласи така: „Истината е най-висшата и най-святата на тази Земя и който служи на Истината и справедливостта, изпълнява най-висшата и най-благородната служба на Земята!" Виж, това е твоята максима! Как можеш, противно на своето вътрешно убеждение, да признаваш за най-висша службата на императора, който като върховен главнокомандващ служи на грубата сила, която определено не винаги се основава на Истината и справедливостта и така, категорично противоречи на твоите вътрешни убеждения?"

[55:13] Тук **богатият търговец** се ококорва и след малко казва: „Възвишени господарю! Кой ти издаде моя девиз? Аз никога не съм го казвал гласно, все пак разбира се, естествено съм го премислял хиляди и хиляди пъти. Защото ние много добре осъзнаваме, че с чистата истина не винаги се постигат най-добрите резултати и човек трябва често да я жертва поради политически съображения, за да избяга невредим от хората.

[55:14] Но изглежда, че ти самият, възвишени великолепни сине, си голям приятел на истината и справедливостта и затова може да ти е неудобно да те посрещна с лелеяната истина; защото господарите с висок ранг никога не искат да чуят истината и затова, високо ценят ласкателството, към което единствено се стремят, а всички човешки права са нищо за тях. Каквото и да поискат, те твърде скоро го получават със сила. Дали бедните се оплакват от несправедливостта, сега, както и в миналото, това е без значение за великите, които се любуват на висока почит. Ето защо човек трябва да се съобразява с политиката и да разговаря с тях любезно, иначе следват затвор и галера, които умножават мъченията и страданията на хората.“

[55:15] **Аз** казвам: „Ти говори добре и истинно. В този случай Аз съм на същото мнение, но сега кажи Ми, за кого всъщност Ме вземаш.“

[55:16] **Търговецът** казва: „Господарю, това е деликатен въпрос. Ако кажа твърде много, ще ми се смеят, но ако кажа твърде малко, ще свърша зад решетките. Следователно, по-добре е да оставим въпроса да чака, отколкото да му отговорим и да прекараме времето си в мъчение и страдание в затвора.“

[55:17] **Аз** казвам: „Но ако Аз ти дам уверение, че не е нужно да се страхуваш, тогава със сигурност, ще можеш да отговориш? Затова, кажи направо, кой мислиш, че съм Аз.

[55:18] **Търговецът** отговаря: „Ако трябва да го кажа: принц от Рим.“

[55:19] Зад Мен **Йонаел** казва: „Това може би е твърде малко. Ти ще трябва да предположиш нещо по-високо. Принцът не подхожда.“

[55:20] **Търговецът** се сепва и казва: „В края на краищата, би ли могъл да е самият император?“

[55:21] **Йонаел** казва: „Все още е твърде малко; затова предположи нещо още по-високо.“

[55:22] **Търговецът** казва: „Добре, наистина ще оставя това без отговор, защото няма нещо по-високо от императора на Рим.“

[55:23] **Йонаел** казва: „И все пак има. Наистина, нещо много по-висше. Просто помисли и го кажи направо. Защото аз виждам в сърцето ти, и то дава най-ниското място за императора на Рим. Защо говориш различно от това, което мислиш и чувстваш в сърцето си? Затова изречи истината.“

Глава 56

[56:1] След малко **търговецът** отговаря: „Скъпи извисени гости, сега е по-добре човек да сложи лепенка на устата си и да каже колкото е възможно по-малко. Защото човек не трябва никога – поне пред всички важни хора – да казва онова, което мисли и чувства в сърцето си, защото тези важни хора имат много чувствителна кожа, която няма да издържи острието на истината. Затова е особено опасно да се излиза с истината пред такива издигнати люде. Защото такива господари имат, както би казал човек, нрав на изкусители, и човек трябва да се пази от тях повече от змии, усойници и гущери, тъй като има прецеденти, доста любопитни прецеденти. Нека всеки си мисли каквото си иска, но нека в делата си да е добър патриот и той ще се разбира добре с всички хора. Но да говори, колкото може по-малко, иначе на човек може лесно да му се наложи едно най-неприятно запознанство с оръженосците.

[56:2] В действителност, аз вече говорих твърде много за истината. Затова спирам до тук за императора и казвам отново: не може да се намери нещо по-високо на Земята от императора. „Caesarum cum Jove, unam esse personam“. Каквото императорът иска, Бог тихо го прави.

[56:3] Затова по-далеч от Земята с истината, ако съществува някаква истина, тя не е от полза за човешката раса! Колко много беди вече е причинила истината и тези, които учат на истината са издъхвали с духа на истината или на кръста, или под меча! Но онзи, който е прибягвал към лъжите винаги е успявал да си спаси кожата, освен тук-там, където лъжите му са били прекалено глупави, той трябвало да гледа къде стъпва, но повече от това не му се е случвало; докато с малки изключения

всички велики приятели на истината са били изпратени от Земята с насилствена смърт.

[56:4] Но ако за истината се полага такава награда, кое магаре или говедо все още ще иска да е неин приятел? Нека да стои под арест, като задържана под ключ, в гърдите на някого, и да ходи свободно между хората, отколкото като освободи задържаната, човек да бъде сам задържан и телом, и в душата си, защото докато едно тяло трябва да чезне в затвора, душата не може да се скита из ливадите.

[56:5] Нито съм чувал някога истината да е донесла някому нещо добро. Няколко примера ще дадат повече яснота за това:

[56: [6] Един крадец е арестуван като силно заподозрян и е заведен при строгите съдии. Ако е добър в лъжите, той ще бъде освободен, поради липса на убедително доказателство, но ако говедото говори истината, той ще трябва да бъде наказан с цялата суровост. Да върви по дяволите истината!

[56:7] Или някой плаща на хитър предприемач – и това се случва много пъти – прекалено много пари за определени стоки. Измаменият човек, като собственик на много други работи и богатства, не забелязва измамата и е доста щастлив. След това обаче, един приятел на истината, на когото измамата е станала известна, идва и казва на измамения как и до колко търговецът го е измамил! Едва тогава измаменият се натъжава, отива в съда и прави големи разходи, за да бъде наказан измамникът. Донесе ли му тази истина някаква полза?! Не, тя само събуди в него гняв и отмъстителност, водещи го към още по-големи разходи. Но измамникът, умел в лъжите, не само че не изпитва някакво страдание от истината на информатора, тъй като лъжите го измъкват винаги, но урежда предателския информатор да иде зад

решетките за клевета! Въпросът е: каква награда донесе истината на своите приятели?!

[56:8] Затова, по-далеч от истината на тази Земя! Тя самата е отговорна за всички страдания на хората, както Мойсей също казва в книгата Битие: „Защото в деня, в който ядеш от дървото на познанието или от дървото на многоликата истина, ти със сигурност ще умреш!“ И до този час си остава така! С лъжата се издигаш до трона и с истината отиваш в затвора! Една прекрасна изненада за приятелите на истината!

[56:9] Затова вървете и търсете истината, където желаете, само ме оставете далеч от нея! Каквото съдържат килерите ми и каквото расте в градините ми е на ваше разположение, но светая светих в сърцето ми е само моя, като дар от Йехова! Но за вас и за целия свят аз ще дам това, което имам от света, и това е благодатта на света! Но Божията благодат аз пазя за себе си!“

[56:10] **Първосвещеникът** казва: “Признавам откровено, доколкото се отнася за сегашното положение в света, твоето обобщение е вярно. Но тъй като ти също спомена и Мойсей, без съмнение си наясно, че Мойсей получава заповед за народа си, в която лъжата и лъжесвидетелството е забранено, правейки така истината задължителна? Ако всички хора спазват тази заповед, тогава признай: не би ли било прекрасно да се живее на Земята?!

[56:11] Казвам ти, и ти трябва да признаеш: не чрез истината, а чрез лъжата всички страдания застигат човечеството, и то защото хората, с редки изключения, се отнасят един към друг властно и надменно. Всеки иска да е повече от събрата си и така човек посяга към всяко средство, което да го направи да изглежда по-горен от ближния му и да накара по-слабите да вярват, че той е по-прекрасен от всеки друг.

[56:12] Тогава това желание да властват постепенно довежда хората до всякакви пороци, дори до убийство, ако по друг начин с лъжа и измама те не могат да спечелят високо обществено положение и признание от другите.

[56:13] Тъй като хората като цяло искат да изглеждат по-добри и по-велики отколкото са, не им остава, разбира се, нищо друго освен непрекъснато да се лъжат един друг до безкрайност, и затова истината трудно оцелява сред тях.

[56:14] Ако хората някак разпознаеха безкрайното предимство на истината пред лъжата, което трябва да е лесно, ако те действително се подчиняват на Бог и Неговата свята воля, тогава те биха бягали от лъжата повече отколкото от чумата, и Божията праведност тогава би наказвала лъжеца със смърт. Но хората, всички до един, са нахални и властни, обичат лъжата и я насърчават.

[56:15] Но както се вижда от хилядолетията, хората не живеят вечно на Земята, техните тела умират скоро, за да станат храна за червеите, но душата тогава трябва да се представи пред Божия съд! Там, питам аз, как ще се справи тя пред Бога със своята високо ценена лъжа!

[56:16] Но аз от своя страна поддържам, че е по-добре да бъдеш разпънат в света, заради истината, отколкото веднъж да бъдеш засрамен пред Бог и да чуеш Неговата присъда „Иди си от Мен! Завинаги!“

[56:17] Ако сега си ме разбрал правилно и така си осъзнал, че сме приятели на истината, тогава кажи истината и не се страхувай глупаво от това, че ще те накажем заради истината и ни кажи открито и истинно какво мислиш за нас и за Него, който разговаря сега с дъщерите ми!“

Глава 57

[57:1] **Търговецът** казва: „Приятелю, ти сега разговаря с мен с пълнотата на мъдростта, казвайки ми това, което аз много често само съм чувствал вътре в мен. Но не мога да разбера защо настояваш толкова да кажа какво мисля за теб и особено за Него. Каквото вече казах, че мисля за него отначало, ти каза, че не е, а е нещо много повече! Но как човек може да е нещо повече от един бог на света, аз не разбирам! Само Йехова е, земно и духовно, повече от светския император-бог! Все пак със сигурност той няма да е това?“

[57:2] **Йонаел** казва: “Аз ти казвам, огледай по-отблизо нашата свита; може би нещо ще се изяви все пак! Кои мислиш, че са многото великолепни младежи, които виждаш в нашата свита? Понаблюдавай ги и след това кажи!“

[57:3] **Търговецът** казва: „Досега ги вземах за благородни младежи на императора и синове на римски патриции. Макар че, поради тяхната фина бяла кожа и цвят, по скоро те са преоблечени момичета от кавказка Мала Азия. Защото, наистина независимо от предишната ми търговия с такива стоки, в Египет и Европа, и предимно в Сицилия с нейните едри римляни и тяхната склонност към сладострастие, въпреки това не съм се сблъсквал досега с такива форми на неизразимо на великолепие! Няма ли да ми кажеш от къде са те? Твоите дъщери, разбира се, също имат великолепен облик, но в сравнение с тези – човек би казал сияйни фигури – те изостават значително. Тъй като ти си длъжен да знаеш за тях повече от мен, моля те, кажи ми откъде са те!“

[57:4] **Йонаел** отговаря: „Нямам право да ти кажа, но това зависи от Този, който стои тук сред дъщерите ми. Затова обърни се към Него! Той ще ти поясни!“

[57:5] Накрая **търговецът** се обръща към Мен: „Господарю на цялото това множество, което изглежда Те следва като агнета овчаря си, няма ли да благоволиш да ми кажеш с кого имам привилегията да разговарям в твое лице! Защото бях питан и уговарян няколко пъти за най-високия земен пост, и все пак ми беше показано, че съм сгрешил. Сега нямам какво повече да кажа. Затова, моля, имай ме за достоен да ми откриеш повече за своя пост!“

[57:6] **Аз** казвам: „Ти също си един от онези, които няма да повярват без да видят знамения. Но когато ги видят, те казват: Виж, този или е ученик на есеите или е магьосник от Египет, или дори от страната, напоявана от река Ганг, или е слуга на Велзевул!“ Какво може да направи тогава човек? Но ако Аз ти кажа направо кой съм, ти няма да Ми повярваш!

[57:7] Ти изказа на глас своето мнение и то беше грешно. Но когато Йонаел ти каза, че Аз съм повече от твоя земен бог, ти каза: само Йехова е по-велик от един император! и тайно се пазеше да не предположиш, че Аз съм повече от един император на Рим, на когото признаваш най-високия ранг, само поради страх от неговата светска власт, но от когото в сърцето си се отвращаваш повече от чумата, и от неговата власт повече отколкото от рояци скакалци.

[57:8] Все пак това е третият ден от Моя престой в Сихар и от града до тук е само една малка разходка. Би Ме изненадало много, ако не си получил новини за Мен от своите колеги в града!“

[57:9] **Търговецът** отговаря: „А, и така ти си този, за когото ми разказаха вече вчера и днес, че Той е Месията, подкрепяйки това с чудесни дела. Предполага се, че Ти си възстановил красивата стара къща на Ирхаел и си я обзавел

чудодейно и царствено. И още ми беше разказано за една сурова проповед, която си направил в Планината, от която мнозина се обидили, защото тя била изцяло срещу законите на Мойсей. Добре, добре, така че Ти си Този?

[57:10] Сега, аз съм щастлив, че Ти ме посещаваш и се надявам да мога да Те опозная по-добре. Знаеш ли Ти, че аз не съм противник на тази идея и твърдо вярвам, че Месията ще дойде и трябва да дойде. Времето според моите пресмятания е подходящо, тъй като натискът от римляните едва се понася. И защо дългоочакваният Месия да не си Ти? О, това аз бих приел скоро и лесно.

[57:11] Ако ти си сигурен в своята власт, знаейки как правилно да се представиш така, тогава аз съм на твоите услуги с цялото свое голямо богатство. Тези езически прасета от Запада ще трябва скоро да очистят земята на нашите бащи. Защото наистина, аз използвах всичките сили на младостта си изключително да натрупам колкото може повече богатства в полза на очаквания Месия, така че да може да се откупи с добри заплати една голяма армия от най-борбени, смели и умели воини. Вече съм установил контакт с доста от най-храбрите народи от Далечния Изток и са нужни само няколко пратеника и няколко месеца и една ужасяваща мощ ще се струпа в тези места. Но засега стига за това. В моята най-просторна къща ще можем да подновим нашето посредничество.

[57:12] Но обядът за всички вас би трябвало да е подготвен досега; затова елате, всички вие, да хапнете и пийнете до насита.“

[57:13] **Аз** казвам: „Добре, тогава, нека всичко оставим за после. Тогава ще трябва да обсъдим и завършим нещата. Затова отведи ни в твоя голям салон. Но онези мъже най-отзад остави тук; те не са Мои, но са от света!“

Глава 58

[58:1] **Търговецът** казва: „Аз ги познавам, те са непоправими жители на Сихар, които са повече езичници, отколкото деца на Израел. Но най-нещастните сред тях са онези от района на Галилейското езеро. Те са истински слуги на материята и вече нямат склонност към нищо възвишено или Божествено. Същински герои на зрелища! Един магьосник от Персия е повече за тях, отколкото Мойсей и всички пророци, и една сладострастна блудница от централна Азия е предпочитана пред златото и скъпоценните камъни. Доста добре ги познавам, но за да останат тихи трябва да ги нагостя в лятната къща, защото ако не получат нищо, ще е краят!

[58:2] **Аз** казвам: "Прави каквото желаеш и можеш, защото е по-благословено да даваш, отколкото да получаваш! Но в бъдеще давай само на нуждаещите се и на бедните, и ако някой иска да вземе пари на заем от теб, но е богат, и е очевидно за теб, че той може щедро да ти се отплати, тогава не давай назаем! Защото след като веднъж му дадеш назаем, той скоро тайно ще стане твой враг, и ще ти е трудно да вземеш обратно парите си и лихвата.

[58:3] Но ако някой бедстващ дойде при теб и ти видиш, че той няма да може да ти се отплати, тогава му дай назаем и Отец ти на Небесата ще ти го възвърне още на Земята стократно по различни начини. И тогава ще превърне парите, които си дал назаем на бедния, в голямо съкровище на Небесата, което ще те очаква високо над гроба, в отвъдното, след този земен живот.

[58:4] Казвам ти: каквото е направено с любов на Земята, остава завинаги направено и на Небесата, но каквото посредственият светски интелект направи, ще бъде погълнато от пръстта на Земята, без да остави нещо на Небесата. Но каква

полза за човека имат всички земни съкровища, ако душата му пострада?!

[58:5] Този, който се безпокои за Земята и плътта е глупец, защото както човешката плът има своя край, така ще бъде и със Земята! Когато обаче краят на Земята вече е дошъл със сигурност, на коя земя тогава ще намери обиталище бедната душа?!

[58:6] Но Аз ти казвам, че всеки човек, на когото тялото е отнето, изгубва и Земята завинаги. И ако той не е създал нова Земя в сърцето си чрез любовта, тогава душата му ще трябва да се изложи на милостта на ветровете и облаците, и мъглите и ще бъде гонена през вечната безкрайност без отдих или почивка, освен в онези фалшиви и суетни творения на собствената ѝ фантазия, които стават по-слаби и по-тъмни, колкото по-дълго траят, превръщайки се в крайна сметка в най-дълбоката нощ и тъмнина, от която душата едва ли някога би могла сама да намери изход! Затова можеш в бъдеще да постъпваш така, както Аз току-що ти показах, но засега прави каквото искаш и можеш!“

[58:7] **Търговецът** казва: „Ти си изключително мъдър и може би си прав за всичко, но аз не съм съвсем съгласен с даването на пари назаем. Защото, ако някой е спечелил много пари и не иска да ги види погубени, тогава по-добре да ги даде назаем при разумна лихва, отколкото да ги погребе, така че когато дойдат крадци през нощта да не могат да ги вземат, като разбият шкафа или раклата; човек може по всякакъв начин да даде от изобилието си на бедните, колкото е подходящо, защото ако аз дам всичко наведнъж без да управлявам правилно моето богатство, тогава скоро няма да ми остане нищо и няма да мога да давам на бедните.“

[58:8] **Аз** казвам: „Остави правилното икономисване на Господа Бога и дай на този, когото Господ ти доведе, и твоето

богатство няма да намалее. Нямаш ли много обширни ниви и ливади и градини пълни с плодове и грозде, и твоите просторни обори, не са ли пълни с волове, крави, телета и овце? Търговията с тях, с Божията благословия, винаги ще ти възстановява напълно каквото си раздал на бедните през годината, но това, което вложиш в банките на богатите няма да се възстанови свише и ти ще се тревожиш много за това дали банките управляват добре парите ти. Затова прави както Аз ти показах преди и ще имаш добър и спокоен живот и всички бедни ще те обичат и щастливо ще ти служат, където е възможно и Отец на Небесата постоянно ще благославя всичко, което правиш; и разбери, това ще е по-добро от непрекъснато растящите тревоги по лихвите на банките.“

Глава 59

[59:1] **По** пътя към замъка **търговецът** казва: „Господарю мой и приятелю мой, виждам че чрез теб говори чистата, искрена Божия мъдрост и го прави с такава нежност, каквато не съм чувал още от човешка уста, но за да се следва твоето учение е нужно силно упование в Йехова, което ми липсва, въпреки моята силна вяра. Аз зная, че Той е този, който е сътворил всичко и сега насочва, управлява и поддържа всичко, и все пак аз не мога адекватно да си представя как, като най-висш Дух, Той би могъл или би поискал да се включи в лични дела. Защото, за мен, Той е твърде извисено свят, така че аз едва смея да произнеса Неговото свято име, камо ли да очаквам от Него да ми предложи помощ в моите нечисти парични сделки чрез Своята всемогъща свята ръка.

[59:2] И аз все пак давам на бедните, които идват при мен, като не държа куче, което да лае по бедстващия, че той да не може да достигне прага ми. Само тази горичка, която е любимата ми, не искам да виждам тъпкана от странници или от бедните, които често искат само да повредят тревата и новите павилиони, и все пак понеже са гладни и жадни, не намират там нищо, за да успокоят глада си или да утолят жаждата си. Поради тази причина аз засадих на около 20 стадия (1 стадий ≈ 200 м – Б.пр.) от тук смокини и сливи за странниците и бедните, само че те трябва да не повреждат дръвчетата, поради което назначих няколко пазача там.

[59:3] От това можеш да разбереш, че мисля за бедните, все пак да не става така, че да трябва да моля най-висшия дух да управлява парите ми нито по земен, нито по небесен начин. Ако Той иска да направи нещо, и на практика вече го е направил, в което не се съмнявам, тогава това е Неговата свята свободна воля.

Но аз тая за Него такова безгранично благоговение, че едва се осмелявам да Му благодаря, тъй като ми се струва, че такава чиста материална благодарност, чрез която аз бих дал да се разбере, че ми е послужил като обикновено момче за всичко, би Го осквернила. Затова аз действам като един най-праведен човек, в съответствие със закона, чрез властта и силите, дадени ми назаем от Бога, като не завързвам устата на магаретата и воловете, когато тъпчат житата ми. Но великият Дух аз почитам само в Неговия ден. Защото е писано: „Не трябва да споменаваш името на Господа, твоя Бог, напразно“.

[59:4] **Аз** казвам: "Ако не те познавах като праведен и най-почтен човек, Аз не бих дошъл при теб. Но виж, не е съвсем правилно от твоя страна да се страхуваш от Него, от този, когото всъщност трябва да обичаш повече от всичко; и затова Аз дойдох при теб да ти покажа, че в бъдеще следва повече да обичаш Бога, отколкото да се страхуваш от Него. По този начин Бог Сам ще слезе при теб и тогава във всичко ще бъде за теб най-сигурен, могъщ и достоен за доверие Учител и момче за всичко.“

Глава 60

[60:1] След тези Мои коментари, ние стигнахме двора на замъка с отмерена стъпка, дори когато хората от цялото му домакинство излязоха да посрещнат търговеца, абсолютно удивени и изгубили ума и дума, а **техният управител**, вземайки думата, казва: „Господарю, господарю, тук става нещо. Никой от хората в кухнята не може да приготви някаква храна: всичко се обърква. Поискахме поне да поставим плодове, вино и достатъчно хляб на масите, но всички стаи са така старателно заключени, че не можахме да отворим нито една врата, дори със сила. Какво да правим?"

[60:2] **Търговецът,** наполовина изненадан и наполовина разярен, казва: "Така е, когато кракът ми излезе навън; нищо друго освен врява и глъчка. Какво правят готвачите? Не съм ли посрещал често десет хиляди госта, и все пак всичко е било добре; сега едва ли имат и хиляда и навсякъде е хаос. Но, какво виждам? Младежи надничат от всички прозорци, замъкът ми е претъпкан с хора и ти и твоите подчинени казвате, че всички врати на замъка ми са заключени? А сега? Лъжете ли или само прикривате тутканието си, или ако стаите са заключени, кой ги е заключил?"

[60:3] Управителят е затруднен да отговори на своя господар, целият огромен домашен екип на замъка на този господар страда от огромно смущение и смайване поради видимата му ярост, но никой не проумява нищо.

[60:4] Но **Аз** казвам на този търговец: "Скъпи приятелю, изтърпи това засега. Виж, когато преди малко твоите слуги и пазачи дойдоха при Мен в горичката, изпратени от теб да разпитат кой съм Аз и защо съм с такава голяма тълпа, Аз като Господар поисках от теб да ни дадеш хубав обяд. Ти бързо се

съгласи, макар, че не знаеше кой е този, който се заема да моли за обяд за толкова много хора.

[60:5] Отначало твоите слуги и ти Ме взехте за принц от Рим, и затова ти изпадна дори в още по-голямо затруднение да изпълниш Моята молба. Но когато след много наставления от наша страна, най-накрая успя да разпознаеш, че Аз съм Месията, ти се зарадва в сърцето си и намисли дори нещо повече – да посрещнеш Мен и цялата свита според възможностите си, така че да бъда удовлетворен и да остана с теб, изчаквайки събирането на твоето храбро воинство от централна и източна Азия срещу римляните, така че под Мое командване да изтласкаме от Божията земя всички врагове, всички които са езичници и не вярват в Единия истински Бог.

[60:6] Когато реши това, Аз също тайно се реших на нещо и то е, че макар да си в своя собствен дом, да бъдеш Мой гост, а не Аз твой. И затова наредих на Моите прекрасни слуги и виж, всичко е готово и ти ще споделиш с Мен най-истинската небесна храна.

[60:7] Плодовете от твоите градини обаче и каквото беше приготвено от твоята кухня, се сервира на онези грубияни и самохвалковци от Сихар, които все още се бият в твоята горичка с неудържим гняв, че не са сред поканените. Аз имам предвид, че няма да имаш проблем с това, защото виж, когато Аз съзнавам нечия праведна воля, тогава Аз вече съм я приел като изпълнено дело. Аз разпознах в теб такава воля, така че Аз те освободих от скъпите работи, тъй като Аз съм по-богат от теб и затова не искам да бъда посрещнат от теб, а искам ти да бъдеш посрещнат от Мен.“

[60:8] Като изслуша това**, търговецът** отвори широко очи и след дълбок размисъл каза след малко: “Господарю, това

наведнъж е твърде много за един грешник. Аз не мога да схвана чудото в целия му обхват и дълбочина. Ако ти беше просто човек като мен, това би било невъзможно за теб, защото аз не видях носачи в твоята свита. Откъде тогава, най-учудващо, по естествен път, щеше да получиш храната? Вярно е, че преди забелязах, и все още забелязвам, някои най-прекрасни мъже слуги в твоята свита (и може би и жени слугини сред тях), но откъде дойдоха те? Стаите в моя замък са много и предимно изключително просторни, 10 хиляди души могат лесно да бъдат настанени в тях. Но сега виждам, че тези най-прекрасни слуги надничат от всички прозорци. Затова питам: от къде дойдоха те?"

[60:9] **Аз** казвам: "Приятелю, когато се каниш да тръгнеш на път в странство да купуваш и продаваш, ти вземаш със себе си и слуги, колкото са нужни. И виж, така правя и Аз! Аз имам изключително много. Ти едва ли някога би могъл да си представиш техния брой. Ако Аз сега тръгна на път, защо в такъв случай Моите слуги и работници трябва да стоят вкъщи?!"

[60:10] **Търговецът** казва: "Господарю, това е напълно в реда на нещата, но аз просто бих искал да зная от къде дойдохте ти и твоите великолепни слуги – това е, което ме озадачава толкова."

[60:11] **Аз** казвам: "Нека първо да споделим обяда, а времето за допълнителните указания към теб все пак ще настъпи. Но засега казахме достатъчно и е време за почивка и хранене. Затова, нека да идем към големия салон, който заема източната страна на този замък и е извън нашето полезрение, защото сега ние сме точно в западния край, откъдето голямото крило на този замък не може да се види."

[60:12] Тук **търговецът** почти припада от възхищение и много учуден след малко казва: "Господарю, това сега вече

действително е твърде чудно за мен! Наистина някога е имало източно крило на този замък на Исав, но от съществуването на това крило в необратимата история са изминали поне два века, но аз и моите предци не знаем почти нищо за него. Как тогава можеш Ти да говориш за големия салон на източното крило на този замък?“

[60:13] **Аз** казвам: “Кажи това, само ако действително не можеш да намериш източното крило в замъка си, но ако го откриеш, тогава помисли и си спомни, че с Бог всичко е възможно. Но не говори за това с Моята свита, защото Моето обкръжение все още не е готово за такива дела!“

[60:14] **Търговецът** казва: “Наистина, сега изгарям от желание да видя това източно крило на моя замък, за което моите далечни предци едва ли са чували нещо! Някои от основите, наистина могат да се видят тук-там, но това е приблизително всичко, което е останало от това предполагаемо славно бивше крило на замъка.“ Едва сега търговецът тръгва забързано напред и ние го следваме.

Глава 61

[61:1] Когато стига първия етаж, той забелязва гореспоменатото крило и се втурва възхитен през отворената врата, оглежда огромния салон и припада от почуда. Но някои от младежите в бяло веднага го настигат, помагат му да се изправи и му дават сили. Като се съвзема малко, той идва отново към Мен и Ме пита с глас, треперещ от почуда. „О, Господарю, моля те кажи ми веднъж за винаги дали съм буден или спя и всъщност сънувам!“

[61:2] **Аз** казвам: “Според начина, по който питаш, изглежда сякаш наистина спиш и не си буден, но въпреки това си буден и това, което виждаш е плътна реалност! Отвън в горичката ти самият Ми каза как си чул за това, че Аз бързо съм реставрирал старата къща на Йосиф, сега обитавана от Ирхаел, която е неин собственик. А сега, ако Аз можах да построя наново къщата на Йосиф, тогава със сигурност, Аз би трябвало да мога да обновя старата крепост на Исав?!“

[3] **Търговецът** казва: “Да, да, това може да се види и е истина; все пак, въпреки това не е за вярване, че човек може да извършва такива неща! Чуй ме, Господарю! Ако Ти не си пророк като Илия, тогава Ти трябва да си или архангел в човешка форма, или в края на краищата Самият Йехова! Защото такива неща са възможни само за Бог!“

[4] **Аз** казвам: “Да, да, ако не беше видял знамение ти нямаше да повярваш в Мен! Сега ти вярваш в Мен, разбира се, но с такава вяра твоят дух не е свободен! Но така, за да можеш въпреки това да станеш по-свободен в духа, Аз ти казвам: Не Аз, но това множество младежи направи това; такава власт те имат от Бог Отец. Тях можеш да питаш как са го направили!“

[61:5] **Търговецът** казва: "Вярно! Аз вече питах Йонаел отвън откъде дойдоха тези великолепно красиви млади същества, но не получих отговор, а просто бях отпратен към теб. Когато дойдох при теб аз съвсем странно забравих всичко за това; бях зает само с теб самия, и нашата беседа взе съвсем друга насока. Едва сега това ми дойде пак наум и аз бих искал ти да ми дадеш подобаващо обяснение, откъде дойдоха тези приказни младежи."

[61:6] **Аз** казвам: "За да не отлагам повече отговора Аз ти казвам, че това са Божии ангели, ако приемеш това. Но ако не искаш да приемеш това, тогава смятай ги за всичко каквото искаш, освен за дявола и неговите слуги!"

[61:7] **Търговецът** казва: "О, Господарю, о, Господарю, какво, какво става с мен?! Аз те попитах само преди малко дали наистина съм буден или спя и сънувам, но сега те питам дали съм все още жив. Защото такива неща, със сигурност, не могат да се случат на истинската Земя!"

[61:8] **Аз** казвам: "О, наистина ти живееш на Земята! Аз отворих твоето вътрешно виждане, така че сега ти можеш също да виждаш духовете от Небесата! Но сега не питай повече, защото е време за обяд! Всичко е приготвено, така че нека отидем към масите!"

[61:9] **Търговецът** казва: "Да, да точно така! Но аз няма да мога да се храня заради тези чудеса, едно след друго. Не, едва ли тази сутрин можех да предположа подобно нещо! Това се стовари върху мен твърде бързо и неочаквано. Едва три часа откакто влязохте в горичката ми от Сихар, и все пак какво ли не се случи оттогава?! Най-невероятното! И все пак е така! Но кой друг освен свидетелите, ще повярва какво се случи, дори ако хиляда свидетелства го подкрепят?! Господарю, Господарю, Ти велики Учителю, научен и воден от Самия Бог, аз вярвам това, защото

сега го виждам с моите собствени очи. Но кажи това на хиляда други и те не само няма да повярват, но ще се засегнат и ще нарекат свидетеля възмутителен лъжец! Затова, не го разказвай никъде, защото това нещо е твърде невероятно голямо! Кой някога е виждал такава красота като този салон?! Стените като истински скъпоценни камъни, таванът от злато, подът от сребро, множеството маси от яспис, хиацинт и изумруд, полиците от злато и сребро, чашите за пиене като най-чист диамант и чиниите подобни на най-фин пламтящ рубин; пейките около масите отново са от ценни метали и тапицериите от тъмночервена коприна, а ароматът на храните и напитките са като от Небесата! И всичко това, да кажем, за три часа! Не, това е повече от невероятно!

[61:10] Господарю! Ти трябва да си или Самият Бог или поне определено Син Божий!"

[61:12] **Аз** казвам: "Наистина, наистина! Но сега да се нахраним! След храната, ще откриеш още повече, но сега Аз няма да добавям нищо повече преди да се нахраним. Просто виж множината, които са гладни и жадни, тъй като е доста топло днес! Затова, остави ги първо да се освежат и подкрепят, тогава всичко духовно ще дойде отново на мястото си!"

Глава 62

[62:1] Сега търговецът не казва нищо повече, благодарейки на Отца пред Мен и след това сяда на една голяма маса в центъра на салона. Аз и Моите ученици, Йонаел, съпругата и дъщерите му, Ирхаел и нейният съпруг Йорам, с майката на Моето тяло между тях, сядаме на същата маса.

[62:2] Това прави **търговеца** изключително щастлив, така че той казва: “Господи, за това, че Ти ме сметна достоен, сядайки на масата, на която седнах аз, искам в бъдеще да давам на бедните една десета от всичко, което земите ми произведат и да плащам данъците им на римляните за десет години предварително! Но след това време се надявам на Бог, Твоя и моя Отец, че Той ще ни освободи от тази чума чрез Теб, о, Господи, за която цел аз още отвън Ти предложих пълната си помощ с всички свои ресурси.

[3] О, Господи, само ни освободи от тази чума и направи така, че иудеите от Йерусалим пак да се обединят с нас; те се отделиха от старата Истина високо в небесата! При тях царстват само егоизмът, властничеството и блясъкът. Те не мислят вече за Бог и няма и следа от любов към ближния! Те презират Геризим, дори когато превърнаха храма на Йехова в бърлога на среброменители и амбулантни търговци! И ако им се каже че сквернят светая светих на Бога, те хокат и проклинат всеки, който се е осмелил да ги нарече с истинското им име! Господи, това трябва да се промени. Не може повече да остане така! А ако остане, тогава скоро може да се очаква друг Потоп! По целия свят само езичници и езичници, все пак в Йерусалим и в Иудея има иудеи, свещеници, левити, книжници и фарисеи, и среброменители десетократно по-лоши от всички езичници! Накратко, сега светът е по-лош отколкото в дните на Ной! Ако не дойде помощ и Месията не вземе в ръка огнен меч, тогава

очевидно ще трябва да построим нов ковчег! Господи, затова направи всичко, което е в Твоята власт! Аз винаги ще Те подкрепям!“

[62:4] След това **Аз** казвам: “Скъпи Иайрут! Виж Моите младежи! Аз ти казвам: Аз имам толкова много като тях, че няма да се поберат върху хиляда пъти по хиляда земи. И все пак само един от тях е достатъчен да разруши цялата Империя на Рим за три мига. Но макар да си по-добър от иудеите, ти все пак споделяш тяхното погрешно разбиране за Месията и Неговото царство.

[62:5] Месията наистина ще основе ново Царство на Земята, но – отбележи добре! – не материално с корона и скиптър, а царство на Духа, Истината, справедливата Свобода чрез Истината под изключителното господство на Любовта!

[62:6] Светът, обаче ще бъде призован да влезе в това царство и ако той се отзове, тогава наградата ще бъде вечен живот! Ако обаче не откликне, тогава въпреки че ще остане такъв какъвто е, в крайна сметка ще наследи вечна смърт!

[62:7] Месията като човешки син не дойде да съди този свят, а само да призове всички, които сега ходят в мрака на смъртта към Царството на Любовта, Светлината и Истината!

[62:8] Той не дойде в този свят да ви възвърне онова, което вашите бащи и царе са изгубили от езичниците, а само за да ви върне онова, което Адам е изгубил за всички хора, които някога са живели или ще живеят на тази Земя!

[62:9] До сега нито една душа, напуснала тялото не се е отделила от Земята. Безброй души, като се започне от Адам и до този момент, изнемогват в нощта на Земята. Но отсега насетне те ще бъдат свободни! И когато се възнеса, Аз ще отворя за всички

пътя от Земята към Небесата и всички ще влязат по този път към вечния живот!

[62:10] Виж това е задачата, която трябва да изпълни Месията и нищо друго! И няма да е нужно да викаш своите далекоизточни воини, тъй като Аз никога няма да имам нужда от тях. Но за Моето царство ще са Ми нужни много духовни работници и тях Аз ще обуча Сам. Някои вече седят тук около тази маса, но още доста много ще бъдат подготвени в Любов и Истина.

[62:11] Моята задача е да изпълня това! Прецени това сега и Ми кажи какво мислиш за такъв Месия!"

[62:12] **Търговецът Иайрут** казва: "Господи, трябва да обмисля задълбочено това! Защото никой досега не е чувал за такъв Месия! Но мисля, че Месията няма да е от голяма полза за света! Защото, докато светът остава такъв какъвто е, ще бъде най-зъл враг на всичко духовно! Но сега искам да премисля това допълнително."

Глава 63

[63:1] Всеки се храни и пие и дори сам **Иайрут**, потопен в размисъл, яде и доста жадно пие. Изцяло преобразен в любов от искрящото вино на небесната любов, той Ми казва: „Господи, току-що ми дойде една велика мисъл! Ако е възможно бих искал да получа лози от това грозде и бих могъл да правя вино с такава природа! Защото с вино като това в моите изби, аз ще изпълня света с любов въз любов! Аз го изпитах върху себе си. Обикновено аз съм човек, който особено харесва доброто, правдивото и хубавото, но не мога да кажа, че някога съм изпитвал определена любов към човечеството.

[63:2] Досега аз винаги действах от един вид самоналожена праведност, която си назначавах в съответствие с познанието, което имам за закона. Малко ме интересуваше дали законът беше добър или лош. Мотото ми беше, законът си е закон, дали от Бога, или от Кесаря! Ако той може да доведе до наказание, човек трябва да го спазва поради собствения си интерес, така че да избягва лоши последствия! Но ако законът не предвижда санкции, тогава той не е закон въобще, а само добър съвет, който човек може да последва, без да е длъжен.

[63:3] Въпреки, че може да има вреда от неспазването на добър съвет, която се проявява в печалния вид на законно наказание; все пак неприемането на добър съвет не е грях от такъв вид, че мнозина други да бъдат засегнати, а е основно грях на този, който не е приел добрия съвет. Но ако съветът е лош, тогава очевидно извършвам голям грях като го следвам.

[63:4] Но при закона е различно. Независимо дали е добър или изцяло лош, аз трябва да го спазвам, само защото е закон. Независимо дали не му се подчинявам, защото мисля, че е лош, аз съгрешавам или пред Бога или пред суверена и ще бъда наказан

и от двамата! Оттук обаче съвсем ясно излиза, че спазвам доброто на закона не от любов, а само поради законовата принуда, която винаги ми е вътрешно противна. Но сега, като пих този великолепен гроздов сок от Небесата, аз не виждам нищо освен любов в любовта и бих могъл да прегърна и целуна цялата Земя!

[63:5] На това отгоре, виждам подобно въздействие върху всички онези, които пиха от това наистина божествено вино. Затова бих искал да насадя голямо лозе с тези лози и да позволя на цялото човечество да пие това вино и всички със сигурност, като мен сега, бързо ще се обърнат към любовта! Затова, ако е възможно да ми осигуриш такива лози, аз бих бил най-щастливият човек на Божията мила и прекрасна Земя!"

[63:6] **Аз** казвам: "С лозите, от които би добил такова вино, мога да те снабдя съвсем лесно. Но няма да можеш да получиш такова въздействие върху хората, както предполагаш. Защото това вино наистина оживява любовта на човека, при условие, че тя вече живее в него, но там, където в човешкото сърце няма любов, а само зло, там злото се оживява по същия начин, както любовта беше оживена в твоето и тогава той се превръща в един завършен дявол, и ще иде да прави зло, точно толкова ентусиазирано, както ти искаш да правиш добро.

[63:7] Следователно, човек трябва да внимава за наслада на кого иска да сервира това вино! Но аз имам намерение да ти позволя да си направиш лозе с такива лози, но помисли добре кой искаш да пие такова вино! Истина е, че много добро може да се направи чрез съживената любов, но все пак е по-добре тя да бъде вдъхновена от Божието Слово, защото така ще е трайна, докато с пиенето на това вино тя ще трае кратко и след това ще премине, както самото вино. Запомни това добре или ще направиш повече злини, отколкото добрини!."

[63:8] **Търговецът Иайрут** казва: "Господи, в такъв случай няма смисъл да отглеждам такова лозе! Защото човек не може да знае дали хората таят добро или зло, когато им дава такова вино и освен това ще бъде поставен пред голямо затруднение, когато искайки да оживи любовта на някого, всъщност съживи неговата злонамереност!"

[63:9] **Аз** казвам: „За Мен няма разлика. Аз ще направя за теб, каквото пожелаеш! Но ти казвам: Всеки вид вино, отгледано на Земята има повече или по-малко подобно свойство. Просто позволи на различни хора да изпият от виното, което сам произвеждаш, приблизително толкова, колкото ти вече изпи от Моето небесно вино и ще видиш как някои напълно ще изпаднат в любов, докато други ще започнат да вилнеят и изпадат в пристъпи, дотолкова, че ще трябва да ги връзваш с въже! Но ако земното вино вече предизвиква такива реакции, колко повече това ще стори небесното!"

Глава 64

[64:1] **Иайрут** казва: „Господи, ако е така, както и аз всъщност предварително се убедих от няколкото случая, тогава ще се откажа да лозарството и от пиенето на вино в моя дом. Защото според Твоето твърдение, истинската любов може да бъде разпалена и то дълговечно чрез Словото, нещо, което намирам много вярно и добро, и злото трябва така да изостане колкото може по-назад. Ако е така, тогава аз незабавно оставям лозарството и ще си обещая след това небесно вино никога да не пия отново земно! Какво ще кажеш Ти за това мое решение?“

[64:2] **Аз** казвам: “Аз не мога нито да те похваля, нито да те упрекна за това. Прави това, което изглежда най-добро за теб!. Прави всичко, както намериш за добре и което най-добре служи на душата ти! Във всеки случай можеш да получиш всичко добро от Мен, ако това е твоето желание, защото си строг и почтен във всяка доброта и защото Аз ти го обещах.“

[64:3] **Иайрут** казва: “Господи, в такъв случай остани заедно с твоите последователи или поне ми остави двама от тези младежи, които могат да ме поучават в истинска Любов и Мъдрост!“

[64:4] **Аз** казвам: „Засега Аз и Моята свита не можем да изпълним твоето добро желание, тъй като Аз имам все още да върша много неща в този свят, но двама от тези младежи, които си избереш, Аз искам да ти оставя. Но пази се ти самият и твоето семейство да не съгрешите в нещо, защото тогава те ще въведат строга дисциплина и ще оставят дома ти много бързо. Защото имай предвид, че тези младежи са Божии ангели и постоянно виждат Неговия лик.“

[64:5] **Иайрут** казва: “О, Господи, това пак е нещо горчиво, защото кой може да гарантира, че няма да съгреши или

чрез мисли, думи, или с дела нито веднъж в годината? Отгоре на това двама строги учители, от които нищо не може да остане скрито, едва ли ще са много хубава изненада. Затова искам да се откажа също и от тази си молба и да оставя нещата такива, каквито са били и са сега.“

[64:6] **Аз** казвам: „Много добре, нека бъде така, както искаш! Ти си свободен и няма да бъдеш принуждаван, бъди сигурен!“

[64:7] **Иайрут** казва: “Не, тези младежи и всъщност истински ангели на Бога, просто изглеждат твърде красиви и сладки! Изглежда невъзможно да сториш грях в тяхно присъствие. Затова, да става каквото ще, аз във всеки случай ще запазя двама!“

[64:8] **Аз** казвам: „Добре тогава, двама ще останат при теб и видимо ще живеят в твоя дом дотогава, докато се чувстват добре! Моят приятел Йонаел по-късно ще те научи най-вярно да познаваш Моите Пътища. Защото докато ти и твоят дом следвате тези Пътища, те ще останат и ще ти служат и ще защитават дома от всички беди, но ако напуснете Моите пътища, тогава те също ще напуснат твоя дом.“

[64:9] **Иайрут** казва: “Много добре, нека да остане така! В моя дом вече няма да се пие вино и с всичките запаси аз ще платя на римляните данъците на бедните от тази област за 10 години, както казах; гроздето, което зрее в моето лозе обаче, ще суша и ям като приятен, сладък плод и ще продавам излишното. Така добре ли е?“

[64:10] **Аз** казвам: „Напълно! Каквото и да направиш от любов към Мен и своите ближни, които са твои братя, ще бъде направено истински и правилно!“

[64:11] След това **Аз** извиквам двама от младежите, представям ги на Иайрут и казвам: „Тези двамата добри ли са?“ **Иайрут**, възхитен до небесата от техния вид, казва: „Господи, ако ме смяташ достоен за благодатта, аз съм удовлетворен от цялото си сърце, но се чувствам твърде недостоен за такава милост от Небесата. Но от сега насетне аз ще се стремя усърдно да стана постепенно достоен за такава благодат. И така, нека бъде Твоята воля, която става все по-свята за мен!“

[64:12] Но **двамата младежи** казват: “Волята на Господа е нашата същност и живот. Където тя се прилага действено, там ние сме най-активните съратници, имащи власт и сила за това в излишък, защото нашето могъщество се простира отвъд цялото видимо творение, където Земята е като песъчинка за нас, а слънцето като грахово зрънце в ръка на гигант, където всичките води на Земята не стигат да намокрят и един косъм на главите ни, а множеството звезди треперят пред дъха от устата ни! Но ние не притежаваме тази власт, за да се хвалим пред голямата немощ на хората, а за да им служим според волята на Господа. Затова ние можем и желаем също да служим и на теб в съответствие с волята на Господа, дотогава докато ти я признаваш и приемаш на дело. Когато ти я изоставиш, ти изоставяш и нас, тъй като ние не сме нищо друго, освен персонализираната воля на Господа Бога. Който я напусне, ние също го напускаме. Това ти казваме в присъствието на Господа, чийто лик ние винаги виждаме и чийто най-лек намек ние чуваме да ни призовава и мощно да ни притегля към нови дела.“

[64:13] На това **Иайрут** казва: „Най-честни младежи, че притежавате огромна власт, невъобразима за нас смъртните, това аз разбрах и схванах доста ясно, но аз също съм способен на много неща, на някои от които е възможно вие самите да не сте

способни, и с това съм горд в своята слабост, в която няма нито власт, нито сила. Но все пак в тази слабост, е залегнала една сила, благодарение на която аз мога да разпозная, приема и изпълня волята на Господа!

[64:14] Разбира се, не по вашата мярка, но все пак Господ със сигурност няма да ме обремени с повече, отколкото съм способен да понеса! И в този смисъл моята слабост ми изглежда доста почтена за мен; тъй като е много важно в края на краищата човешката слабост все пак да може да изпълни същата тази Божия воля, както и вашите неизмерими сила и могъщество.

[64:15] И ако дотук аз правилно съм разбрал Господа, тогава може би ще е вярно, че Господ предпочита действието на слабите деца и че в крайна сметка, властта и делата на великите и могъщи духове от Небесата все пак може да се оставят да бъдат водени от слабите дечица от Земята, за да дойдат и седнат на масата на малките! Защото, ако Самият Господ дойде при слабите, тогава поне според мен, че Той ще направи слабите силни!“

[64:16] **Младежите** казват: “Да, със сигурност е така и с право! Затова, разпознай Божията воля и постъпи съответно с нея, и тогава ти вече имаш нашата власт в себе си, която не е друго, а чистата воля на Господа Бога! Ние самите нямаме нито сила, нито власт, и цялата ни сила и власт са само Божията воля, изпълнена в и чрез нас!“

[64:17] **Аз** казвам: „Добре е, във всеки аспект. Ние се подкрепихме, и така, възлюбени, и всички ние да станем от масите и да продължим нашия път!“ Всички стават, отправят благодарности и излизат след Мен на открито.

Глава 65

[65:1] За Иайрут въпреки това би било по-добре да остана с него в този ден, но Аз му показвам как все още има различни болни в тази област, които Аз искам да посетя по път. Затова Иайрут Ме пита дали може поне да Ме придружи по обратния път към града, и Аз се съгласявам. Той незабавно се приготвя, но моли и ангелите да дойдат с него!

[65:2] Но **младежите** казват: "За теб е по-добре да останем тук, защото гостите които са отвън докладваха на римляните, че си бунтовник и домът ти би пострадал лошо, ако не сме тук!"

[65:3] От тази новина **Иайрут** почти обезумява и пита силно разтревожен: "Коя сатанинска особа е могла да каже такова нещо на римляните и какъв може да е подтикът ѝ?"

[65:4] **Единият младеж** казва: "Виж, има търговци от Сихар, които нямат твоето благополучие; те не могат да си построят замъци и още по-малко да придобиват умело огромни парцели земя, както ти купи в Арабия на Червено море. Затова такива търговци ти завиждат за твоето светско щастие и са изпълнени с желание да те съсипят. И те биха успели този път, ако ние не бяхме с теб, но тъй като ние те пазим в името на Господа, ни един косъм от косата ти няма да падне. Но поне три дни стой далеч от дома си!"

[65:5] Това вдъхва увереност на Иайрут и той бързо тръгва с Мен, за да излезе от замъка.

[65:6] Докато пресичаме двора на замъка, един отряд римски наемници и войници идват към нас, спират и ни предупреждават да не продължаваме! Аз Самият излизам напред и показвам паспорта от Никодим. Но **командирът** казва: "Това е безполезно при основателно подозрение за бунт срещу Рим!"

[65:7] **Аз** казвам: “Какво искаш от нас? Вие предприехте тази стъпка, поради наглата и безсрамна лъжа на група завистници, но Аз ще ти кажа, че няма и една дума истина в това! Но ако ти можеш с такава готовност да се поддадеш на една лъжа, тогава бъди още по-склонен да чуеш истината, за която ще намериш повече свидетели, отколкото за онази безсрамна лъжа на неколцина завистници от града!“

[65:8] **Командирът** казва: “Това са празни оправдания и не означават нищо за мен. Истината може да бъде изяснена само при среща с обвинителите в съда; затова незабавно тръгнете с нас в съда или ще приложим сила!“

[65:9] **Аз** казвам: “Ето там е замъкът. Само за господаря на замъка има доклад, че е бунтовник. Идете там и вижте дали ще откриете някаква следа от бунт! Но ако искате със сила да ни отведете пред вашия несправедлив съд, тогава може да ви посрещнем с истинска сила и тогава ще видим, кой ще трябва да се извини и смири! Затова правете, каквото искате! Моето време още не е дошло; Аз ви казах, че тук няма никаква вина! Но този, на чиято страна е правото трябва и да го защити чрез слово и дело!“

[65:10] Командирът оглежда множеството ни и дава заповед да ни хванат и вържат. Наемниците и войниците нападат първо младежите, опитвайки се да ги хванат, но младежите се измъкват така ловко, че никой не може да бъде хванат. Тъй като наемниците и войниците са се изтощили и разпръснали в опитите си да хванат младежите, които както изглежда изчезват във всички посоки, **Аз** казвам на командира: “Струва Ми се, че ще ви е трудно да ни хванете?“ Водачът иска да Ме удари с меча си, но в този момент един младеж изтръгва меча му и го запраща необозримо високо и така го унищожава.

[65:11] **Аз** казвам на командира: “А сега, с какво ще Ме удариш и прободеш?“ Командирът казва побеснял от гняв: „Така ли се уважава тук властта на Рим?! Добре, аз зная как да докладвам това в Рим и след някое време огледайте този район и ми кажете дали е същият! Камък върху камък няма да остане!“

[65:12] Но Аз му посочих как неговите войници и наемници са овързани с въжета и са подкарани напред от младежите! Като вижда това, командирът започва да умолява Зевс, Марс и дори фуриите, да го спасят от такъв позор!

[65:13] Но Аз казвам на младежите да освободят войниците и наемниците и те го правят мигновено. След това **Аз** казвам на Командира: „А сега още ли имаш силното желание да опиташ силата си върху нас?“ Командирът казва, че тези младежи сигурно са богове, тъй като иначе не би било възможно да победят неговите отбрани войни с голи ръце.

[65:14] **Аз** казвам: “Да, да за теб и такива като теб те наистина са богове, затова оставете ни да си продължим пътя и продължете с вашето разследване в замъка, или ще ви сполетят по-лоши неща!“

[65:15] **Командирът** казва: “Аз ви обявявам за невинни и ви разрешавам да си продължите по пътя. А вие от моя отряд, идете в замъка, прегледайте всичко и не позволявайте никому да го напуска, докато не проверите всичко, но аз ще ви чакам тук!“

[65:16] **Неговият заместник** казва: “Защо не искаш да водиш сам разследването в замъка?“ **Командирът** казва: “Виждаш, че изгубих меча си, а такова разследване е недействително без меч!“ **Заместникът** казва: “Ние ни най-малко не сме по-добре. Как може това претърсване да стане без меч?“ **Командирът** казва: “Какво и вие ли сте без оръжие?! Много

неприятно! Не можем да направим нищо без оръжие. Е, какво ще правим сега?“

[65:17] **Аз** казвам: “Около обяд вашите оръжия ще са ето там, под високия кедър. Идете и си ги вземете, защото ние се страхуваме от вас когато сте въоръжени толкова малко, колкото и когато сте без оръжията си.“ След тези думи те отиват към мястото, където лежат оръжията им.

Глава 66

[66:1] Ние продължаваме бързо на изток и скоро стигаме малко селце, отстоящо на около 20 стадия от замъка. Цялото общество радостно бърза да ни посрещне, спокойно питайки какво могат да направят за нас. Но **Аз** казвам: „Нямате ли болни сред вас?“ Те потвърждават с думите: „Да, имаме един, който много страда от подагра.“

[66:2] **Аз** казвам: „Тогава го донесете тук, за да може да бъде изцелен!“ **Един от тях** казва: „Господарю, това ще е трудно! Този страдащ е толкова парализиран, че от почти три години не може да става от леглото, а неговото легло е трудно да се премести, защото е вградено в земята. Не си ли склонен да идеш и да го видиш?“ **Аз** казвам: „Ако е трудно да се премести леглото му, обвийте болния с нещо и го донесете тук!“ В отговор, няколко мъже се забързват към къщата, където лежи обхванатият от подагра, увиват го в платно и Ми го донасят на улицата, като казват: „Господарю, ето го бедния страдалец.“

[66:3] Но Аз питам страдащия дали вярва, че Аз мога да го изцеля. **Болният** Ме оглежда и казва: „Скъпи приятелю, ти наистина изглеждаш като някой който би могъл. Със сигурност изглежда,че си подходящ целител. Да, вярвам!“

[66:4] Тогава **Аз** казвам: „Добре тогава – стани и ходи! Твоята вяра ти помогна, но внимавай да не съгрешиш някак отсега насетне, за да не се върне пак подаграта, която тогава ще бъде по-остра отколкото сега!“

[66:5] И **болният** изведнъж напълнява, взема си постелката и тръгва. Забелязвайки едва тогава, че е напълно изцелен, той пада на колене пред Мен, благодарейки и накрая казва: „Господарю, в теб има сила повече от човешката. Слава на

Божията сила в Теб! О, благословено е тялото, което Те е родило и още по-благословена гръдта, която Те е хранила!“

[66:6] Но **Аз** му казвам: „И благословени тези, които чуват Моето Слово, пазейки го в сърцата си и живеейки според него!“ **Болният** казва: „Господарю, къде човек може да Те чуе да говориш?“

[66:7] **Аз** казвам: „Ти със сигурност познаваш първосвещеника Йонаел от Сихар, който принесе жертва в Гиризим. Виж, той има Моето Слово; иди и го научи от него!“ **Изцеленият** казва: „Господарю, той кога си е в къщи?“ **Аз** казвам: “Ето той стои до Мен. Попитай го и той ще ти каже!“

[66:8] Тук **изцеленият** се обръща към Йонаел, казвайки: „Достойни първосвещенико на Йехова на Геризим, кога мога да дойда в твоя дом?“

[66:9] **Йонаел** казва: „Твоята работа досега беше само да лежиш и търпеливо да понасяш страданието си; затова нищо няма да изпуснеш у дома си. Попътувай днес с нас и слушай. Ще има още доста много да се случи, а утре ти ще откриеш всичко!“

[66:10] **Изцеленият** казва: „Ако ме смяташ достоен да пътувам в такава компания, тогава ще те последвам с радост! Защото, скъпи приятелю, когато някой е трябвало да изнемогва на твърдо легло три години, често с непоносими болки и сега чрез едно Божествено чудо изведнъж да бъде изцелен от противната болест, тогава той високо цени здравето! И каква радост е да ходиш с изправени крайници! Затова аз бих искал да сторя това, което Давид направи – да танцувам и подскачам пред вас ликувайки и хвалейки огромната доброта на Господа!“

[66:11] **Йонаел** казва: „Върви и направи така, за да се изпълни пред очите ни писаното от Господа: „Тогава хромият ще скочи като елен“ (Исая 35:6)

[66:12] При тези думи изцеленият хвърля постелката, бързо излиза пред множеството и започва да подскача и тържествува, не позволявайки никому да пречи на радостта му. След два-три стадия онези римски наемници и войници заедно с техните водачи, които бяха разпръснати встрани от главния път от двамата ангели в замъка, нарушиха неговата радост, питайки го какво прави. Но не позволявайки да бъде объркан и без да дава вид, че е обърнал внимание на въпроса на командира, той казва, продължавайки да скача и подскача: „Когато хората се радват, добитъкът се натъжава, защото човешкото щастие носи смърт на добитъка!. Затова весели се! Весели се!“ И така изцеленият продължава. Това дразни командира, и той му забранява да вдига такъв шум.

[66: [13] Но **изцеленият** казва: “Защо ми забраняваш да се радвам?!. Аз бях прикован на легло цели три години от подагра! Ако беше дошъл при мен и ми беше казал, „Стани и ходи!“, щях да бъда излекуван с произнасянето на тези думи, както съм излекуван сега. Тогава щях да боготворя теб, заедно с всяко твое свято слово, излязло от устата ти, но тъй като ти не си такъв и твоята власт е абсолютно нищо в сравнение с тази на моя нов господар, аз се подчинявам на моя могъщ господар и затова отново се веселя, се веселя!“

[66:14] Сега командирът му забранява такова представление с ясна заплаха за наказание, но в същия момент **двама от младежите** идват към веселящия се човек и казват: „Не позволявай никому да попречи на радостта ти!“

[66:15] Виждайки познатите младежи, **командирът** крещи на своя отряд: „Отстъпление! Погледнете още двама слуги на Плутон!“

[66:16] При тази команда отрядът побягва бързо както никога преди. А изцеленият сега подскача и ликува още повече, викайки след оттеглящите се: „Весели се, весели се; когато хората се веселят, добитъкът се натъжава!“ След това за малко запазва тишина, връща се при Йонаел и казва: „Приятелю, ако не възразяваш, нека поговорим докато вървим, ти би могъл да ме запознаеш с някои неща от това ново слово на този господар, който ми върна здравето? Защото ако трябва да направя това слово мой закон, тогава първо трябва да го изуча!“

[66:17] **Йонаел** казва: „Виж, ние наближаваме друго село, което според новото римско устройство, е малък град. Тук Господ със сигурност ще извърши още много! Ти все пак ни последвай в града, до моята къща или до дома на Ирхаел. Както и да е, ще има къде да се настаниш и останеш толкова, колкото ти е приятно. Там ще бъдеш запознат с всичко. Сега сме недалеч от града.Това място, към което се приближаваме, принадлежи към града, според новия римски ред, но тъй като то служи предимно като римска крепост, беше отделено от Сихар, оградено с вал и издигнато в място със свое собствено име. Районът не е голям и след хиляда крачки ще е вече зад нас. След това ще тръгнем наляво и до постройките на Сихар ще ни остават само около седем стадия. Затова имай само още малко търпение и твоите желания ще се изпълнят!“

[66:18] **Изцеленият** казва: „О, кълна се в Авраам, Исаак и Иаков! Ако тази област е под римско управление, тогава ще пострадаме зле! Понеже само преди малко римският пълководец трябваше да се оттегли позорно пред нас.“

[66:19] **Йонаел** казва: „Това ще оставим на Господа, който е с нас сега. Той ще извърши всичко извънредно добре! Но аз вече

виждам един отряд войници напредвайки по нашия път с бяло знаме; това ми изглежда като добър знак!“

[66:20] **Изцеленият** казва: „О, да, доколкото това не е някоя обичайна римска бойна клопка!? Защото в това римските и гръцките легиони са твърде добри!“

Глава 67

[67:1] **Йонаел** казва: „Такава измама може да донесе известни трудности за хората, но срещу могъществото на Господа, такава хитрост е нищо. Само чистата и истинна любов постига всичко с Бога. Всичко друго са думи на вятъра. Затова, когато Бог е с нас, не се тревожи. Кой ще ни надвие тогава?“

[67:2] **Изцеленият** казва: „Наистина, наистина ти си прав. Но без съмнение Бог беше и с Адам и все пак сатана знаеше как да го хване в капана си с изкусна хитрост! И Михаил, след тридневна борба все пак трябваше да му даде тялото на Мойсей! Бог без съмнение е всемогъщ наистина, но сатана е изпълнен с най-лошата хитрост и това вече много пъти е нанасяло вреда на Божиите хора. Затова, трябва да се внимава, когато наблизо има тигър, докато е жив. Само след смъртта му, човек може да подиша свободно без предпазливост и притеснение!“

[67:3] **Йонаел** казва: „Ти също си прав по своему, но трябва да помниш, че в миналите времена Господ позволяваше на сатана да действа по един или друг начин, защото на първосъздадения дух трябваше да се даде дълъг период за изпитание на неговата свобода, защото той беше не само първият, но и най-великият от сътворените духове.

[67:4] Но това време свърши и принцът на тъмнината сега ще бъде значително ограничен и няма вече да е способен да се придвижва така свободно, както преди.

[67:5] Затова, ако праведната любов към Бога живее в нас, ще ни е по-лесно да ходим по Земята, отколкото беше преди под тежкия ярем на закона.

[67:6] От Адам до наши дни властваше законът на мъдростта и се изискваше голяма мъдрост и силна и безусловна воля, за да изпълниш такъв закон вътре в себе си.

[67:7] Но Бог видя, че хората никога не биха изпълнили закона на мъдростта и така, дойде Сам на света, за да им даде един нов закон на любовта, който те лесно биха могли да следват. Защото в закона на мъдростта Йехова позволява само Неговата светлина да се излъчва между хората. Светлината не беше Той Самият, тя само изтичаше от Него към хората, точно както хората бяха произлезли от Него, но въпреки това не бяха Самият Йехова. Обаче Самият Йехова дойде при хората чрез и в Любовта, като прие духовно присъствие в човек в пълнотата на истината и по такъв начин направи сътворения човек подобен във всичко на Него Самия. След това сатана вече не е способен да вреди чрез хитростта си на така въоръжения човек, защото духът на Йехова в човека винаги вижда прикритите трикове на сатана и всякога има достатъчна власт да превърне в прах пълната безпомощност на сатана.

[67:8] Пророк Илия описа сегашната ситуация с човечеството, когато Йехова идва с Любов направо при хората като нежен шепот преминаващ пред пещерата;, но Йехова не беше в силната буря и в огъня!

[67:9] Така, че нежният шепот е Любовта на хората към Бога и техните събратя, в която е Самият Йехова, а не в бурята на мъдростта и в пламтящия меч на закона!

[67:10] И тъй като Самият Йехова е сега с нас, за нас и сред нас, не е нужно да се страхуваме от капаните на сатана толкова, колкото в тъжните случаи от древността и миналото; и можеш да погледнеш кръвожадния римски тигър в окото доста по-смело и спокойно! Не забеляза ли как цял легион току-що най-позорно се обърна назад пред двамата младежи?! Вече голямо множество такива младежи ни придружават и трябва ли да се страхуваме от

римляни, които се приближават към нас с бели знамена?! Нито дори на сън, казвам аз, още по-малко в действителност!“

[67:11] **Изцеленият** изглежда изненадан и след малко казва: „Какво каза? Йехова сега ще е сред нас? Аз мислех, че този човек, който ми помогна беше само очакваният Месия!? Какво, според теб Йехова и Месията са Едно и също?

[67:12] Без затруднение разбрах, че властта на Йехова ще се покаже в пълното си величие чрез Месията, повече отколкото чрез всички пророци заедно. Но че Месията и Йехова ще бъдат Едно, аз не бих се осмелил дори да си помисля, още по-малко да изрека! Освен това, писано е човек да не си представя Йехова във никакъв образ и подобие, а сега този човек, който наистина притежава всички свойства на един Месия, би трябвало да е Самият Йе-хо-ва?! Добре, за мен това не е проблем, след като не е проблем за теб като първосвещеник!

[67:13] Че Месията би могъл да е някакъв специален Бог, си помислих веднага след изцелението ми, защото според Писанието ние всички сме богове малко или много, в зависимост от това как спазваме закона на Йехова. Но Той да е Самият Йехова!? Добре, ако е така, ние трябва да действаме различно! Той Самият ме изцели – това означава да се отблагодаря доста по-различно!“

[67:14] Тук той иска да дойде при Мен веднага. Но Йонаел го задържа, съветвайки го да го направи, когато пристигнем в Сихар и изцеленият е доволен от това.

Глава 68

[68:1] Но сега беше пристигнала римска военна депутация и техният водач Ми връчи писмена настоятелна молба от главнокомандващия на тази крепост, в която той Ме умолява в името на общото благо да не обръщам внимание на онова, което се е случило и да убедя свитата да не издава какво се е случило, защото това би му нанесло вреда, а никому няма да донесе полза. Но ако приемем римския главнокомандващ за приятел, а не за враг, това ще донесе за всички повече полза, отколкото вреда. Иайрут също трябва да си мълчи и да бъде сигурен, че ще бъде оставен на спокойствие в дома си. Но дали Аз бих могъл, във всеки случай, да го посетя в резиденцията му, тъй като той имал тайни и важни неща да обсъди с Мен.

[68:2] Моят отговор към приносителя на писмото беше: „Кажи на своя господар, че ще получи според молбата си. Но въпреки това аз няма да отида в резиденцията му, но че ако иска да разговаря с Мен за някои важни и тайни неща, нека Ме чака на входа на тази област и Аз ще му кажа онова, което той иска да обсъди.“

[68:3] След това пратеникът заедно със свитата си отива да предаде на господаря си каквото чу от Мен и последният със своите заместници веднага се отправя към портата на тази област, за да Ме изчака.

[68:4] Иайрут обаче Ме пита дали може да се вярва на такава покана, защото той познава голямата хитрост на този главнокомандващ. За него се предполага, че по този начин вече е изпратил мнозина на онзи свят!

[68:5] **Аз** казвам: „Скъпи приятелю, Аз също го познавам, както какъвто беше, така и какъвто е сега. Младежите му вдъхнаха неизличима почтителност и той се отнася към тях като

към гении, а Мен смята за син на своя бог Юпитер и сега иска да разбере какво става. Но Аз зная какво ще му кажа!“

[68:6] Иайрут се задоволява с това и ние пристигаме при портите, където главнокомандващият и неговите офицери ни очакват. Той веднага излиза напред, поздравява Ме приятелски и е склонен да сподели веднага своите грижи.

[68:7] Но Аз бях по-бърз и казвам: „Приятелю! Моите слуги не са духове-покровители и Аз по никакъв начин не съм син на вашия Зевс! А сега вече ти знаеш всичко, което искаше да научиш от Мен и възнамеряваше да Ме попиташ.“

[68:8] Главнокомандващият е изумен от Моят прям отговор на това, което той само си беше мислил, без да го споменава пред някого.

[68:9] И като се чуди известно време, той отново Ме пита: „Ако не си такъв, тогава кажи ми кой си и кои всъщност са твоите слуги! Защото във всеки случай вие трябва да сте повече от обикновените хора и за мен би било удоволствие да ви окажа подобаващи почести.“

[68:10] **Аз** казвам: „Всеки човек, който пита искрено и честно е достоен за същия отговор. Ти сега Ме попита честно и искрено и ще получиш подобен отговор, затова Ме изслушай: За начало Аз съм такъв и този, Който стои пред теб, а именно един човек! Наистина сега на Земята има много, които изглеждат като Мен, но все пак въпреки това те не са хора, а просто човешки ларви. Но колкото по-съвършено е едно истинско човешко същество, толкова повече власт и сила се крие в неговото знание и воля!“

[68:11] **Главнокомандващият** казва: „Може ли всеки човек да постигне съвършенство като твоето?“

[68:12] **Аз** казвам: „О, да, ако следва за своето съвършенство това, на което Аз уча!“

[68:13] **Главнокомандващият** пита: „Тогава нека чуя твоето учение и искам да правя и живея според него!“

[68:14] **Аз** казвам: „Учението Аз със сигурност мога да ти дам, но то малко ще ти послужи, тъй като ти няма да живееш според него. Защото, докато оставаш такъв, за какъвто си нает от Рим, Моето учение няма да ти е от полза, освен ако не оставиш всичко и Ме последваш, иначе би било невъзможно за теб да живееш според Моето учение!“

[68:15] **Главнокомандващият** казва: „Да това би било много трудно! Въпреки това ти можеш да ми дадеш някои основни неща от твоето учение, нали!? Защото аз вече придобих познание за много неща, и съм доста добре запознат с тях, тогава защо да не получа и аз малко знания от твоето учение? Може все пак да успея да ги приложа!“

[68:16] **Аз** казвам: „Приятелю Мой, тъй като Моето учение се състои в това да Ме следваш, без което не може да се влезе в царството на Моето съвършенство, как би могъл ти да го приложиш?!“

[68:17] **Главнокомандващият** казва: „Това звучи странно наистина, но все пак трябва да има нещо в него! Нека да помисля малко!“

[68:18] **Главнокомандващият** размишлява малко и казва: „Физическо следване ли имаш предвид или предимно нравствено следване?“

[68:19] **Аз** казвам: „По-предпочитаното следване, когато е възможно, е разбира се, следване с тялото, съчетано с нравственото следване, но когато поради необходимо призвание не е възможно лично следване, тогава едно съзнателно

нравствено следване е достатъчно. Но Самият Аз и любовта към Мен и всички хора трябва да бъде основата на съзнанието, иначе обикновеното морално подражание би било духовно мъртво. Разбираш ли това?“

[68:20] **Главнокомандващият** казва: „Това не е ясно! Но ако е така, тогава какво да правя с моите красиви богове? Моите предци вярваха в тях. Правилно ли е да остана верен на вярата на тези мои предци или трябва да започна да вярвам в Бога на иудеите?“

Глава 69

[69:1] Аз казвам: „Скъпи приятелю, твоите предци не означават нищо, още по-малко боговете, които те са почитали, защото твоите предци са отдавна мъртви и техните богове никога не са съществували извън човешкото поетично въображение. Никога не е имало нещо реално зад имената и изображенията им. Затова, наистина няма значение ако се откажеш от най-суетната вяра в твоите богове, защото те могат да наситят душата ти не повече отколкото рисуваната храна ще насити тялото ти! Както казах, във всичко това няма абсолютно нищо, а всичко е в едната чиста истина и животът в, извън и чрез тази единствена чиста истина!

[69:2] Защото ако ти живееш в лъжата, тогава самият живот е само лъжа и нищо друго и не може да постигне нищо реално във вечността; но ако твоят живот възниква от истината и самият той е истина, тогава каквото и да ти носи той, то също е факт и реалност! Нито един човек обаче, не може да види и разпознае истината чрез лъжата, защото за лъжата всичко е лъжа. Само за онзи, който е роден наново от духа на истината, истината става истина в него самия и то изцяло, защото за нея дори лъжата става истина!

[69:3] Защото този, който разпознава лъжата като лъжа, сам той е истина във всичко, защото той незабавно разпознава лъжата, каквато е, и това също е истина. Схващаш ли това?“

[69:4] **Главнокомандващият** казва: „Приятелю! Ти говориш правдиво, и в теб има дълбока мъдрост! Но великата, славната истина, къде е тя и какво е тя? Истина ли са нещата, според начина, по който ги виждаме или може би очите на чернокожия виждат различно от нашите? Един плод може да е вкусен и приятен за един, а за друг да е горчив и отблъскващ!

Така различните човешки племена говорят различни езици; кой сред тях е истински и добър?! Много неща могат да са истина за определен индивид, според мен не може да има обща, всеобхватна истина, а ако има такава, тогава покажи къде и в какво се заключава тя!“

[69:5] **Аз** казвам: „Приятелю Мой, ето там се крие старият гордиев възел, който знаеш и който никой не можеше да развърже преди известния ти македонски герой.

[69:6] Това, което можеш да видиш и почувстваш с помощта на плътта, има сходство с плътта и нейните инструменти, и е също толкова променливо и преходно; така, че как би могло онова, което е променливо и преходно да предложи реално основание за неизменната и безсмъртната истина?!

[69:7] Има само едно нещо в човека и това велико и свято нещо е Любовта, която е истинският Божествен огън, живеещ в сърцето; в него е Любовта, и Истината не е никъде другаде, защото Любовта сама по себе си е първоосновата на всяка Истина в Бога, а извън Бога – във всеки човек!

[69:8] Ако искаш да видиш и разпознаеш нещата и себе си в пълната им истина, тогава ти трябва да ги видиш и разпознаеш от тази единствено вярна първооснова на своето същество; всичко друго е измамно. А главата на всяко човешко същество и това, което е в главата, принадлежи към областта на гордиевия възел, който никой не може да развърже с разсъдъка си.

[69:9] Само с разсичащата мощ на духа на любовта в собственото си сърце, човек може да разсече този възел, и тогава да започне да мисли, вижда и разпознава в сърцето си, и само тогава, вървейки по такъв път, да стигне до своята собствена истина и на всяко друго същество и живот!

[69:10] Главата ти може да създаде безчислени богове, но какво са те? Казвам ти, нищо друго освен суетни безжизнени форми, създадени от мозъка с неговите неясни механизми. Но само в сърцето можеш да намериш Бог и той е истинският Бог, защото Любовта, в която си намерил единствения истински Бог сама по себе си е Истина.

[69:11] Следователно, истината може да бъде търсена и намерена само в истината. Но главата е свършила своята работа, като ти е дала ключа към Истината. Все пак, всичко, което те подтиква и притегля към Любовта, може да бъде един ключ към Истината. Затова, следвай такова привличане и подтик, влез в Любовта на сърцето си, и ще намериш Истината, която ще те освободи от всяка заблуда!“

Глава 70

[70:1] Един пример ще ти поясни това.

[70:2] Ето, сред твоите подчинени има някои, които понеже са съгрешили срещу вашите закони, трябва да бъдат наказани. Ти наистина изпълняваш предписаните разследвания и си съвсем близо да получиш техните признания чрез всякакви умни въпроси, но те категорично отричат чрез ума си всичко също толкова умно, колкото умно ти задаваш своите въпроси. По такъв начин една лъжа дава ход на друга и като не се стига до никъде с тях, накрая ти прибягваш до присъда без техните самопризнания, и само по свидетелството на често враждебно настроени свидетели, в които също няма никаква истина; като ти трябва винаги да допускаш, че нито дори един от десет подсъдими не е получил справедлива присъда, като и невинните, и виновните споделят една и съща участ!

[70:3] Но представи си, че не заставаш като съдия пред своите бедни събратя, а като човешко същество, изпълнено с любов, и пробуждаш ответна любов в техните сърца, и тези грешници вярно и истинно ще ти признаят с разкаяние и много сълзи как, кога и какъв грях са извършили срещу теб! Но тогава нека и наказанието отпадне! Защото всяко наказание само по себе си не е истина, а напротив; защото не произтича от любовта, а от гнева на закона и неговия създател. Но самият гняв е осъждане, в което няма любов. А където няма любов, истината също липсва.

[70:4] Затова, пребивавайте в чиста любов и действайте в нейната истина и власт и ще откриете истината навсякъде, и съвсем очевидно ще разберете, че всъщност навсякъде има една всеобща истина, която прониква не само тази Земя, но и целия безкрай!

[70:5] Ако действаш с всички хора по този начин, тогава ти всъщност ще Ме следваш морално, и чрез такова следване би спечелил вечен живот. Но ако останеш такъв какъвто си сега, тогава отвъд гибелта няма да ти се падне нищо друго освен нощ и пустота, едно лъжовно съществуване, което е смърт на духа на любовта и истината!

[70:6] Защото, наистина този земен живот трае съвсем кратко; след това идва безкрайната вечност! Както паднеш, така и ще останеш повален, а първоначалната истина не се е съживила вътре в теб!

[70:7] Сега знаеш всичко, което имаш нужда да знаеш до момента. Ако обаче, искаш повече, тогава ходи от време на време при Първосвещеника Йонаел в Сихар; той ще ти предаде всичко, което е научил, видял и разкрил за Мен! Действай съответно и ще придобиеш блаженство!"

[70:8] **Главнокомандващият,** напълно завладян от Моята реч, казва: „Приятелю, по твоите думи аз прецених, че ти си най-мъдрият сред най-мъдрите на Земята и затова ще направя всичко, за което ме посъветва. Само бих искал сега да ми откриеш сам кой си ти в действителност! Защото виж, независимо от факта на моето най-позорно поражение от младежите, които те придружават, което не мога да възприема по друг начин освен тези младежи да са или богове, или гении от Небесата и следователно са способни да ме победят свръхестествено, принуждавайки ме да се оттегля, аз все пак разпознах, че ти очевидно трябва да си повече от обикновен човек само поради твоята изключително велика мъдрост! Ти вероятно вече си разкрил или показал кой си пред много от своите ученици, но можеш да видиш сега, че аз съм напълно сериозен в своето намерение да стана твой ученик поне духом! Затова, кажи и на мен как трябва да се отнасям към теб! Кой и какъв си, и откъде дойде всъщност?"

[70:9] **Аз** казвам: „Първо, всъщност Аз вече ти казах, и то по начин, по който ти лесно би схванал, ако помислиш за това, и второ, Аз те насочих към Йонаел за това. Когато отидеш при него, ще намериш всичко, което сега ти липсва. Но сега не ни задържай повече, защото денят наближава края си, а Аз трябва да изпълня още много неща днес!“

[70:10] **Главнокомандващият**, казва: „Тогава позволи ми да те придружа до града!“

[70:11] **Аз** казвам: „Пътят е чист и ако твоите намерения са добри, тогава направи го! Но ако има останала някаква пъклена следа в теб, колкото и тайна да е, остани в дома си, защото тогава такъв ескорт няма да ти донесе благословия! Ти вече опита Моето могъщество.“

[70:12] **Главнокомандващият**, казва: „Нямам предвид това. Макар че в тези критични времена с наближаване на легендарния момент, когато иудеите очакват от техния Бог един могъщ спасител от римските управници, ушите на всички са проглушени от иудейските слухове, че такъв спасител вече е на Земята. Затова, съвсем естествено помислих, че ти си този спасител, да, аз наистина вече тайно си помислих така. Но както и да е, аз те смятам за най-мъдрия сред мъдреците и затова те обичам като истински приятел на човечеството; затова такива мисли няма по никакъв начин да ми попречат да те следвам в името на истината, лично до Сихар и духовно през целия си живот, въпреки че съм наясно, че като римлянин аз няма да си издигна по този начин триумфална арка! Сега напълно се разкрих пред теб и те питам още веднъж дали мога да те придружа. Ако кажеш да, ще го сторя, ако кажеш не – ще остана.“

[70:13] **Аз** казвам: „Добре тогава, придружи Ме, заедно с онези, които стоят до теб, за да имаш надеждни свидетели под ръка!“

Глава 71

[71:1] С лед това разискване Аз попитах командващия дали няма някой болен в това място. **Главнокомандващият** каза: „Приятелю, ако ти си добре запознат и с изкуството на изцелението, тогава изцели моята съпруга! Защото тя страда вече година от някаква тайна болест, която никой лекар не можа да определи. Може би дълбочината на твоята мъдрост би могла да идентифицира тази болест и да помогне на съпругата ми да се избави от нея!“

[71:2] **Аз** казвам: „Аз ти казвам, че твоята съпруга е добре! Изпрати някого да я доведе!“

[71:3] Командирът незабавно изпраща един от слугите си, когото радостната му съпруга посреща на прага на вратата, тръгвайки с него към **главнокомандващия**. Последният е извънредно изумен и Ми казва: „Приятелю! Ти си Бог!“

[71:4] **Аз** казвам: „Вие хората всички сте еднакви! Докато не видите знамение, не вярвате. Ти си благословен, че вярваш, макар и заради знаменията. Този, който все пак не вярва въпреки знаменията, които правя, е потънал в смъртта.

[71:5] Но в бъдеще блаженство ще постигнат само онези хора, които без знамения вярват само поради Истината на Моето Слово и живеят в съответствие с нея! Тогава те ще разкрият единственото живо знамение в самите себе си, което се нарича вечен живот и това никой не ще е способен да им отнеме.

[71:6] Сега ти си радостен, че изцелих съпругата ти само чрез волята на сърцето Си и непрестанно се питаш: „Как е възможно това?“ Но Аз ти казвам: Ако човек живееше в съответствие с вътрешната чиста любов и след това достигнеше до такава истина, нямайки повече никакви съмнения в своята вяра, тогава той можеше да каже на една от онези планини:

„Вдигни се и се хвърли в морето!“ И планината би се вдигнала и би се хвърлила сама в морето!

[71:7] Но тъй като в тебе и в мнозина други не живее такава истина, вие не само не можете да извършите такива дела, но освен това се чудите многократно, че Аз, който съм пропит изцяло с такава истина, извършвам пред вас дела, които могат да бъдат осъществени само чрез могъществото на най-съкровената жива истина!

[71:8] Само в такава истина, вярата, която в човека е дясната ръка на духа, оживява в могъщо действие и ръката на духа достига надалеч и изпълнява велики неща!

[71:9] Ако чрез такава истина ще си укрепил достатъчно духовните си ръце, тогава ще вършиш това което Аз изпълних пред теб, и освен това, ще видиш, че това е много по-лесно, отколкото да повдигнеш камък от земята с ръката на твоето тяло и да го хвърлиш на няколко крачки пред себе си!

[71:10] Затова, живей в съответствие с това Мое учение! Бъдете изпълнители, а не само слушатели и почитатели на Моето Слово, поучения и дела, и ще получите вътре в себе си това, от което сега толкова много се възхищавате в Мен!

[71:11] Обаче, всичко това, което ви показах тук, Аз не извършвам с Моята власт, но с властта на Този, който Ме научи преди съществуването на света. И Той е Единият, когото наричате свой Отец, макар да не Го познавате и никога не сте Го познавали! Обаче, Този, за когото казвате, че Той е вашият Отец, е същият от когото са всички неща, като ангелите, слънцето, луната и звездите и тази Земя с всичко вътре в нея и върху нея!

[71:12] Обаче, както този Отец Ме научи преди целия свят, така и Аз ви уча, така че Отец, който сега живее в света, би живял и свидетелствал във вас, както и в Мен за най-здравата изначална

чиста истина извън вечния най-здрав фундамент, който се нарича Любов в Бога, която всъщност е самата Същност на Самия Бог!

[71:13] Затова, не се увличайте прекалено от знаменията, които Аз извърших пред очите ви, за да не породите подсъдна безжизнена вяра без да спечелите нищо. Но живейте и действайте в съответствие с това, което ви уча Аз, и тогава ще достигнете това, което сега ви възхищава в Мен и на което се учудвате извънмерно, защото всички вие сте призвани да бъдете точно толкова съвършени, колкото е съвършен Самият небесен Отец! Сега знаете всичко; правете така и ще разпознаете вътре в себе си дали съм ви казал истината или не! Затова доказвайте на дело Моето учение, с цялото си старание, не половинчато, и само тогава ще откриете дали това учение е от човек или от Бога!"

[71:14] След това важно наставление, **командирът** казва: „Сега започва да ми просветва! Въпреки невъобразимата дълбочина на мъдростта във всичко това, което за нас, обикновените хора отначало е трудно за схващане, все пак накрая не е толкова трудно. Защото, ако проникновението може да се придобие само чрез делото, тогава аз оставям всички по-нататъшни размисли върху него и след като първо бъда посветен от Йонаел в цялото учение, едва тогава ще премина изцяло към действие. И това решение е твърдо!"

[71:15] **Аз** казвам: „Така е добре, приятелю Мой; ако обаче ти постигнеш светлината по този път, тогава позволи тази светлина да засвети и за твоите събратя! тогава така ще си приготвиш награда на Небесата! – А сега отиваме в Сихар, защото имам още много работа там. И така, продължаваме!"

Глава 72

[72:1] Вече тръгваме с главнокомандващия, заедно с изцелената му съпруга и двамата му старши заместници, които Ме придружават. Главнокомандващият и съпругата му питат и обсъждат с Йонаел, вървящ между тях, различни неща относно иудейската религия, а когато се отнася до Мен, и с изцеления от подагра в първото село, който участва най-разпалено. Аз Самият вървя сред седемте дъщери и съпругата на Йонаел. Те също Ми задават много въпроси за това, какво ще дойде скоро в света, Йерусалим и Рим. И Аз им давам подобаващи отговори, показвайки им колко скоро тайният принц на този свят ще бъде осъден и скоро след това и всички негови привърженици. В същото време им показвам и края на света, и вселенския съд, подобен на този от времето на Ной, и те Ме питат много учудени кога и как ще стане това.

[72:2] **Аз** им казвам: "Мои възлюбени дъщери! Това ще бъде, както в дните на Ной. Любовта ще намалее и съвсем ще изстине. Учението за вярата в един чист живот и Божествено познание, открити на хората от Небесата, ще се превърне в най-тъмно, неживо суеверие, изпълнено с лъжи и измама, и управниците пак ще използват хората като животни и ще ги посичат хладнокръвно и съвсем безчувствено, ако не се подчиняват без протест на сияйната власт! Могъщите ще измъчват бедните с всякакви репресии и ще преследват и потискат всеки по-свободен дух чрез всякакви средства и в резултат сред хората ще има много скръб, каквато никога преди не е имало на Земята! Но тогава дните ще бъдат съкратени, заради многото избрани, които ще се намират сред бедните, защото там, където това не се случи, дори избраните биха погинали!

[72:3] Но дотогава ще изминат още хиляда и още непълни хиляда години! Тогава Аз ще изпратя на човечеството същите ангели, които виждате сега тук, с големи тръби! Те, така да се каже, ще разбудят духовно погиналото човечество на Земята от могилите на тяхната нощ и като огнен стълб, преминаващ от единия до другия край на света тези много милиони разбудени ще се нахвърлят върху световните сили и никой няма да може да им устои!

[72:4] Оттогава насетне на Земята отново ще настъпи рай и Аз винаги ще водя Моите чада по верния път.

[72:5] Но докато минават хилядата години, които ще последват това, принцът на тъмнината ще бъде освободен за много кратък срок от седем години и няколко месеца и дни, заради него самия, или за пълното му падение, или за възможното му завръщане.

[72:6] В първия случай, Земята в най-вътрешната ѝ част ще бъде превърната във вечен затвор, но външната Земя ще остане рай. Във втория случай обаче, Земята ще бъде превърната в Небесна обител, а смъртта на плътта и душата ще изчезнат завинаги! Но как и дали?! Това, засега, дори най-изтъкнатият ангел на Небесата не знае; това знае само Отец. Но не казвайте на никого засега това, което ви разкрих сега, докато – след няколко земни години – не чуете, че съм се възнесъл!“

[72:7] Но дъщерите попитаха в какво ще се състои такова възнасяне.

[72:8] И **Аз** им казвам: „Когато ще чуете, тогава сърцата ви навярно много ще се натъжат! Но бъдете спокойни, защото три дни след това Аз отново ще бъда сред вас и Сам ще ви донеса великото свидетелство за Новия Завет и ключа към Моето вечно царство! Но внимавайте да ви заваря толкова чисти, колкото сте

сега или няма да можете да станете Мои невести завинаги!“ Те и майка им обещават най-усърдно да спазват това, което им наредих и за което ги посъветвах.

Глава 73

[73:1] С това ние стигаме в града, а именно до къщата на Ирхаел, а сега и на Йорам. Иайрут и командващият със съпругата си и двамата си заместника не могат да проумеят новата ѝ красота и изцеленият парализиран също е удивен извънредно много и накрая той казва на висок глас: „Това е възможно само за Бог! Като момче често безразсъдно ловях гущери в порутените стени на този замък или къща, която Иаков беше построил за сина си Йосиф, а сега тя стои тук съвършена и е сигурно, че сам Иаков не би я построил по-добре! Никаква, човешка сила не може да извърши това за една нощ! Сега зная къде съм и зная какво ще направя! Моето име е Йоан; просто запомнете това име!“

[73:2] (Този Йоан е онзи, когото Моите ученици, след като Аз ги изпратих на втората година да поучават хората, бяха заплашили, защото изцелявал и прогонвал бесове в Мое име без да е изрично упълномощен от Мен.) (Марко, 9:38-40)

[73:3] **Йонаел** казва: „Приятелю, твоята воля, ум и слова са добри, но все още ти липсва едно нещо, истинно разпознаване на Божията воля! Затова, обади ми се следващите няколко дни или дори остани тук и аз ще те запозная с Божията воля по-отблизо! Едва тогава ти би бил способен да изпълниш по правилен начин всичко добро, което сега имаш наум да направиш.“

[73:4] **Изцеленият** казва: „Нека Господ Бог те вдъхнови за това! Аз ще постъпя според съвета ти, защото мога да видя, че си истински приятел на този велик пророк и носиш истинска светлина от Него. Този пророк обаче, е над всичко и аз мисля, че Той е точно Този, за когото Давид пророкуваше така:

[73:5] *„Господня е земята и всичко, що има в нея, вселената и тия, които живеят в нея. Защото Той я е основал*

върху моретата и затвърдил върху водите. Кой ще възлезе на хълма Господен или кой ще застане на Неговото свято място? Онзи, който е с чисти ръце и непорочно сърце, който не е предал на суета душата си, нито се е клел на лъжа, той ще приеме благословение от Господа и правда от Бога на спасението си. Това е поколението на тези, които Го дирят, които търсят Твоето лице, Боже Яковов.

[73:6] *Издигнете, порти, главите си и бъдете издигнати, вие вечни врати и ще влезе Царят на славата. Кой е Тоя Цар на славата? Господ могъщият и силният, Господ силният в бой. Издигнете, порти, главите си и бъдете издигнати, вие вечни врати и ще влезе Царят на славата. Кой е Тоя Цар на славата? Господ на Силите, Той е Царят на славата.“* (Псалм 24)

[73:7] И аз, Йоан, който бях изцелен от Него, открито свидетелствам тук, че Той Самият е този, за когото Давид пя и пророкува така! Затова, Негова е всяка слава навеки!“

[73:8] **Йонаел** казва: „Приятелю, сега стоиш на здрава основа! Но между нас казано, засега не е дошло още времето да се говори така. Но когато, както Той Самият каза, Той ще си тръгне оттук, вероятно към Галилея, едва тогава ще започнем да поучаваме хората, и когато Той след това се върне за кратко при нас, Той ще намери вратите ни достатъчно широки и вратите на света достатъчно високи за Неговото влизане, което ще рече нашите сърца да са широко отворени и нашата любов към Него издигната до звездите, защото портите са нашите сърца, които трябва да са широко отворени, и нашата чиста любов към Него – вратата, която трябва да е издигната над всичко!“

[73:9] Тук аз пристъпвам към тях двамата, поставям ръцете Си на раменете им и казвам: „Право е така, Мои възлюбени приятели! Където и да сте събрани в Мое име, там ще съм сред

вас и Аз, дори невидимо и ще ви подкрепям силно! – Но чувам глъчка по градските улици; нека замълчим! Ще видим какъв дух изпълва и води тези хора!“

[73:10] **Иайрут** пристъпва веднага към Мен и казва: „Господи, това е лоша врява и не вещае нищо добро. Ако искаш, веднага ще повикам два легиона тук и редът веднага ще се възстанови!“

[73:11] **Аз** казвам: „Така да бъде. Ако се наложи, Аз наистина имам подходящи защитници под ръка; но ти можеш да се скриеш в къщата, за да не те види и разпознае някой. Защото в този град сега ни един добър дух не живее сред светските хора и по-късно те биха могли да нанесат големи щети на твоите имоти!“

[73:12] **Иайрут** казва: „Но аз все още имам двамата младежи – те ще опазят моите имоти!“

[73:13] **Аз** казвам: „Въпреки всичко, нека за момента бъде така, защото ако Аз имах нужда от човешка помощ, бих могъл да помоля за това главнокомандващия, който също е тук.“ Иайрут се успокоява и отива в къщата на Ирхаел.

Глава 74

[74:1] Скоро след това една доста голяма тълпа, въоръжена със сопи идва да ни заплаши; там са и десетимата мъже, които онемяха от думите на лекаря през първия ден и тълпата заплашително настоява езиците на онемелите да бъдат освободени.

[74:2] **Йорам**, лекарят, обаче веднага излиза напред и казва енергично и смело: „О, вие чада на злото! Това ли е новият начин да дойдеш при Бог и да молиш за милост?!“

[74:3] **Тълпата**, някак се стъписва, крещейки: “Кой тук е Бог и къде е Той?! Ти ли, широкоплещест богохулнико, се смяташ за Бог или онези магьосници от Галилея?!“

[74:4] **Йорам** отговаря дори още по-яростно: „Кой е вашият магьосник от Галилея, окаяни негодници?! **Тълпата** крещи: „Това е този дърводелец от Назарет на име Иисус, когото ние познаваме съвсем добре и неговата майка, която също е тук, заедно с неговите братя и сестри! Познаваме и баща му, за който се предполага, че умря преди година, чухме, че от скръб, защото съпругата му и децата не искали да му се подчиняват и се предполага, че са го мамили във всичко!“

[74:5] При такава позорна клевета, **Йорам** се разгневява много. Той забързано идва при Мен, заедно с Иаков и Йоан след него, и казва: „Господи, Господи, Господи! Няма ли да позволиш да падне огън от Небесата и да погълне тези хора! Възмутително е какви откровени лъжи се осмеляват да произнасят пред нас!“

[74:6] **Аз** казвам: „Хайде сега, деца на гръмотевиците, оставете ги да лъжат; има ли огън, който да гори по-яростно от този на лъжата?! Сторете им добро отгоре на това и те ще избягат с тлееща жарава над главите си! Запомнете това! Никога не

отвръщайте на злото с лошо!“ Трите отстъпват и Йорам пита какво би трябвало да направи за тези нечестивци.

[74:7] **Аз** казвам: „Стори каквото искат в Мое име и им кажи да си идат.“ И **Йорам** казва на тълпата: „В името на Господа! Нека всеки от вас, който е ням, да проговори сега и да си иде вкъщи, отдавайки слава на Бога!“

[74:8] При тези думи на Йорам езиците на всички, които бяха неми се освобождават и все пак никой не отдаде слава на Бога, освен един, който ги увещаваше. Но всички други му казаха: „Глупако, Йехова ли ни завърза езиците?! Един посветен в магията ни стори това зло и трябва ли да възхваляваме бога на магията на езичниците?! Ако направим така, какво да очакваме от всемогъщия истински Бог на Авраам, Исаак и Иаков?!“ Тогава и малко по-добрият също си тръгна с другите девет, без да се осмели да Ми отдаде дължимата почит.

[74:9] Йорам и всички Мои последователи бяха разгневени от това. И **Симон Петър** също се приближи до Мен, изпълнен с гняв и каза: „Господи, нека е, както Ти е угодно, но ако аз имах дори само искрица от Твоята духовна власт и могъщество, зная какво бих сторил с тези глупави и зли богохулници, които сквернят Твоето име, което е твърде свято за мен!“

[74:10] **Аз** казвам: „Симоне, забрави ли вече какво ви учих в планината? Какво добро можеш да постигнеш като отвърнеш на злото със зло?! Ако трябваше да сготвиш ястие, което е безвкусно, ще стане ли по-добро, ако му добавиш жлъчка и алое, вместо да го подправиш със сол, мляко и мед? Ако добавиш нещо още по-добро към едно вече хубаво ястие, сигурно никой няма да те нарече глупец, но ако направиш едно вече лошо ястие още по-лошо, като му добавиш още по-долнокачествени съставки, ще има ли някой който да не ти каже: „Погледни какво прави този глупак“?!

[74:11] Разбери, това важи още повече за хората! Ако им отвърнеш на злото със зло, тогава се запитай дали тяхната злонамереност намалява! Ако обаче, отвърнеш с добро на злото, тогава ти ще смекчиш лошото в своя брат и може би накрая, ще направиш от него един добър брат!

[74:12] Ако един господар има слуга, на когото се доверява много, но слугата, познавайки добротата на господаря си, съгрешава срещу него, за което заслужава наказание; и когато бъде повикан да даде сметка за своята нечестност, посрещне своя господар с гняв и го похули, ще смекчи ли това отношението на господаря към слугата? Аз ти казвам: няма; тогава господарят само ще се разгневи още повече на неверния слуга, ще го върже и ще го хвърли в затвора!

[74:13] Ако обаче, слугата вижда, че господарят е готов да се отнесе с него грубо и падне на колене пред него, за да признае своето прегрешение; разкаяно, кротко и с любов го помоли за прошка, няма ли господарят да се отнесе с него както в предишния случай?! Не, казвам ти. Чрез благото разкаяние на слугата, господарят не само ще стане по-благ и отстъпчив, но дори ще стори добро на слугата си.

[74:14] Затова, не отвръщай на злото със зло, ако искаш да стане добро за всички. Ако обаче, осъдиш и накажеш онези, които са съгрешили срещу теб, тогава накрая всичко ще стане лошо и няма да има вече истинска любов и доброта в никого от вас!

[74:15] Силният ще се заеме сам да накаже съгрешилите според неговите закони; в съгрешилите обаче, в замяна ще пламне отмъщение и те ще се опитат да погубят силния. Питам Аз тогава: какво добро ще произлезе от това?!

[74:16] Затова, не съдете и не упреквайте никого, и няма да бъдете съдени и упреквани! Сега разбрахте ли всички това Мое най-важно наставление, без което Моето царство никога няма да има място във вас?“

Глава 75

[75:1] **Симон Петър** казва: „Да, Господи, напълно разбрахме това наистина; обаче това, според мен тук има една тъмна страна; ако всички наказания трябва да се премахнат според Твоето учение, тогава нарушителите скоро ще се размножат като тревата по Земята и пясъка в морето. Когато е даден закон, той трябва да предвижда и съответно наказание, иначе ще е все едно, че няма закон. Или може да има закон, който не предвижда наказание?“

[75:2] **Аз** казвам: „Скъпи Мой, тук ти съдиш, както слепец за цвета на светлината! Иди и виж зоологическите градини на първенците; там ще видиш всякакви животни: тигри, лъвове, пантери, хиени, вълци и мечки. Ако такива зверове не бяха държани в здрави клетки, щеше ли да е безопасно да живееш в околността?! Но каква неуместна прищявка щеше да е да сложиш в клетка и кротките агънца и гълъби!“

[75:3] Адът, разбира се, изисква по-сурови закони, съчетани с най-болезнени санкции, но Моето царство, което е Небесно, не се нуждае нито от закон и още по-малко от някакво наказание!“

[75:4] Аз не дойдох да ви уча за ада чрез предвидената строгост на закона, а за Небесата чрез любовта, кротостта и истината. Ако сега Аз ви освобождавам от закона чрез Моето ново учение от Небесата, като ви показвам новия път през сърцето към истинския, вечен и най-волен живот, защо бихте искали да живеете направлявани и осъдени от закона без да осъзнавате, че е по-добре да умрете хилядократно в плът в свободата на любовта, отколкото да бродите в смъртта на закона дори и един ден?!

[75:5] От само себе си се разбира, че крадците, разбойниците и убийците трябва да бъдат хващани и пращани в затвора, защото те са като диви свирепи зверове, които като образ и подобие на ада, живеят в дупки в Земята, и денем и нощем дебнат наоколо за плячка. Да се преследват по подходящ начин и излавят е дори задължение на ангелите в Небесата, но никой човек не трябва да ги погубва! Те трябва да се държат затворени, за да са кротки и спокойни! И само в случай на яростна съпротива да бъдат ранявани, и ако е съвсем безполезно, телата им могат да бъдат убивани! Защото един погинал ад е по-добър от живия.

[75:6] Но, който продължава да съди и осъжда на смърт хвърлен в затвора крадец, разбойник или убиец, един ден ще трябва да се изправи пред Моя гняв. Защото колкото по-сурово човек съди и наказва нарушителите, още по-жестоки, внимателни, лукави и безмилостни ще станат престъпниците, които все още са на свобода, и когато разбият нечий дом през нощта, те не само ще вземат каквото намерят, но ще убият и унищожат всеки, който би могъл да ги предаде.

[75:7] Ако обаче, ти избегнеш суровото наказание и мъдро предложиш на всеки да даде на човека, който би го помолил за една риза, също и палтото си, тогава крадците пак биха дошли да те молят за това или онова, но те няма вече да грабят и убиват!

[75:8] След като хората от истинска любов към братята и сестрите си, което означава, от любов към Мен, спрат да трупат преходни неща на тази Земя и вместо това постъпват като Мен, тогава съвсем скоро няма да има повече крадци, още по-малко разбойници или убийци!

[75:9] Който мисли, че чрез строги закони и все по-сурови съдилища най-накрая ще бъдат премахнати всички престъпници, много греши! В ада никога не са липсвали такива. Каква полза, ако убиеш дявол, ако за всеки убит адът изпрати десетима, всеки от

които би бил по-лош от десетима от предишните?! Ако злият когато дойде, види, че му се противопоставяш със зло, той се разярява и се превръща в истински сатана, но ако намери само любов, кротост и търпение, той се отказва от злото си действие и си продължава по пътя.

[75:10] Когато лъвът види тигър или друг враг да се приближава към него, той скоро се разярява, скача върху му с всичка сила и унищожава врага си, но той ще позволи на едно слабо кученце да си играе с него и става съвсем нежен. И ако муха дойде и кацне на силната му лапа, той едва ли ще я погледне и ще я остави да си отлети безпрепятствено, защото е под достойнството му на лъв да хваща комари и мухи. Такова ще е отношението и на всеки голям враг към вас, ако не му се противопоставите със сила.

[75:11] Затова, по-скоро благославяйте враговете си, вместо да ги хващате, съдите и вкарвате в затвора и така ще струпате жива жарава над главите им и ще обезвредите всяко тяхно зло към вас!

[75:12] С любов, кротост и търпение ще успеете навсякъде; но ако съдите и осъждате хората, които въпреки своята слепота, все пак са ваши братя, вместо благословението на Евангелието, вие ще разпръснете само проклятия и раздори сред хората на лицето на Земята!

[75:13] Затова, ако искате да сте Мои слуги в разпространението на Моето Царство на Земята, вие трябва във всичко да бъдете Мои ученици изцяло – и в слово, и в учение, и в дело!. Ако не искате това обаче, или ако ви се струва твърде голямо усилие, или че не е право за вас, тогава е по-добре да се върнете по къщите си; Аз, въпреки всичко, съм способен и от камъните да издигна Свои ученици!“

Глава 76

[76:1] **Симон Петър** казва: „Господи, кой би искал да Те остави или да не Ти служи?! Само Ти имаш Слова за живот, каквито не са излизали от човешки уста никога преди! Ще направим всичко, което поискаш от нас, само не искай да Те оставим! Но имай търпение към нашата голяма слабост и ни укрепи с благодатта на Отца от Небесата, която чудодейно е укрепила и Теб Самия, и сега стоиш, поучаваш и действаш като едно цяло с Твоя Отец на Небесата!

[76:2] Ние възнамеряваме да правим каквото Ти ни учеше в планината, винаги да молим Отца в Твое име и да казваме: „Отче на Небесата! Да дойде Твоето царство и да се изпълни единствено Твоята свята воля! И както ние прощаваме на съгрешилите пред нас, така също прости ни нашите слабости и грехове!“

[76:3] **Аз** казвам: „Симоне, наистина, този език повече Ми харесва от предишния, с който защитаваше закона и наказанията в него. Каква полза за народа или държавата от мир и ред, наложени чрез най-жестока принуда?! Тя наистина ще свърши работа, но за кратко, но когато стане твърде голяма за потиснатите дяволи, те ще избухнат и ще стъпчат и закона, и създателя му със страшно презрение. Защото, който трябва да се пази и води със сила все още е дявол; само този, който позволи да бъде воден с любов, благост и търпение е подобен на Божи ангел и достоен да бъде дете на Всевишния!

[76:4] С любов постигаш всичко, докато чрез сила злото се събужда от съня си! Какво добро може да дойде тогава на Земята от събуждането на дяволите?!

[76:5] Затова е безкрайно по-добре любовта и нежността да растат и да остават будни сред хората за вечни времена и така

да заставят дяволите да спят, за да не навредят на Земята, отколкото да се събудят и тогава да разрушат Земята с всичко, което е върху нея! Кажи Ми как искаш и можеш да възразиш на това!“

[76:6] **Симон Петър** казва: „Господи, тук не може да има възражение, защото това всичко е ясно и разбрано. Но колко хора, живеещи на Земята знаят нещо за тази свята истина?! Господи, виж, тук има легиони ангели от Небесата, изпрати ги до всички хора по Земята да възвестят тази истина! Ако това би могло да стане, аз мисля, че тогава скоро би станало по-светло и по-хубаво на грешната земя!

[76:7] **Аз** казвам: „Ти мислиш това, както го разбираш, но Аз съм длъжен да имам едно друго мнение! Виж, сред хората винаги има хилядократно повече ангели, отколкото виждаш тук, които работят върху вътрешните чувства и усещания на хората, за да не е човек съзнателно принуждаван от тях и да може без вреда за свободната си воля да приема такива идеи, желания и да постъпва по своята собствена воля и да ги следва! Но какво се получава?!

[76:8] Тайните мисли на хората наистина са добри, те имат добри желания и вземат достойни за похвала решения, но когато дойде време за действие, те поглеждат към света и нещата му, и към измамните нужди на своята плът и постъпват и действат със съизмерима лошотия и егоизъм!

[76:9] Искам да ти доведа няколко хиляди чисти негодници и да ги попитам дали не знаят, че вършат зло, и те всички ще отговорят, че знаят това! Но ако ги попиташ, защо вършат зло, тогава мнозина ще ти кажат: „Защото ни е приятно!“. А други ще кажат: „Ние бихме правили добро, наистина, но тъй като другите вършат зло и ние правим същото!“. А трети ще

кажат: „Ние различаваме доброто, наистина, но не сме способни да го вършим, защото нашата природа се съпротивлява и ние трябва да мразим този, който ни оскърбява!“

[76:10] Виж, само от такива отговори и други, които ще срещнеш, ти със сигурност твърде бързо ще разбереш, че дори най-изявените негодници имат някакво познание за доброто и истината, и все пак вършат зло!

[76:11] Все пак, ако хората вършат зло въпреки вътрешното си знание, какво можеш да очакваш от онези, чието знание е дошло отвън?! Да, отсега насетне на хората ще бъде дадено външно познание от небето за доброто и истината, и те ще убият Мен и теб за това, и мнозина, които ще ги учат да правят добро и да се откажат от злото и да го избягват!

[76:12] **Симон** казва: „Господи, ако е така, трябва целият свят по-скоро да бъде очистен от дявола! Какво значение има тогава човешкият свят, който не иска да разпознае и да приеме доброто?!“

[76:13] **Аз** казвам: „Който говори с много емоция за нещата, както ти сега, е все още далече от Моето царство! Но след като Аз се възнеса, ти ще говориш различно! – Но вече се свечерява и нека влезем вътре и да си дадем почивка и укрепим уморените си крайници!“

Глава 77

[77:1] След тези думи, мнозина, които се бяха придвижили към това място по време на разговора със Симон Петър, сега се тълпят към Мен, искайки знамения и казват: „Ако би могъл да явяваш знамения пред слепите, които нямат познания или разбиране и следователно не могат да ги оценят, тогава яви ги и пред нас! Ако са истински, тогава ние също ще повярваме в Теб, но ако са неистинни и лоши, тогава ще знаем какво ни остава да правим, защото ние сме посветени във всичко!"

[77:2] **Аз** казвам: „Добре, ако сте посветени във всички неща, защо са ви нужни знамения? Ако сте толкова мъдри, че да претендирате за Божията мъдрост във всички неща, то вие ще я разпознаете при всички случаи, независимо дали Аз поучавам в истината или не! За какво са ви тогава знамения?! Но вече има такива, през тези последни три дни и половина, имаше много знамения с най-необичайна същност, за чиято автентичност тук стоят стотици свидетели. Ако те не са ви достатъчни, то и никакви нови знамения няма да са достатъчни за вашите злонамерени сърца!. Затова, идете си оттук сами, ако не искате да бъдете отстранени силом!"

[77:3] **Тези, които бяха прогонени** викат: "Кой, кой може и кому е позволено да ни отстрани със сила?! Не сме ли ние господарите на това място?! Живеейки и търгувайки, и работейки и управлявайки тук като граждани на Рим?! Ние можем в действителност, веднага да отстраним и прогоним вас, но не и да бъдем отстранени от вашия простодушен галилеец, както ви се иска! И ние с пълното си право ви заповядваме да напуснете този град до полунощ тъй като ни омръзна да ви гледаме да се шляете наоколо!"

[77:4] **Аз** казвам: „О, вие слепи глупци! Колко още искате да живеете според вашето пълно право?! Само една Моя мисъл и вие, ведно с пълномощията си, ще станете прах! Затова идете по домовете си или мястото, на което стоите ще ви погълне!“

[77:5] В този момент Земята пред краката им се разцепва, бълвайки дим и пламъци на талази. Виждайки това, богохулниците надават вой: „Горко ни! Изгубени сме! Съгрешихме срещу Илия!“ Виейки така, те си тръгват и цепнатината се затваря. А ние спокойно отиваме в къщата на Йорам.

[77:6] Когато всички влизаме в стаите на къщата на Ирхаел и Йорам, всичко е приготвено за вечеря. Аз благославям храната за вечеря и всички, приблизително хиляда на брой, сядат около масите. Всички се хранят, пият и възхваляват превъзходния вкус на храната и виното, щастливи и в добро настроение. Само командирът, който ни придружи от предишното място със съпругата си и няколкото заместника, беше мрачен и яде и пи малко. Йонаел отиде и седна до него, за да попита за причината за неговото мрачно настроение.

[77:7] **Командирът**, въздъхна дълбоко казвайки: „Благородни и мъдри приятелю! Как човек може да е весел, ако вижда, че почти цялото човечество е хиляда пъти по-лошо дори от най-долния ад, ако има такъв?! Когато два гладни вълка намерят кост и започнат яростна битка, човек разбира това! Първо, те са вълци, животни лишени от разум, природни машини, водени от мощна естествена нужда да се заситят; и второ, те са лишени от отговорност подобно на придошла река, която не може да предотврати разрушаването на всичко наоколо от огромната си водна маса. Но това са хора, които по тяхното собствено свидетелство управляват всички нива на образование и мъдрост,

и все пак, са по-зли от всички вълци, тигри, хиени, лъвове и мечки! Те изискват вниманието на всички към себе си, но не искат да обърнат внимание поне на ближния си! Кажи, приятелю, и те ли са хора?! Заслужават ли милост?! „Не“, казвам Аз, „хиляда пъти не! Само почакайте, вие грубияни. Аз ще запаля светлина за вас, от която завинаги ще изгубите слух и зрение!“

[77:8] **Йонаел** казва: „Но какво ще направиш? Ако ги отблъснеш, ще си създадеш врагове навсякъде! Те ще докладват за теб в Рим, и могат да ти създадат лоша репутация и вероятно да ти причинят изгонване в Скития! Затова остави отмъщението изцяло на Господа и бъди сигурен, че Той ще намери точната мярка за този народ!

[77:9] Прочети историята на моя народ и тя ще ти покаже в подробности как Господ винаги е наказвал най-сурово и често безмилостно всеки грях, извършен от хората. И ти казвам, Господ на Небесата и Земята неизменно е същият от вечността! Той е дълготърпелив, изпълнен с най-велико търпение и никога не оставя народа без учители и знамения свише, но горко на хората, когато търпението му се изчерпи! Когато замахне с жезъла си, Той не спира, докато не изпочупи крайниците на народа и костите им не излинеят като рядка кашица!

[77:10] Каквото ти би направил тук с едно твърде опасно усилие, Той може да извърши със Своята най-слаба мисъл. Но докато Сам Господ възнамерява да търпи такива хора, ние не трябва да ги наказваме.

[77:11] Ти със сигурност видя колко лесно беше за Господа да разцепи Земята пред злодеите и от пукнатината да излезе дим и огън?! За Него наистина това е точно толкова лесно, както да превърне тези богохулници в прах и пепел! Но Му беше достатъчно само да ги сплаши и да ги принуди да се оттеглят.

[77:12] Ако това е достатъчно за Господа, нека да е достатъчно и за нас, защото само Той знае как във всяко време да намери точната мярка! Но докато Господ е видимо добре разположен сред нас, и дори показва известна радост за някои от нас, защо трябва ние да сме мрачни и тъжни?! Бъди щастлив и в добро настроение и се радвай на Божията благодат, оставяйки всичко друго на Него!“

Глава 78

[78:1] **Командирът** казва: „Скъпи мъдри приятелю! Ти го каза добре и хубаво, но какво да кажа за това аз като незапознат с въпроса човек?! Сега аз вярвам и съм убеден до дъното на съществото си, че този Иисус от Назарет е не друг, а най-истинският Бог в човешка форма. И не толкова великите знамения, които Той извърши ми казват това, а по-скоро Неговата безгранична мъдрост! Защото който желае да сътвори един свят, трябва да е мъдър, колкото Него във всяко Свое Слово!

[78:2] Но тези негодници най-отвратително наричат себе си чада Божии, на които пряко или косвено Бог е говорил във всички времена и сега, когато Самият Той идва при тях лично, те Го презират като уличен мошеник и дори искат да Го прогонят от града! Приятелю, аз съм римлянин, неверен пантеист по религия, следователно сляп езичник, и все пак аз ще дам целия си живот за тази нова вяра!

[78:3] Ако бяха езичници, аз щях да ги оправдая, но тъй като те се наричат чада на Бога и хулят така Бог, който е техният вечен Отец, аз като чужденец не мога да търпя това!

[78:4] Те възнамеряваха да изгонят Господ Бог, а сега те са тези, които трябва да бъдат изгонени! Вредителите и плевелите трябва да изчезнат, така че на тази нива, която Сам Господ обработва, би трябвало да расте и благоденства един чист и полезен плод! Защото ако плевелите останат тук, те ще унищожат всичко, което Господ е засял така славно тук! Бъди абсолютно честен – прав ли съм или не?!“

[78:5] **Йонаел** казва: „Че си абсолютно прав в мнението си, никой няма да оспори наистина, но дали това е съществено важно точно сега, е друг въпрос. Много възможно е тези богохулници, изплашени извънредно много, може да се преобърнат вътрешно,

да почувстват разкаяние и да се преобразят напълно; и тогава в края на краищата, не би било редно да бъдат прогонени! Защото грехът остава наказуем в човека, само докато той пребивава в грях, но след като веднъж човек изостави напълно греха и се обърне към реда, установен от Бог, тогава грехът и наказанието за него вече нямат нищо общо с човека!

[78:6] Но да накажеш преобразен човек, защото един или няколко пъти е съгрешил преди, поради заслепение от глупост или слабост, би било венец на безразсъдството! Недостойно за един истински човек и за целия Божествен порядък! И такова действие е все едно един неразумен лекар, който казва на пациента си след като се е възстановил така: „Ти сега наистина си възстановен напълно, но ти осъзнаваш, че твоята плът и особено този и онзи твой крайник съгрешиха срещу теб и трябва сега да бъдат бичувани според степента, в която те измъчиха!“ Когато изцелените започнат да наказват тялото си, което тъкмо е било изцелено, с всякакви изтезания или ако те насила се измъчват, какво ще остане от тяхното изцеляване?! Те ще станат десетократно по-зле, отколкото преди! Тогава въпросът е: каква полза от това ненавременно причиняване на болка на плътта?! Защо е това допълнително измъчване, което разболява отново изцелената плът? Но ако такова отношение е изключително глупаво по отношение на материята, колко по-безмилостно е то за духа на човека?!

[78:7] Наша отговорност наистина е по братски да напомним за опасностите от съгрешаване на онези хора, които са били съгрешили и след това са се преобразили! Но в същото време и да ги подкрепим и окуражим в тяхното ново преобразено състояние с всички достъпни ни средства, така че те да не изпитат повторно обвързване към греха! А да ги призовем и да им

поискаме сметка и да ги накажем, когато те вече са се променили, би било все едно да повлечем преобразените грешници обратно към десетократно по-голяма греховност!

[78:8] И тук може да се зададе въпросът дали такова отношение не би било стократно по-силно наказуемо от Бога, отколкото предишния грях сторен от нарушителя! Повярвай ми, наказанието, което всеки грях носи със себе си вече е лекарство срещу душевната болест, наречена „грях“, но след като веднъж тази болест е излекувана чрез приложеното лекарство, защо ни е друго лекарство, когато вече няма болест?!“ **Командирът** казва: „Като предпазна мярка срещу бъдещо огнище на болестта!“

[78:9] **Йонаел** казва: „Да предпазните мерки са важни наистина, но те трябва да имат укрепващо и заздравяващо естество, както се каза, а не да отслабват или дори убиват! Гневът няма да бъде успокоен чрез гняв, а само с любов, нежност и търпение!

[78:10] Ако някой гори, тогава върху му трябва да се полее вода, а не врящ катран или разтопена руда! Ако някой счупи крак, тогава нека го занесат и да му наместят крака и да го шинират, така че счупеният му крак да може да се оправи, а не го налагат със сопа, затова, че е ходил толкова тромаво, че си е счупил крака!

[78:11] Наскоро ми беше разказано от един мисионер, проповядващ Бога на Авраам, Исаак и Иаков на скитите, че тези диви номади наказали един човек, заради смъртта му! Те го разсъблекли и го завързали на един стълб, и го били цял ден с пръчки; и това правели с трупа на жертвата на убийство, защото било негова собствена грешка, че сам бил позволил да бъде победен по сила и убит! Убиецът, от друга страна, бил похвален за триумфа му над другия и затова, че опазил собствения си живот!

[78:12] Колкото и глупаво да звучи, то прилича на нас самите, ако искаме по един или друг начин да доубием някого, който чрез грях – една истинска болест на душата – вече е духовно погинал!

[78:13] Един болен наистина има нужда от лекар и лекарство. Но да го накажеш за това, че е имал нещастието да се разболее, това, мой скъпи приятелю, е характерно за най-тъмната Скития! Аз вярвам, че сега ти разбра, че е по-добре да следваме Господа на живота, отколкото да Му попречим с гордост и несръчни действия и така, неоправдано и дори по дяволски или с откровена глупост, да погубим Неговата велико, Божествено дело!“

Глава 79

[79:1] **Главнокомандващият**, напълно обзет от убедително истинските слова на Йонаел, казва: „Да, сега ми е напълно ясно и ще се откажа от идеята си и ще я изпълня само, ако бъда подтикнат от теб; и затова ти ще бъдеш един изпратен от Бога управител на тази общност, със старшинство във всички неща. Отсега насетне няма да правя нищо без да се посъветвам с теб.“

[79:2] **Йонаел** казва: „Така е добре и е достойно за благоволението на Господа! Когато тялото на някого е болно, трябва да се даде помощ; ако обаче душата на някого е болна, трябва да се окаже психическа помощ в съответствие със заболяването!

[79:3] Душевните страдания на децата могат най-добре да се излекуват чрез добра дисциплина, при което и пръчката няма да е излишна. Душевните болести на възрастните обаче, се лекуват чрез мъдър и любящ съвет, чрез цялостно обучение и наставление, чрез смъмряне, мотивирано от дълбока любов и с обръщане на вниманието към неизбежните лоши последствия, които ще възникнат съвсем скоро, ако слабостта на душата не се преодолее. Ако това не даде резултат при много упорити или слепи и глухи души, едва тогава би било време такива същества да се подложат на по-сурови и строги мерки, в основата на които обаче, в изобилие трябва да присъства любов към ближния, защото само от нея, може да произлезе благословията за по-сурови мерки!

[79:4] Ако обаче, водещият лечението действа само от гняв и адска отмъстителност, тогава усилията му са безполезни! Вместо хората с болна душа да бъдат изцелени и да станат

истински хора, те се превръщат в дяволи, чиято отмъстителност в бъдеще никаква власт и сила не би била способна да успокои.

[79:5] За известно време сатана може да бъде сдържан от могъщество и сила свише. Но ако Господ, заради надменни хора, които мислят, че чрез своята власт и мъдрост, състояща се от безмилостна тиранична суровост, са способни да запазят реда, който ги устройва, оттегли Своето могъщество и освободи сатана от неговите окови, тогава за броени часове ще настане край на властта на онези, които си въобразяват, че са толкова могъщи! Защото хората, които поради такова погрешно отношение са били превърнати в истински дяволи, като придошла река ще се нахвърлят върху тях и ще ги погубят и от тях няма да остане и следа!

[79:6] Най-лошото въздействие има смъртното наказание. Защото, каква е ползата да се погуби тялото на един човек, ако той не може да укротява тази душа и дух, в които живее реалната сила за действие и изпълнение?!

[79:7] Който вярва, че се е отървал от своя враг, когато е погубил тялото му, е десетократно заслепен! Защото по този начин той от един слаб видим враг, си е създал хиляда невидими, които го преследват денем и нощем и увреждат тялото, душата и духа му!

[79:8] Вземи една война, в която не рядко се погубват телата на много хиляди! Победителят в слепотата си вярва, че се е избавил от враговете си, чиито тела е погубил! Но това е голяма грешка! Душите и духовете на убитите, благодарение на своето пряко въздействие върху климата на Земята, опустошават няколко години различни култури и по този начин неизбежно предизвикват повишаване на цените на храните, което предизвиква недостиг и всякакви видове гибелни епидемии и

мор! Те за кратко време погубват повече хора, отколкото убитите вражески войници. Така с намалена сила, която неговата земя би трябвало да му даде, той е принуден, за да съществува, да плаща висока цена за наемници от чужбина. Така, той и земите му задлъжняват и когато след няколко години напълно е изтощил земята и народа си и не може да плаща повече дълговете си, нито на войниците, той съвсем скоро ще бъде преследван и проклинан от всички. Народът му, който е завладял, подтикван от изключителна мизерия, ще се надигне срещу него и външните врагове няма да пропуснат тази възможност за възмездие с война срещу него. И той, тържествувалият победител, никога няма да бъде увенчан с победа в такава битка, а отчаяние, като тигър с ноктите си ще го сграбчи и ще разкъса духа и най-съкровените нишки на живота му!

[79:9] И виж, всичко това е дело на убитите телом врагове!

[79:10] Затова, древно правило и обичай е, когато човек умира физически, всички които са близки с него да се помирят с него и да получат неговата благословия, защото ако той умре като нечий враг, този който остане жив като негов враг е за съжаление. Първо, освободената душа ще измъчва непрекъснато ума на оцелелия чрез непоносими угризения на съвестта и след това ще уреди обстоятелствата в земния живот на оцелелия по такъв начин, че той едва ли би бил способен да се оправи в света!

[79:11] Господ позволява всичко това, за да получат душите на оскърбените удовлетворението, което заслужават. И освен това, за останалия жив е неизмеримо по-добре да бъде измъчван в този материален свят за действията си, породени от

гордост, отколкото ако след смъртта на тялото му, той веднага попадне в ръцете на стотици хиляди враждебни духове, които със сигурност, няма да се отнесат любезно с него, като с човек съвсем неопитен в онзи свят!

[79:12] Ето защо е толкова изключително важно да пребиваваш в този свят в любов и истинско приятелство, да правиш добро на всеки враг, вместо да му вредиш и да благославяш онзи, който те проклина, защото не можеш да знаеш кога Господ ще го призове от този свят! Ако той е бил в този свят мой враг само за дребни и незначителни неща, след това той ще стане враг в големи неща като дух.

[79:13] От детството си Давид беше човек по сърцето на Самия Йехова, но срещу волята на Господа, той си създаде враг от един човек на име Урия, и в ужасяващо отмъщение с позволението на Господа, духът на Урия след това обсеби Давид! И това е, и винаги остава, сигурно последствие от враждебно действие срещу човек, пряко волята Божия!.

[79:14] Разбира се, съвсем различно е ако Сам Господ те приканва да направиш това, както Той прикани Давид с военна сила да унищожи физически филистимците, които вече бяха станали сатанински врагове на Бога и хората! В отвъдното те са незабавно подложени на строго осъждане и не могат никога да се надигнат срещу ръката на Бога, тъй като са сразени от могъществото на Господа.

[79:15] Обаче, това е доста различно от враговете, които ти сам си създаваш срещу волята Божия или чрез гордостта си, или чрез най-несъвършена, измислена от човека справедливост, за която се казва, че най-голямото право същевременно води и най-голямата грешка; Такива врагове, след като захвърлят телата си, ще станат твоите най-непримирими врагове!

[79:16] Бих ти дал хиляда пъти живот, ако можех, ако ти би могъл да ми покажеш един щастлив човек на света, който е имал враг, отишъл отвъд преди него! Не съм срещал такъв! Но знам случаи, в които отмъщението на духа, който става враждебен на един дом се простира до десето коляно; както и случаи в които към хората в една страна или област са се отнасяли много лошо, след това като духове те опустошавали такава страна или област много години поред, понякога завинаги, така че там повече не можели да живеят хора! Приятелю, макар, че това мое добронамерено наставление може да ти звучи доста невероятно, то е все пак неопровержима истина! Ако не беше така, как бих могъл някога да се осмеля да ти го дам пред Господа и Неговите ангели?! Но ако ти храниш някакво съмнение, обърни се към Господа, вечния Творец на всички неща и Той ще ти даде напълно валидно свидетелство за абсолютната истина на това, което ти казах!“

Глава 79

[79:1] **Главнокомандващият**, напълно обзет от убедително истинските слова на Йонаел, казва: „Да, сега ми е напълно ясно и ще се откажа от идеята си и ще я изпълня само, ако бъда подтикнат от теб; и затова ти ще бъдеш един изпратен от Бога управител на тази общност, със старшинство във всички неща. Отсега насетне няма да правя нищо без да се посъветвам с теб.“

[79:2] **Йонаел** казва: „Така е добре и е достойно за благоволението на Господа! Когато тялото на някого е болно, трябва да се даде помощ; ако обаче душата на някого е болна, трябва да се окаже психическа помощ в съответствие със заболяването!

Глава 79

[79:1] **Главнокомандващият**, напълно обзет от убедително истинските слова на Йонаел, казва: „Да, сега ми е напълно ясно и ще се откажа от идеята си и ще я изпълня само, ако бъда подтикнат от теб; и затова ти ще бъдеш един изпратен от Бога управител на тази общност, със старшинство във всички неща. Отсега насетне няма да правя нищо без да се посъветвам с теб.“

[79:2] **Йонаел** казва: „Така е добре и е достойно за благоволението на Господа! Когато тялото на някого е болно, трябва да се даде помощ; ако обаче душата на някого е болна, трябва да се окаже психическа помощ в съответствие със заболяването!

Глава 80

[80:1] След това **главнокомандващият**, както и мнозина от другите присъстващи гости, се учудва доста и казва: „Ако е така, то животът на Земята е опасно нещо. Кой може да издържи?“

[80:2] **Аз** казвам: „Всеки, който живее според Моето учение! Но който живее според чувството си за собствено достойнство, което обикновено е наситено със самовлюбеност и гордост, и не може от цялото си сърце да прости и да благослови десетократно повече онзи, който го е оскърбил по някакъв начин, рано или късно ще трябва да вкуси неизбежното последствие от враждебността, заради която той не може по никой начин да очаква някаква защита от Мен, освен ако не е платил дълга си към своя враг до последната пара! Затова, живейте в мир и в единение с всички! По-добре е за вас да страдате несправедливо, отколкото да отвърнете дори с явна справедливост някому. Така няма да възпитате свои отмъстители и духовете, които иначе биха станали ваши врагове, ще бъдат ваши ангели хранители и ще отблъскват множество заплашващи ви бедствия!

[80:3] Но защо това е, и трябва да бъде така? Тук Аз казвам: защото трябва да бъде така в съответствие с Моята воля и неизменен ред!“

[80:4] **Главнокомандващият** казва: „Да, Господи. Аз сега разпознавам съвсем ясно твоята безкрайна и неограничена любов и мъдрост и казвам: ако е възможно всички хора някога да се проникнат от Твоето учение, тогава Земята ще се преобрази в едно изцяло небесно царство. Но – и то голямо „но!“ – кога ще стане това?!

[80:5] Когато мисля за необятната Земя, чието начало и край никой изследовател още не е достигнал, и за безбройните

човеци, населяващи неизмеримата ѝ повърхност, тогава цялото ми същество се замайва до най-съкровените си фибри! Основна черта на множеството обитатели на огромната Земя изглежда е най-грубата злонамереност!

[80:6] Огромното мнозинство са изпълнени изцяло с животински егоизъм и яростна надменност!

[80:7] Където и да се засели по обширната Земя някоя малка група хора миролюбци, постигайки някакъв определен стандарт на живот в една общност, те скоро биват надушвани от финия нюх на хора-вълци и -тигри, които ги връхлитат; и тези бедни хора биват подчинявани и стават хилядократно по-нещастни, отколкото в предишното си, естествено състояние!

[80:8] Когато обаче такива мирни и образовани малки народи, все пак със смелост, интелигентност и енергията на духа си се утвърдят като победители над своите врагове, които те разбира се, е трябвало да унищожат напълно чрез оръжие в ръка, тогава обаче духовете на победените мъртви стават техни още по-големи и по-опасни врагове. Тогава аз съвсем искрено питам как, кога и при какви обстоятелства Твоето най-спасително учение някога напълно ще прорасте по Земята, за да определя деянията и постъпките на всички хора?

[80:9] Ако само някои малки избрани общности най-щастливо се наслаждават на благите лъчи на твоето ненадминато учение, тогава те ден след ден ще бъдат обкръжавани от все повече врагове. Ако те доброволно се предадат, те ще бъдат роби на своите завоеватели и ще трябва да търпят всяко нечовешко потисничество, както накрая и забраната на спазването и прилагането на Твоето учение.

[80:10] Но ако с някакъв обрат на властта те станат господари на враговете си, тогава духовете и душите на избитите

в битка ще станат наистина техни непобедими врагове, и тогава по мое мнение, с небесното царство на Земята ще бъде свършено!

[80:11] Затова, аз ще оставя отворен въпроса дали дори за най-добрата кауза, човек може просто да отвръща с добро на злото на всеки враг! Няма да хвърля ни най-малко съмнение, че е потенциално възможно с това да си създадеш видим приятел от един потаен враг, но дали това правило може да се приложи благословено и към големи маси врагове в полза на каузата, това, Господи, прости ми липсата на пълно разбиране, бих искал да попитам, поради посочените причини!

[80:12] Това напомня за злощастните Сцила и Харибда, когато след като благополучно избегне първата, човек с още по-голяма готовност бива погълнат от втората! Господи, хвърли поне малко светлина върху това и аз ще прегърна братски всички свои врагове и ще освободя всички хвърлени в затвора, включително всички крадци, разбойници и убийци, независимо колко са лоши!“

Глава 81

[81:1] **Аз** казвам: „Приятелю, ако тълкуваш и разбираш Моето учение по този начин, то ти си още твърде късоглед! Йонаел също вече ти каза, че в случай на битка, започната от Бог или при неизбежна самоотбрана, душите на хората, убити при такива обстоятелства незабавно биват подложенесправедини на строго осъждане, като така се предотвратява евентуално причиняване на някакво въздействие или върху техните правдиви победители, или на самата Земя. Но ако това е неоспоримата истина, от която можеш ясно да разбереш как стоят нещата, как можеш да противопоставяш на Моето учение такива недостоверни изказвания?!

[81:2] Кой ти каза, че истинските престъпници, които често са по-лоши от диви зверове от джунглата, не трябва да бъдат задържани и обезопасявани?! Това вече е оспорване на истинската любов към ближния, защото ако ти със сигурност трябва да убиеш хиена с оръжие, ако тя нападне човек, така също трябва да се притечеш на помощ на праведен човек, ако е нападнат от разбойник-убиец на улицата или в къщи.

[81:3] Тъй като такива хора-хиени, ако се размножат, могат да поставят в опасност не само отделни скитници, но и цели области, това дори е неизбежното задължение на властите, които трябва да обявят преследване на такива опасни хора и надеждно да ги затворят.

[81:4] Но смъртно наказание трябва да се прилага само към онези, при които в период от десет години всеки опит да се постигне истинско подобрение е пропадал. Ако престъпникът обещае да се поправи на ешафода, трябва да му се даде още една година! Но ако и тогава няма подобрение, екзекуцията трябва да се извърши, защото в такъв случай поправянето на такъв човек на

Земята не може да се очаква и е за предпочитане той да бъде отстранен от тази Земя!

[81:5] Ако обаче, представителят на законната власт пожелае със съгласието на общността да промени съвсем заслуженото смъртно наказание на някой престъпник с доживотен затвор и продължат усилията си за поправяне, те имат правото да го направят и Аз няма да им потърся сметка за това.

[81:6] Този вид врагове на онези хора, които живеят в съответствие с Моето учение, нямат обратно въздействие след физическата им смърт. Такава възможност съществува само за духове, които се стремят към по-високи цели на Земята са били убити по най-жесток начин от тиранизиращи, изключително високомерни и кариеристични, и властни и следователно, незаконни управници!

[81:7] Когато съдиите, лишени от всякакви по-благородни чувства, чрез най-несправедливи съдебни процедури създават врагове, тогава тези ще отмъстят на тези несправедливи съдии като духове, защото Аз давам на такива духове възможност за обратно действие, но никога на духове, които по принцип са зли! Аз вярвам, че твоите съмнения сега се разсеяха!?“

[81:8] **Командващият** казва: „Да, Сцила, заедно с Харибда са отстранени и сега съм наясно с това.

[81:9] Но за мен е неясно както винаги как Твоето истински свято учение ще се разпространи безпрепятствено в нощта, в която сега е погребано човечеството! Според Твоите собствени твърдения, свръхестественото преминаване, от една страна няма да е от голяма помощ за хората, защото то би създало само машини от хората, които трябва да бъдат и подлежат на освобождение; по естествения начин обаче, то ще се плати с много кръв и ще изисква изключително дълго време! Наистина,

аз бих потвърдил, макар да не съм надарен с дара да пророкувам, доколкото познавам човешката раса в Азия, Африка и Европа, която в следващите две хиляди години, дори и половината от жителите на Земята няма да бъдат стоплени от светлината на Твоето учение! Прав ли съм или не?“

[81:10] **Аз** казвам: „В това, в основи, ти в никакъв случай не грешиш. Но това не е толкова важно, както си мислиш, защото не най-широкото разпространение и приемане на Моето учение на тази Земя е толкова важно, колкото издигането в крайна сметка, чрез Моето сегашно идване и Моето Слово и учение, на един мост между този материален и онзи духовен свят, чието вечно царство лежи отвъд смъртта!

[81:11] Който в този свят приеме най-сериозно Моето учение, ще премине този мост още в плът; но който приеме това учение равнодушно, непълно или изобщо не го приеме, ще пристигне в онзи друг свят в голяма тъмнина и ще му е много трудно да намери този мост!

[81:12] Но онези хора, които може и никога да не са в състояние да намерят нещо за Моето учение, в отвъдното ще получат водачи, които ще ги отведат до този мост. Ако тези духове, все още неосведомени за Моето учение, последват тези водачи, също ще преминат по този мост в истинския вечен живот, но ако упорито се придържат към своето учение, те ще бъдат съдени като обикновени създания и няма да станат Божии чада! Виж, така стоят нещата! Премисли пак и Ми кажи дали ти харесва, само, че по-скоро, защото наистина, краят на Моето време тук наближава!“

[81:13] **Главнокомандващият** след малко казва: „Господи, сега всичко е ясно и разбираемо за мен, а за някои допълнителни въпроси, тук Ти си събудил за нас човек, който

може да ни поучи за всичко! Затова нека завинаги се прослави и възхвали Твоето име извън всяка мяра и от мен, и от всички нас! Приеми само още една смирена молба, след като Ти си тръгнеш от нас, да се върнеш скоро! Тъй като моята основна грижа тук ще е, ако отново се върнеш при нас, да намериш сърцата ни по-достойни за Теб, отколкото са сега!“

Глава 82

Йоан, 4:43. „А след двата дена Той си тръгна оттам и отиде в Галилея.“

[82:1] **Аз** казвам: „Аз със сигурност ще дойда отново, но тайно. Не всички в тази област ще могат да открият Моето присъствие тогава, защото повечето хора ще продължават да се заселват тук, поради голямото данъчно бреме в Иудея и Галилея, а тази страна е под най-малко бреме, тъй като Моят Иайрут плаща почти всички данъци на бедните.

Йоан, 4:44. „Защото Сам Иисус засвидетелства, че един пророк няма почит в отечеството си.“

[82:2] Но там, където има много сънародници, там един пророк не е много ценен, освен ако не е старец. Само онова, което се казва от старите хора, глупците приемат за Слово от Бога, а мъдростта на един млад човек приемат за игра на въображението, понякога смесена с известен здрав разум. Но по отношение на чудодейните знамения, всички те се причисляват към сферата на магията, която за съжаление в тези времена е твърде обичайна. Хората сега са много слепи, за да различат фалшивото от истинското, и затова отхвърлят всичко.

[82:3] Затова е по-добре за един пророк да пътува в странство, защото той е длъжен да извърши повече там, където все още е непознат. Затова, Аз и Моите ученици ще ви оставим сега, и все пак скоро ще ви посетим отново, както обещах.

[82:4] Но един човек, който е работил тук като бирник, на име Матей, Аз ще взема с Мен, заради това, че пише бързо и добре, така че да записва Моите поучения и дела; дайте му разрешително за пътуване!“

[82:5] Главнокомандващият веднага прави това, благодарейки Ми пламенно за всичко. Всички останали гости,

вдъхновени от неговия пример, също благодарят. Но мнозина, изтощени от целодневното пътуване са заспали около масите. Будните се канеха да ги събудят, но Аз казвам: „Нека да си почиват до разсъмване. За Мен е по-добре да отпътувам тихо, в полунощ, за да не създам твърде много вълнения. Самите вие също останете тук до разсъмване, без да Ме съпровождате, нито да вървите с Мен, освен в сърцата си.

[82:6] Обаче, ти Мой Йонаел, погрижи се Моето учение да хване корен тук и след това да даде много плод, както едно младо дърво на живота ражда много и добри плодове. Но Аз ти давам чрез Моето име и власт от Небесата за изключителна сетивност, но не позволявай твоето усърдие да те въвлече в неблагоразумната ѝ употреба, защото тогава би сътворил повече беди, отколкото добро! Аз ще ти оставя за малко един ангел в дома ти, от когото ще се научиш мъдро да използваш тази небесна сила! Но не казвайте на никой чужд, че ангел от Небесата живее при Йонаел!“

[82:7] В този момент Ирхаел и Йорам също идват към Мен плачейки, като не могат да говорят от любов и благодарност. Но Аз ги благославям и казвам: „Успокойте се! Скоро ще дойда отново при вас!“

[82:8] И двамата прегръщат нозете Ми, покривайки ги със сълзи, а Йорам възкликва: „О, ти свят миг, бързай да доведеш Господа на славата при нас в Неговия дом завинаги! О, Господи, помни онези от нас, които Те обичат с целите си сърца и ела скоро, за да останеш при нас завинаги!“

[82:9] **Аз** казвам: „Да, Аз ще дойда пак, но, както казах само тайно, защото отсега насетне никой не трябва чрез Моето присъствие да бъде принуден да повярва, че съм изпратен свише, и поради това – в Моето Слово.“

Глава 83

[83:1] Самото учение трябва да доказва правотата на истината. Който отсега насетне не успее да живее според Словото, ще погине поради осъждане от същото Слово, което му е било казано и в което той не е повярвал и уповавал!

[83:2] Защото точно, както Аз имам властта от Отца да дам или не, от Себе си вечен живот на всеки, който има волята, същото може да изпълни и Моето Слово; защото Моето Слово неизменно е всемогъщият и всевечен израз на Моята воля!

[83:3] Този, който изцяло възприеме Моето Слово и неизменно постъпва и живее според него, по такъв начин възприема Мен с цялата Ми любов, мъдрост, могъщество и власт и така става истинско дете на Бога, на което Отец на Небесата не ще откаже нищо от това, което Той има!

[83:4] Светият Отец не може да направи повече от това да прояви Себе си в Мен, Неговия Син, правейки от вас, сътворените същества под осъждане, напълно свободни богове и наричайки ви Свои приятели и братя!

[83:5] По всяко време мислете кой е Този, който сега ви разкрива това и какво получавате с това откровение, тогава материалният свят няма да ви изкушава повече и вие лесно ще го преодолеете! Това е още по-необходимо, тъй като вие не можете да станете чада на Отца в Небесата, освен ако не сте победили напълно света вътре в самите себе си!

[83:6] Аз не възнамерявам с това да правя от вас долнопробни обвинители на света, а само мъдри негови ползватели!

[83:7] Няма ли да наречете глупец този, който толкова се привързва към някой добре работещ инструмент, който му е нужен в работата му, че не желае да го използва по предназначение, а

продължава само да го зяпа с дълбока наслада. Съхранявайки го в шкафа, за да го предпази от ръжда, за да не изгуби от красотата си, с което би намаляло празното му удоволствие от него?!

[83:8] Светът също е един инструмент за вас, с който, ако се използва подходящо, можете да създадете много добри и великолепни неща! Но като Мои ученици сега вие трябва да използвате този инструмент по начина, по който Аз, като ваш единствен и най-верен Учител, ви научих през тези три дена и половина!

[83:9] Така използван и прилаган, този инструмент ще ви подготви и ще осигури за вас вечен живот; но ако го използвате по различен начин, той ще стане като много остър нож в ръцете на малко дете, с който то би могло само твърде лесно да си нанесе смъртоносна рана, която едва ли някой лекар би могъл да изцели!

[83:10] Приемете и Моята благословия с тези думи и ги предавайте на всички онези, които не можаха да ги чуят, така че накрая никой да не може да се оправдае, че не познава Моето учение!

[83:11] А сега, онези малцина Мои ученици и също онези от вас, които Ме последваха тук от Галилея и Йерусалим, подгответе се за пътуването до Галилея, където можете отново да се заемете с обработката на нивите си!“

[83:12] С това обръщение Аз се изправям, давайки също знак на останалите ангели, който само те могат да разберат, след което всички без прикрепения към Йонаел, изчезват. Видимите врати на Небесата също се затварят, но домът на Ирхаел и Йорам остава с цялата си небесна наредба, както и замъкът на Иайрут. Всички будни ни изпращат навън до портата на къщата. Главнокомандващият обаче, не пропуска да Ме придружи до края на града, след което се връща обратно в Сихар.

Край на втория ден в Сихар.

Глава 84. Пътуването до Галилея (Гл.84-96)

[84:1] Ние продължаваме своето пътуване и по изгрев слънце достигаме границите на земите на Самария, влизаме в земите на Галилея и спираме за почивка на един хълм без дървета, на една поляна с прекрасна трева.

[84:2] Великолепната гледка не би могла да бъде възхвалена достатъчно високо от всички и писарят Матей казва: „Господи, ако всички хора бяха дълбоко проникнати от твоето всеобхватно учение, тогава тази страна би била тъй прекрасна, като Рай за хората! Но когато се замисля как хората в голямата си част са по-зли от най-кръвожадните хищници, тогава аз почти упреквам Господа Бога, че е създал тази Земя толкова великолепна за такава зла паплач!"

[84:3] **Аз** казвам: „В такъв случай този укор е отправен към Мен, защото Отец и Аз сме Едно! Защото вечната мъдрост на Сина, която е всъщност, мъдростта на Отца, породи великия план на Творението, докато любовта на Отца, добави „Да бъде" и така възникнаха Земята, слънцето, луната и звездите!

[84:4] Хората, населяващи тази Земя обаче също бяха създадени от Мен и сега ще бъдат преобразени!

[84:5] Ако обаче, нещата стоят така, как ще Ме укоряваш? И освен това, тази Земя не е твърде красива, както ти изглежда. Всички тези области, които виждаш от тук, изглеждат толкова приятни само от определено разстояние. Приближи се и ще откриеш малко или никаква красота и очарование в тях, освен може би случайно дърво или градина, като част от палата на някой богат човек! Ще наречеш ли и тези неща красиви?

[84:6] Погледни към слънцето; там има доста различни зони! Там една пустиня е по-великолепна от един рай тук! Защото ако единствено слънчевата светлина прави земните области да

изглеждат красиви и приятни, тъй като без нея Земята би била една долина на нещастие и страх, колко много по-великолепни трябва да са местата на самото велико слънце, от което тази Земя заема бледното си блещукане!“

[84:7] **Матей** казва: „Господи, какво казваш? Слънцето също е един цял голям свят с неизразимо по-красиви пустини от тукашния рай?! Виж огромната Земя сравнена с мъничкия блестящ диск на слънцето! Колко пъти би се нанесъл той върху мястото от повърхността, което гледаме и което със сигурност е най-малкото на Земята, и след това колко пъти върху цялата Земя?!“

[84:8] **Аз** казвам: „Виж, работата е там, че като не схващаш напълно дори земните неща, за които Аз ти разказвам, как ще Ме разбереш, ако започна да говоря за небесните неща?! Виж и проумей!

[84:9] Погледни, там на юг един кедър в най-отдалечения край на планинската верига. Сравни привидната му височина с един стрък трева висок една педя, и ще разбереш, че ако държиш стръка трева до лицето си, той ще е многократно по-висок от отдалечения кедър, а всъщност кедърът е сто пъти по сто пъти по-висок! И това се дължи на разстоянието! Ако си бързоходец, би стигнал до този кедър за десет часа. Какъв огромен ефект върху окото има едно разстояние само от десет часа?

[84:10] А сега помисли за разстоянието между слънцето и Земята! Виж, ако една птица е напуснала Земята с най-бързия си полет при сътворението на Адам, тя трябва да лети още години преди да стигне слънцето! Ако можеш да схванеш това, ще разбереш тогава защо слънцето, хиляди пъти по хиляди пъти по-голямо от Земята, оттук може да изглежда толкова малко!“

[84:11] **Матей**, доста объркан от това разстояние и големина, казва: „О, Господи, ако е така, как тогава ти си способен да направляваш и поддържаш един такъв свят от Земята?!“

[84:12] **Аз** казвам: „Да, това, което може да изглежда за теб дори толкова невъзможно е, между нас казано, изключително лесно за Мен! Разбира се, сега ти все още не можеш да схванеш това, но ще дойде време, когато ще обхванеш всичко това.

[84:13] Но, за да можеш да видиш това чрез могъществото на Отца в Мен Аз мога веднага да достигна слънцето, гледай! Сега Аз ще покрия слънцето за два мига, така, че никое око от Земята няма да го забележи, от което на теб ще ти стане ясно, че Аз мога да стигна слънцето дори от тази Земя!“

[84:14] **Матей** казва: „О, Господи, не го прави иначе хората ще погинат от мъка!“ **Аз** казвам: „Не се безпокой! Хората ще помислят, че това е обикновено затъмнение, което се случва от време на време поради обичайния ход на нещата и след няколко мига пак ще видят слънцето. Внимавай сега!. **Матей** казва с известен трепет: „Господи, няма ли тези, които са тук наоколо да осъзнаят това?“ **Аз** казвам: „Остави ги да спят и почиват; достатъчно е, че ти ще го преживееш, защото един писар трябва да знае повече от онези, които все още не са призвани за такива! И гледай, Аз сега казвам, Слънце, скрий лика си от цялата Земя за седем мига! В този момент става тъмно като в рог. Само някои от най-ярките звезди слабо се появяват.

[84:15] **Матей** трепери от страх и казва: „Господи, Ти си Всемогъщ! Кой може да стои до Теб, ако Божествената ти ръка може да достигне такова безкрайно разстояние в един момент?!“ Матей едва завършва тези няколко думи, слънцето вече грее отново с пълния си блясък и Моят Матей диша отново по-

свободно, но не може да произнесе и дума от изумление. Едва след някое време, той събира смелост да каже: „Не, Господи, това не мога да го разбера! Твоето могъщество трябва да е безгранично! Но в бъдеще, моля спестявай ни такова потресаващо доказателство за Своето могъщество, о, Господи, защото цялата Земя би могла скоро да спре и да погине пред него!“

[84:16] **Аз** казвам: „Не се безпокой! Загина ли някой досега?! А малко страх няма да навреди на един чувствителен човек. Но сега събуди заспалите, защото трябва след малко да продължим! Но не казвай никому нищо за тази гледка и това знамение!“ След това Матей събужда заспалите и се приготвяме да продължим пътя си, който от тук е едно доста стръмно и затова по-бързо слизане, отколкото изкачването преди това.

Глава 85

Йоан, 4:45. „Когато Той дойде в Галилея, галилейци Го приеха, защото бяха видели всичко, което Той бе извършил в Йерусалим на празника, понеже и те бяха ходили на празника.“

[85:1] След като пристигнахме в долината скоро дойдохме до едно галилейско село, в което живееха мнозина от галилейците, които бяха присъствали на празника в Йерусалим, когато прочистих храма. И понеже не беше минало много време от този случай в Йерусалим, всичко беше прясно в съзнанието им.

[85:2] Като Ме видяха да преминавам по улиците на тяхното село, те скоро наизлязоха от жилищата си на улицата, поздравявайки Ме много приятелски и не бяха способни да Ме възхвалят твърде много за онова в храма, което за тях беше едно дръзко деяние. И тяхната радост, че Ме виждат беше по-силна, защото почти всички бяха помислили, че фарисеите в Йерусалим може тайно да са Ме изпроводили от този свят! Защото тези галилейци едва ли знаеха повече за Мен от това, че Аз съм синът на благочестивия Йосиф и че Бог беше с Мен по начина, по който беше и с Йосиф. Аз и Моята свита трябваше да останем с всички тях през целия ден и накрая и през цялата нощ. Те ни посрещнаха според възможностите си и имаше много въпроси и обсъждане, и темата за Месията също дойде на ред и мнозина видяха и Го разпознаха в Мен.

[85:3] Защото казаха: „Този, който може да покаже такава смелост пред хиляди в храма трябва да има съзнание за огромна власт, която Му се дава свише! Защото, ако един обикновен човек опита да стори това, щеше да си изпати зле! Нито щеше да извърши нещо срещу ръждясалите стари обичаи, преобладаващи в храма! Но с Теб беше различно! Те побягнаха от храма, като че бяха ударени от могъща буря и оттогава в храма вече не се прави

пазар!“ А **Аз** казах: „И няма и да се прави там отсега насетне, защото краят му е близко!“

[85:4] Тук **галилейците** бяха изумени и казаха: „Ако е така, тогава лошо ни се пише! Тогава какво има да стане с вечното господство на потомците на Давид, както е обещано от пророците и които Месия трябва да възстанови?!“

[85:5] **Аз** казвам: „Той наистина ще основе едно ново, вечно царство за истинските чада и потомци на Давид, и с това и за всички хора по Земята, но не на тази Земя, но над нея – в Небесата! Който тълкува пророците иначе, ще ходи в тъмнина.“

[85:6] При тези думи някои си тръгват, тъй като те вярват в един земен Месия, но мнозина помолиха за по-подробно обяснение.

[85:7] Но **Аз** казвам: „Вие също ще трябва да видите знамения, иначе няма да повярвате в нищо! Затова последвайте Ме до Кана и след това и наоколо и ще получите учение и знамения!“

[85:8] Но сред Моята свита имаше мнозина от Кана, които най-предано Ме бяха придружавали през цялата тази образователна обиколка, след онзи празник. Те искаха да започнат да разказват за всички поучения, които бяха чули и видели от Мен.

[85:9] Но **Аз** казвам: „Още не е време за това. Но оставете ги да ни последват и там ще споменем нещо от това и те сами ще видят и открият повече! И така нека продължим нашето пътуване! Но нека не разговаряме по пътя, тъй като наоколо има лагери на фарисеи!“

[85:10] Галилейци потвърдиха това, че сега там има фарисейски шпиони, дебнещи навсякъде, спиращи пътниците по пътя, за да им задават въпроси за най-различни неща, а от време на време също и за някой си Иисус от Назарет и дали е проповядвал сред тях. И **Аз** казах: „Точно поради тази причина трябва да вървим към Кана мълчаливо; те твърде благоразумно няма да задават въпроси на нашата многобройна свита!“

Глава 86

Йоан, 4:46. „И тъй Иисус отново дойде в Кана Галилейска, където Той беше превърнал водата във вино.“

[86:1] С тези думи пътуването продължава и ние стигаме малкото село Кана без неприятности. Пристигайки там, ние веднага се насочваме към къщата, където Аз бях извършил първото общоизвестно чудо. Минава по-малко от час, когато всички там научават, че Аз и всички, които пътуваха с Мен сме пристигнали благополучно и в добро състояние; и всички се спускат да видят, поздравят и посрещнат с добре дошли пристигналите. И като Ме виждат, не могат да намерят достатъчно думи на възхвала и почит за решителния начин, по който съм изчистил Храма в Йерусалим! Защото мнозина бяха дошли на празника от Кана и бяха видели какво извърших в Йерусалим, а бяха научили също как съм изцелил мнозина болни там и как необичайно съм бил възхвален.

[86:2] Аз ги попитах дали няма болни там. Но те казаха, че е доста странно, но няма никой болен в това село.

[86:3] Тогава **Аз** казах, че те наистина са здрави, колкото се отнася до телата им, но не и в душите си: „Защото който се занимава с блудство и разврат е много болен в душата си! Чрез този грях сърцето на човек закоравява ден след ден и става дори по-нечувствително и безмилостно към ближните си и накрая не обича нищо освен себе си и обекта на своята похот, но все пак не в името на обекта, но само в името на задоволяване на похотта му. Такова сърце след това избягва Словото Божие, което му напомня относно неговото лошо желание и накрая дори става враждебно към онези, които носят Словото Божие в сърцата си и живеят според него. Мнозина от вас страдат от тази болест и затова Аз се върнах при вас, за да ви изцеля от тази много лоша и

фатална болест. Тези от вас, които знаят, че страдат от тази смъртоносна болест, би трябвало да Ми се доверят и Аз ще ги изцеля!“

[86:4] При това Мое съобщение мнозина веднага напускат къщата, тъй като гузните се страхуват, че Аз може да издам тайната им и така те си тръгват бързо. Сред тях бяха някои прелюбодейци, някои гузни заради кръвосмешение и мнозина от двата пола, които се бяха заразили и биха били по-спокойни, ако са извън погледа Ми.

[86:5] Не че там нямаше мнозина, които биха искали да бъдат изцелени от този порок, но заради позора! Защото имаха име на почтени и уважавани хора и би било твърде смущаващо техните ближни да открият тяхната плътска немощ. Но те не прецениха, че се издават с бързото си тръгване в отговор на Моето предложение.

[86:6] **Мнозината, които останаха**, казаха: „Не, аз никога ни бих могъл да помисля това за този или онзи!“ **Други** обаче, не можаха да сдържат смеха си, казвайки: „Много умно от Твоя страна! Те нямаше да си кажат, дори ако ги бяха питали направо цели десет години, а Ти само им предложи най-мило да ги изцелиш от това, и виж само как бяха засегнати право в целта! Те вероятно помислиха, че Той, който може да превърне водата във вино, може да ги извика по име, и да каже, ти съгреши по този начин там и толкова много пъти, а ти там по такъв начин и толкова често. И това те не биха могли да понесат, разбира се, и така бяха отстранени! Но те не разбраха, че по този начин се издадоха сами! Ние не искаме да ги съдим, тъй като ние знаем нашите собствени слабости и знаем че е по-добре първо да пометем собствения си дом, но е смешно как те помислиха, че като избягат, няма да бъдат разпознати по начина, по който ти описа греховете! Не, те са по-глупави от персийски носорог!“

[86:7] **Аз** казвам: „Нека си вървят, слепите глупци! Пред хората те изпитват срам, но пред Бога, който всеки път вижда и

изпитва сърцата и нравите на хората, те не се срамуват! Аз казвам на всички ви: Това светско чувство на срам е напразно! Колко би траяло то в този свят?! Скоро тялото им ще им се отнеме, тялото, чиято плът им е давала толкова много сладостни часове! Тогава те ще пристигнат разсъблечени в другия свят, където всичко, което са правили някога така тайно в този свят ще бъде открито с всички подробности. Едва там срамът им ще е истински и траен, и от него няма да се освободят така лесно, както тук!

[86:8] Истина ви казвам: Онези, които са похотливи, нецеломъдрени и развратници няма да влязат в Божието Царство, освен ако не променят драстично най-порочния си начин на живот! Защото вижте, всички други грехове, които извършва човек извън тялото си и може, поради това, да се освободи от тях по-лесно, защото онова, което става извън тялото, не причинява такава вреда на човека, както онова, което става вътре в него! Блудството се извършва вътре в човека, уврежда душата и духа му и поради това е най-опасната от всички злини! Затова го отбягвайте преди всичко и бягайте от него като от чума, защото апетитът за чувствена наслада е хитрият трик на сатана! Горко на онзи, който е позволил на сатана да го завладее по този начин! За него ще е изключително трудно да се освободи от челюстите на сатана! Неизразими страдания и болка ще са неговият дял! Погрижете се за това или иначе ще дойдат време и дни, които никак няма да ви харесат! Но сега нека се оттеглим за почивка!“

[86:9] Няколко, които бяха пътували с Мен си отидоха в домовете си. Моите ученици обаче и майка Мария и Моите братя, т.е., петте сина на Йосиф, останаха с Мен.

Глава 87

[87:1] След като всички останали си тръгнаха, **младият домакин**, на чиято сватба Аз превърнах водата във вино, дойде към Мен, казвайки: „Господи, тези, които ни следваха от Иудея и Йерусалим и се подкрепиха с храна и питие в голямата гостна, биха искали да си поговорят с Теб, защото от това, което мога да схвана, няколко са готови да си тръгнат за родните места и да се грижат за работата си. Ако ми позволиш аз ще отида и ще им кажа!“

[87:2] **Аз** казвам: „Не мисля, че е нужно! Който е и остава с Мен, е в своето истинско отечество, а който не заслужава това единствено истинско и трайно отечество, ще броди наоколо като побягнал звяр, търсейки из пустинята храна и подслон без да намери нито едното и най-накрая ще изнемогва от глад, жажда и студ, ставайки жертва на хищниците в такава безплодна пустиня.

[87:3] Останал ли е някой около Мен лишен от нещо?! Не бяха ли всички насищани всеки ден физически и духовно от Небесата? Някой страдал ли е от глад или жажда и претърпял ли е нещо друго? Някой бил ли е съден от светски съд, че е тръгнал с Мен?! Аз ти казвам: Който иска да си тръгне, нека да върви, но който иска да остане, нека остане! Защото Аз нямам нужда от хора; но хората имат нужда от Мен! Който Ме напусне, ще бъде напуснат и от Мен, и който не Ме търси, и Аз няма да го търся много старателно! Иди и им кажи това!“

[87:4] **Домакинът** казва: „Господи, затруднен съм, без съмнение и Ти няма да си доволен, че тези жители на Кана отидоха по домовете си да си почиват!?“““

[87:5] **Аз** казвам: „Ти не Ме разбра! Виж, тези хора вече напълно Ме получиха в сърцата си и Моето учение стана свещено за тях; но за онези иудеи, учението, което дадох в Сихар не е

напълно приемливо и те копнеят дори повече за своя квас, отколкото за домакинството си и затова, нека си идат вкъщи! Но те искат да Ми отдадат почит, така че да не бъдат смятани тук за негодници. Затова излез и им кажи открито всичко, което Аз ти казах!“

[87:6] Напътен така, домакинът отива и ги запознава дума по дума с това, което Аз му казах. Всички са стреснати и се чувстват лично разкритикувани на свой ред. Някои са засегнати, а други го вземат присърце, премислят го в сърцето си и казват: „Той ни разбра, и за съжаление е така. Нека Той ни прости, и искаме да останем!“

[87:7] Но **засегнатите** казват: „Все пак ние тръгваме! Макар, че наистина нищо не ни липсваше, докато бяхме с Него, на нас ни омръзна тази скитска нищета и освен това, при Него човек трябва винаги много да се пази да не сгреши и с една думичка! Тъй като заключението веднага го застига и човек може да разбере как да си върне благосклонността; защото при него няма снизхождение! Каквото Той е казал веднъж, не допуска с него ни най-малък компромис! Затова, не искаме да останем с Него!“

[87:8] Но **разкаялите се** казват: „Това вероятно е вярно. Свещениците в Йерусалим определено допускат, особено когато пожертвованията са щедри! Но Той няма да допусне ни най-малък компромис, дори ако се предложи цялата Земя! Затова е някак трудно да се разбереш с Него; но Той най-малкото трябва да е един от най-великите пророци и всяка Негова дума е внимателно обмислена и е изпълнена с истина, изпълнена със сила и живот, и дори безмълвната природа откликва на най малкия Му знак! Какво друго ни остава да искаме, освен да бъдем с Него, докато Самият Той не ни отстрани?! Защото знаменията,

които Той извърши пред очите ни, никой човек преди не е правил, и затова ние оставаме с Него, каквото и да става!“

[87:9] Но **оскърбените**, обаче казват: „Правете, каквото искате, но ние тръгваме. Ако дължим на домакина нещо, нека ни даде сметката!“

[87:10] Но **домакинът** казва: „Аз не поддържам стаи за чужденци, а само за децата на Иаков, а за тях са безплатни, както и в цяла Ханаан, земята, където текат потоци от мляко и мед.“

[87:11] Изслушвайки това, те се изправят, хващат пътя и си отиват. Но след няколкото часа пътуване от Кана, те, няколкостотин на брой, едва повдигат краката си от умора и лягат на пътя, за да си починат през нощта.

[87:12] Но един голям отряд римски наемници, идващи по същия път от Йерусалим се натъкват на този керван. Като не могат да ги разбудят обаче, те пазят изтощените до сутринта. Като се събуждат на сутринта, обаче те виждат ръцете си завързани и понеже са без разрешително за пътуване, са арестувани до един и отведени пред съда в Йерусалим, където са разпитвани в продължение на седем дни и след като са разпознати като иудеи биват освободени след заплащане на неизбежните глоби.

[87:13] Част от тези войници също пристигат в Кана тази сутрин. След като претърсват нашата къща и след като си показваме своите разрешителни за пътуване от Йерусалим, те не ни създават повече пречки и заминават за Капернаум; техният главнокомандващ след като Ме разпозна и обсъди с Мен няколко въпроса, Ме запознава с планирания си продължителен престой в Капернаум, където неговото семейство вече се е преместило преди два дена и където той отива, за да се срещне с тях. С това

той Ме кани да намина при него в Капернаум, което Аз приемам да направя след няколко дена.

[87:14] Той Ме пита и за големия керван спящи хора, на които е попаднал на пътя.

[87:15] **Аз** му казвам какъв е този керван и той отговаря с усмивка: „Познах аз, че се натъквам на такава порода момчета, които в основата си не са друго, а фарисейски шпиони; и щях да съм много изненадан, ако Ти не беше ги разпознал от пръв поглед!“

[87:16] На което **Аз** отговорих: „Не грешиш напълно, като подозираш, че са такива. Но те все още не бяха такива, когато Ме следваха от Йерусалим и Иудея, но сега някои от тях ще станат такива, за своя собствена огромна вреда. Защото породата от храма наистина ламти за предателство, но всъщност се бои повече от доносника, отколкото от предадения враг, и затова не позволява на доносниците да си идат. Почти всички пият от водата на проклятието и почти никой от всеки десет не оцелява след това, но подулите се от водата, след това биват обикновено обвинени като лъжливи обвинители и биват погребани в Йосафат, в прокълнатата земя. И тази ще е съдбата и на някои от тези, които станат доносници срещу Мен, защото Моето време още не е дошло!“

Глава 88

[88:1] Прокураторът, на име **Корнилий**, който беше също и брат на Император Август, казва: „Е, вероятно го заслужават! Защото аз не мога да опиша колко се отвращавам от тази храмова порода! Аз Ти казвам, най-скъпи и най-възвишени приятелю: Един служител в храма на иудеите е най-злото от всички злини по цялата Земя! Нашите наполовина египетски свещеници са лоши, но понякога те все още показват хуманни черти; чува се за някаква жестокост при тях, но основната им грижа, с много малки изключения, е да насърчават хората към човечност и храбро рицарство."

[88:2] Но тези са лицемери от край до края! Външно те действат толкова строго и благочестиво все едно носят на гърба си торби с живи богове. Вътрешно обаче, те са твърде зли дори за нашия най-долен митичен Тартар. Наистина, ако нашите три главни митични фурии, от чиито отвратителни черти всичко се превръща в камък от ужас, видеха очите на някой от тези груби служители от храма в Йерусалим, самите те биха се вкаменили като диамант от страх и ужас! Казвам Ти, за да бъде окончателно разплетен този възел от най-изтънчено злонамерени и покварени храмови служители, той трябва скоро да бъде подложен на най-острия меч на македонския цар или иначе, цялата Земя ще бъде оплетена в него! – О, приятелю! Аз бих могъл да ти разкажа неща за тези момчета, от които цялата Земя би потреперала! Но това засега ще Ти е достатъчно, когато дойдеш, ще имаме много още говорим за това!"

[88:3] **Аз** казвам: „О, остави ги, Аз познавам тази порода до най-дълбоките ѝ корени! Но Аз вече избрах един „македонски цар" сред вашите римляни; на него ще бъде дадено да разсече с нагорещен до червено меч този най-здраво оплетен възел!

Въпреки това, Аз предварително ще направя всичко възможно за преобразяването на някои от тях!“

[88:4] **Прокураторът** казва: „Не го прави! Защото те ще научат как да Те убият, доколкото все пак в Теб има заложена възможност за смърт като човек, дори Ти да си истински Син Божий! Защото Ти казвам, при тях и Господ не е в безопасност! – Повярвай ми, най-скъпи ми приятелю!“

[88:5] **Аз** казвам: „Да оставим това! Каквото Отец иска, ще стане! Достатъчен е само едно дихание от Моята уста и с тях е свършено! Но това не е волята на Отца, и така ние ще ги оставим за известно време!“

[88:6] **Прокураторът** казва: „Ако тези момчета биха продължили така още десет години, много хора няма да оцелеят в Иудея. Ако над тях не стоеше един умерен човек, тогава скоро след Твоето най-смело очистване на Храма от паразитите му, щеше вече да се е случила огромна беда. Но един истински праведен мъж на име Никодим знае как да пази на разстояние тези момчета, които сега са почти толкова многобройни, колкото е тревата по Земята. Наистина е много смешно как най-изкусно той можа да изясни, че това очистване на храма беше разрешено от Бог само, за да могат Неговите слуги да придобият повече злато, тъй като точно тези търговци, среброменителите и продавачите на гълъби, които никога не са оставяли дарения на Храма, освен малките такси за сергиите си, при все че са смятани за най-богатите в цял Йерусалим.“ С това повечето от тях се съгласиха, а някои казаха: „Е, да се надяваме, че ще дойде и на следващия празник с могъщата си власт – той е необходим!“ Но някои, които тайно, чрез тайни агенти, също имаха дял със среброменителите, разбира се не бяха толкова щастливи. „Но въпреки това, аз Ти гарантирам, че при едно повторно очистване

при следващия празник и косъм няма да падне от главата Ти, тъй като ти им помогна да съберат една значителна сума при последния празник. Но Ти би трябвало отново да отидеш в Йерусалим по подобна работа само най-тайно или ще намериш храма очистен, тъй като тези амбулантни търговци, сребромениители и търговци на едър добитък са изпратили шпиони след Теб навсякъде, за да наблюдават Твоите пътища, подобно на онези прословути служители на храма. С онези, които аз бях арестувал на пътя, имаше много от тези момчета, а едва ли има и двама честни сред тях!“

[88:7] **Аз** казвам: „Е, Аз винаги бих могъл, разбира се, отново да им направя тази услуга, но бъди сигурен, че нито сребромениители, нито амбулантни търговци ще се хванат да търгуват в Храма след това! Когато вляза за последно в Йерусалим, Храмът ще бъде очистен отново, по начина, по който Аз го сторих неотдавна!“

[88:8] След това уверение, един командир на военен отряд дойде да докладва на прокуратора, че отрядът е готов за поход. Прокураторът се сбогува с Мен, пак Ми напомня непременно да се отбия при него в Капернаум. След това домакинът сервира добра храна за закуска, в която всички участват.

Глава 89

[89:1] След закуската **Аз** казвам на всички присъстващи: „Ако тук има някой, който има домашни работи, на които трябва да присъства, той може съвсем спокойно да си иде за ден-два за тази цел, но трябва да бъде тук на третия ден! Защото Аз възнамерявам да прекарам тук в Кана два дни и също да си почина малко. Но тези, които са далеч от дома си, могат да останат тук, както и онези, които не искат да Ме оставят! Но Аз предлагам през тези два дена да не поучавам, нито да правя някакви неща, а както казах, просто да си почина и да се моля на Отец за всички вас."

[89:2] Мария и петимата Ми братя също идват към Мен и питат дали ще е добре за тях да идат до Назарет за два дена, да сложат в ред домашните работи.

[89:3] И **Аз** казвам: „Да, идете и го направете, защото Моите ученици също трябва да сложат ред в светските си дела. Но организирайте домашните си работи за година-две и пуснете някой беден да ги върши, но отбележете добре, без да плаща наем. Защото като Мои братя и ученици вие трябва в бъдеще никога да не искате наем или възнаграждение от никого, а да приемате само това, което ви се дава доброволно!" Братята, заедно с Мария обещават да правят така и тръгват за Назарет.

[89:4] Но от Моите ученици само Тома си отиде вкъщи с намерението да търси ученици за Мен, което той също изпълни. Там сред тях обаче, имаше един иудеин, всъщност не от Галилея, с името Искариот, който впоследствие Ме предаде. До определено време той беше най-прилежният от Моите ученици. той изпълняваше ролята на касиер и плащаше всичко навсякъде, и като такъв вървеше пред нас и уреждаше всичко, където и да отидех Аз. Все пак той знаеше как тайно да изкара пари от Моите деяния и поучения и тази алчност за пари в края на краищата, го подтикна да стане Мой предател! Но Петър и другите ученици, които Ме следваха от Бетабара останаха.

[89:5] **Петър**, когато го попитах дали и той не иска да се прибере за няколко дни, каза: „Господи, само смъртта може да ме отдели от Теб или нареждане изречено от Теб! Аз уговорих Тома да дойде с моя син Марк тук. Той ще бъде от полза, защото е почти толкова добър в писането, колкото Матей! Но това е почти всичко от моето домакинство, което се нуждае от присъствието ми. За останалото се грижиш Ти, Господи мой и Боже мой.“ **Аз** казвам: „Не така на глас, Мой Симоне Петре, защото тук не сме в Сихар! Тук има хора, които още не са на твоето ниво – те могат да се съблазнят. Затова е достатъчно в бъдеще да Ме наричаш „Господи“, останалото засега пази в сърцето си, което аз познавам доста добре!“

[89:6] Петър е доволен от това решение и Ме пита дали въобще нищо няма да предприемем през тези два дена в Кана. Но **Аз** казвам: „Това да не ни застига. Но ние няма да работим толкова много, колкото в Сихар! В светски смисъл, тук сме си на родна земя, а ти знаеш колко е достоен един пророк в родината си! Затова, тук ще правим и поучаваме съвсем малко в нашата реална сфера. Защото там, където липсва вяра, има малко работа за нас. Следователно, ние, както биха казали някои, ще оставим за ден-два нещата да се случват сами и ще се подготвим още малко за това, което предстои!“

[89:7] След тези думи Матей идва и Ме пита дали сега да запише някои от нещата, които той е видял и чул в Сихар.

[89:8] Но **Аз** казвам: „Ако възнамеряваш да правиш нещо, тогава би могъл да направиш два преписа на Проповедта в Планината и един препис може тогава да се остави тук на домакина ни в Кана, и един в Капернаум, защото и там няма да вършим много!“

[89:9] Но сега домакинът идва да попита какво бих искал за обяд. И **Аз** му казвам: „Приятелю, защо питаш напразно?! Не Ме беше питал преди закуската и въпреки това Аз все пак много я харесах! Така, че ще харесам и обяда! Казвам ти, всяко ястие,

подправено с благородното и любящо сърце на дарителя, е най-вкусното – по-добро от най-разточителните и бляскави неща на масите на егоистичните лакомници, изпълващи салоните с аромат на амброзия! Нашият млад домакин се успокоява напълно от този отговор и с най-радостно сърце след това прави всичко възможно, за да ни предложи най-добре обяда.

[89:10] Така, двата дена преминават с много хубави разговори и посещения от граждани на този малък град.

[89:11] Някои болни хора бяха изцелени просто с полагане на ръце, а на един честен лекар, който не разбираше нищо от изцеляващата мощ на полагането на ръце, Аз посочих множество целебни билки, с които след това той изцеляваше най-добре, с което спечели добро име.

[89:12] На третия ден, обаче всички без майка Мария и четиримата Ми по-големи братя се върнаха от домовете си, довеждайки нови ученици от всички страни. Особено Тома, който в този смисъл беше наловил много риба; а също донесе и много пържена риба, защото знаеше колко много обичам да ям такава риба.

[89:13] Младият Марк също донесе на баща си Симон много поздрави от дома, както и много пържена риба, и Искариот донесе много пари и голямо оживление в компанията, тъй като беше много жизнен и активен, организираше всичко и беше изключително доволен от Мен, и имаше какво да разказва за много различни неща, случващи се из цялата огромна Римска империя.

[89:14] След като ние всички се събрахме така, Аз трябваше да подновя пътуването. Но домакинът Ме помоли да остана до вечерта, тъй като беше много горещо. И Аз останах до вечерта. Но когато слънцето наближи да залезе, Аз напомних на свитата, да се подготвят за тръгване, тъй като възнамерявам да подновя пътуването по залез.

Глава 90

Йоан, 4:47. Там имаше един царедворец, чийто син лежеше болен в Капернаум. Когато той (бащата на болния син) чу, че Иисус е дошъл от Иудея в Галилея, той отиде при Него (в Кана) и Го молеше да слезе (към Капернаум) и да помогне на сина му, който беше на умиране.

[90:1] Тъкмо когато ние тръгвахме, за да продължим пътуването си, един мъж от царски произход и близък сродник на прокуратора, който преди няколко дни беше заминал за Капернаум, дойде бързешком към Мен, останал почти без дъх, защото беше научил от прокуратора, че Аз отново съм се върнал в Галилея от Иудея. Този царски благородник имаше един единствен син, който неочаквано бил поразен от лоша треска и лекарят в Капернаум, когато видял пациента, веднага разбрал, че на него вече не може да му се помогне. Бащата бил отчаян и не знаел какво да прави в скръбта си. Тогава **Корнилий**, прокураторът, отишъл при него и му казал: „Братко, има начин! Оттук до Кана е по-малко от един час бързо ходене. Там е отседнал прочутият изцелител Иисус от Назарет! Аз самият Го срещнах там и разговарях с Него по време на пътуването си! Със сигурност Той ще е все още там, защото Той ми обеща от там да дойде направо в Капернаум и да ме посети! Каквото Той обещае, го изпълнява безотказно! И тъй като Той все още не е дошъл при мен, Той определено е все още в Кана! Затова, бързай към Него лично и Го моли да дойде при твоя син и да му помогне! И аз мога да ти гарантирам, че Той ще дойде незабавно и ще помогне на сина ти!“

[90:2] Като научи това от Корнилий, царският благородник тръгна бързо към Кана. И както се спомена по-горе, дойде в Кана почти без дъх, точно когато Аз вече тръгвах отново

на път. Като стигна до Мен, той падна в нозете Ми, умолявайки Ме да побързам заедно с него до Капернаум, тъй като неговият единствен син, който е всичко за него, умира и никой лекар в Капернаум не може да му помогне. Ако Аз не отида бързо в Капернаум, синът му би умрял преди Аз да стигна там, ако вече не е умрял!

Йоан, 4:48. А Иисус му каза: „Ако не видите знамения и чудеса, няма да повярвате“.

[90:3] **Аз** казвам: “Виж, приятелю Мой, не е лесно с вас хората, защото освен ако не видите знамения и чудеса предварително, вие не вярвате! Аз помагам само на онези, които вярват, дори преди това да не са видели никакво знамение и чудо! Защото, където дойдат при Мен с безусловна вяра, Аз също изцелявам вярно и сигурно!“

Йоан, 4:49. Царедворецът Му каза: „Господи, ела преди да е умрял синът ми.“

[90:4] Тук **царедворецът** възкликва: „О, Господи, не обсъждай това толкова дълго с мен, бедния човек; ти можеш да видиш, че аз наистина вярвам, иначе нямаше да дойда при теб! Умолявам те, о, Господи, просто влез в дома ми и моят син ще живее! Но ако закъснееш, той ще умре преди да стигнеш. Виж. Аз имам много слуги, и ако аз кажа на един или друг от тях: „Направи това или онова“, той ще го направи! Ако аз не ти вярвах напълно, о, Господи, аз бих изпратил един или друг мой слуга при теб! Но тъй като съм изпълнен с най-твърда вяра, дойдох сам! Защото моето сърце ми подсказа: „Ако аз само те намеря и те видя, моят син ще оздравее! Господи, аз признавам също, че не съм достоен да влезеш под покрива ми, но ако ти би казал само едно слово, моят син ще се оздравее и ще живее!“

Йоан, 4:50. Иисус му казва: „Иди си вкъщи, синът ти ще живее.“ Мъжът повярва каквото му каза Иисус и си тръгна към къщи.

[90:5] **Аз** казвам: “Приятелю, такава вяра Аз не съм намерил никъде в Израел! Иди у дома си и бъди уверен, че ще получиш според вярата си! Твоят син ще живее!“ И благородникът отиде в дома си облян със сълзи на благодарност и радост, защото той повярва без съмнение на Моето слово, но Аз прекарах още една нощ и следващия ден в Кана за голяма радост на домакина.

Йоан, 4:51. Когато вече слизаше (към Капернаум) го срещна един негов слуга и му каза: „Твоето дете е живо.“

[90:6] Когато благородникът – който беше много уважаван в Капернаум, от една страна, защото той, подобно на прокуратора Корнилий, беше свързан с двореца в Рим, и от друга, защото беше висш държавен служител, назначен от Рим – приближи града, неговите многобройни слуги го посрещнаха, съобщавайки му на висок глас: „Господарю, синът ти е жив и е съвършено добре!“

Йоан, 4:52. Той ги попита по кое време синът му е започнал да се оправя. Те казаха: „Вчера към седмия час треската го остави.“

[90:7] Тогава мъжът почти припадна от радост и попита по кое време синът му се е оправил. И слугите оживено му казват: „Вчера в седмия час лошата треска го остави!.“

Йоан, 4:53. Бащата отбеляза, че това беше точният час, когато Иисус му беше казал: „Твоят син ще живее.“ И повярва той и всички в неговия дом.

[90:8] Чувайки това от слугите си, той започна да пресмята и разбра, че трябва да е било точно времето, когато Аз му бях казал „Твоят син ще живее!“ Така, че той спокойно тръгна към

дома си и когато той пристигна, прокураторът Корнилий вече водеше напълно здравия и щастлив син към него, казвайки: „Е, братко, не те ли изпратих при подходящия изцелител?!“

[90:9] А **царедворецът** казва: „Да, братко, чрез твоя съвет, ти възвърна живота ми десетократно! Но този целител Иисус от Назарет е очевидно повече от всеки обикновен лечител, който някога така умело е знаел да лекува болести с помощта на билки! – Представи си само! Без да е виждал някога сина ми, Той просто каза: „Твоят син ще живее!“ и момчето се оправи веднага! – Слушай, това е извънредно важно! Казвам ти: това не е възможно за никой човек, а само за един бог! И отсега вече аз вярвам, а без съмнение и всички в дома ми, че този Иисус без съмнение е истински Бог и за спасението на всички хора, ходи сред тях в човешко тяло и ги изцелява, и ги поучава! – Когато той дойде тук, трябва да му се окаже божествено поклонение!“

[90:10] **Корнилий** казва: „Аз вече Го зная, че е такъв и съм напълно убеден, но Той не позволява на хората да се отнасят така към Него!“

[90:11] **Бащата на изцеленото момче** казва: „Братко, където човек има под ръка такова свидетелство – като моето – каквото и да направи човек, не е достатъчно!“

[90:12] **Корнилий** казва: „Напълно съм съгласен с теб, но както вече ти казах, Той е явен враг на публични и външни знаци на почит. Доколкото зная от най-ранното Си детство, Той приема само мълчаливия най-съкровен знак на уважение, изразен в любовта на сърцето. Всичко което е само външно, Той дори смята за досадно и ако Той дойде тук, както ми обеща, ти чрез едно публично поклонение може да Го прогониш завинаги от това място! Затова, прави каквото искаш в сърцето си, но избягвай всички публични церемонии, тъй като аз вече Го познавам от

раждането Му във Витлеем и от тогава съм чул и видял много за Него!“

[90:13] **Царедворецът** каза: „Добре, аз последвах съвета ти вчера през деня и следователно, ще те послушам също и ще го последвам и сега през нощта.“

[90:14] (За да се избегне всякакъв повод за дребнавост, тук би трябвало да се добави кратко обяснение за думата „вчера“. Един ден – особено в Галилея – траеше само до съответния залез на слънцето и след като слънцето вече беше залязло, всъщност вече започваше следващият ден; няколко минути след залеза на предходния ден се описваха вече като “вчера“. Със залеза на слънцето започваше първата нощна стража на настъпващия ден. Една нощна стража обаче, беше период от три часа, а един час от деня през лятото се равняваше почти на два от днешните часове, а през зимата нямаше дори един час, защото времето през което имаше дневна светлина трябваше да е винаги равно на 12 часа, независимо дали денят беше кратък или дълъг. Ако тук се казва, че благородникът вървял от Капернаум до Кана в рамките на един час, това според днешното измерване възлиза почти на два часа. Това кратко обяснение е още повече необходимо, тъй като някои неща в това евангелие едва ли биха могли да бъдат разбрани правилно, тъй като записаното за съответното време е направено единствено според тогавашното измерване на времето, а не според днешното.)

Глава 91

Йоан, 4:54. Това сега беше второто знамение, което Иисус извърши след като дойде в Галилея от Иудея.

[91:1] На следващия ден в Кана Аз казвам на Йоан, който записа първото знамение на сватбата, да запише също и това второ знамение, извършено на същото място. И това Йоан също записа с няколко думи в осем стиха, както е написано.

[91:2] Матей също Ме попита дали да запише тази случка, но **Аз** му казвам: „Остави това! Когато утре стигнем в Капернаум, където Аз пак ще поучавам и ще извършвам знамения, ще запишеш тях! Но добави към Моята Проповед в Планината също и изцелението на прокажения в Сихар, когото Аз изцелих, докато слизах от планината!“

[91:3] **Матей** казва: „Господи, доколкото зная двама прокажени бяха изцелени от Теб в Сихар. Кое изцеление да запиша?“

[91:4] **Аз** казвам: „Всъщност, бяха изцелени повече от двама, но е достатъчно да споменеш този, когото изцелих в подножието на планината. И на когото казах да се покаже на свещеника Йонаел, чието име не е нужно да даваш, и му предложих за свидетелство да принесе жертва според отреденото от Мойсей! Защото, който не вярва в Мен, заради едно знамение, няма да повярва дори ако извърша сто! Затова, от многото знамения запиши само това, за което ти казах сега!“

[91:5] **Матей** казва: „О, да, Господи, сега зная кое знамение имаш предвид! Аз си водих бележки за него, но не съм го записал подробно. Това ще направя сега и ще започна нова глава с него. Защото аз разделих Проповедта в Планината на три глави и тази сега ще бъде четвъртата.“

[91:6] **Аз** казвам: „Засега тази твоя подредба е добра, но след като бъда издигнат от тази Земя в Моето вечно Царство, ти ще трябва да напишеш други 4 глави, преди тези. Затова, можеш вече да поставиш на трите глави от Проповедта в Планината номера от 5 до 7, вместо от 1 до 3, а новата тогава ще има номер 8.“

[91:7] И така Матей незабавно подреди бележките си по този начин и така днес Проповедта в Планината, макар че беше първото нещо, което записа Матей, не се съдържа в първата глава, а едва в петата, шестата и седмата.

[91:8] Запознаването с този факт е необходимо също за по-доброто разбиране на Евангелията от Йоан и Матей, защото и двете бяха написани под Моето лично наблюдение. Целта тук основно е да се приведат в подходяща хармония двете външно очевидно толкова различни описания, защото почти винаги става така, че дори добрите тълкуватели на Писанието разглеждат чудесата, които изглеждат привидно подобни при Матей и Йоан, като еднакви, но въпреки това те се чудят „Как стана така, че Матей казва това, а Йоан онова, въпреки, че това един и същ факт?!“

[91:9] От това произлязоха много грешки и не рядко едно пълно отвръщане от Моето учение, тъй както е записано в Евангелията.

[91:10] Тук наистина някой може да каже: „Но защо, о, Господи, позволи това да се случи през тези дълги векове без да просветиш никого?“ На това Аз казвам:

[91:11] Не е минал и един век без да съм избрал и пробудил хора, които да дадат фактите и нужното тълкуване на Евангелията там, където Моето учение е било малко или много прието. Избраните винаги са правили това и също исторически са

добавяли в документите изгубеното поради човешко нехайство отчасти, отчасти поради упорство, а не рядко поради злонамереност на различни сектантски епитропи и проповедници на Евангелието или Моето учение; но малцина го приеха.

[91:12] Църквите, които системно биваха обучавани, с времето естествено го отхвърлиха, обявявайки го за „ерес“ и „дяволска работа“, защото не подхождаше на тяхната алчна и тиранична цел!

[91:13] Учените и творците от друга страна, описваха такива явления като „фантазия“ и „мечтателни глупости“ на беден нещастник, който иска също да бъде нещо, но не е придобил необходимите качества чрез усилие, усърдност и задълбочено изучаване!

[91:14] В мястото обаче, където живееше и беше познат избраният и пробуден пророк, той най-малко беше приет и затова, нямаше голям успех. Защото според обичайните представи на хората, един пророк в действителност не би трябвало да живее на Земята изобщо, не би трябвало да има човешко тяло, да се храни и пие, да е облечен в дрехи, а би трябвало най-малкото да се носи наоколо из въздуха в огнена колесница като Илия и оттам да известява на всеки един само онова, което той в своята самовлюбеност би искал да чуе и което го ласкае! Това би бил един истински пророк, към когото всички очи и уши биха били обърнати, особено ако по време на въздушните си пътувания той чудотворно би разхвърлял големи количества златни и сребърни монети на богатите и малко медни монети на бедните, същевременно възхвалявайки великите, богатите и могъщите, но често сурово наказвайки бедните дяволи (трудещите се), особено ако те се осмеляват да роптаят срещу богатите, великите и

могъщите! Такъв един пророк, разбира се, не би бил много популярен сред бедните и те не биха го възхвалявали!

[91:15] Обаче, ако пророкът е човек, като всеки друг човек, ако се храни и пие, дори има дом и освен това може да има някаква светска професия, о, това вече е краят на неговото пророкуване! Той бива обявен или за глупец, или за лицемер и няма голям шанс да постигне нещо в своето отечество!

[91:16] Затова Аз винаги съм добавял онова, което е липсвало през последните близо две хиляди години. Но кой го възприе? Ще ти кажа: винаги съвсем малко и те рядко биваха достатъчно активни! Вземали са си бележка, но да променят съответно начина си на живот и след това в духа си да се убедят, че иначе обикновеният човек, беше в действителност избран от Мен да донесе от Небесата свежа светлина на хората в света, който постепенно ставаше все по-тъмен, това поради всякакви незначителни причини оставаше неизвършено!

[91:17] Един си беше купил няколко нови вола, които трябваше сега да научи да орат, така че разбира се, той нямаше време! Друг трябваше да си обработва новата нива и не можеше поради това! Трети си беше взел жена и следователно, вече нямаше време или възможност! Четвърти трябваше да си построи просторна къща и сега имаше толкова много грижи, че просто нямаше време! И така всеки имаше някакво извинение и тогава новата светлина от Небесата отново изгаряше напразно през цял един век в някой скрито ъгълче на Земята. И ако през следващия век Аз отново изпратя нова светлина за просветление на древните писания, тя ще има същата съдба!

[91:18] Ако това определено е така, като се има предвид опитът от това време, изниква въпросът мога ли Аз да бъда обвинен, за това, че древните писания показват и до днес същите

несъвършенства, които имаха и преди хиляда години? Несъвършенства, открити от лениви рационалистични изследователи и прекалено изтънчени мислители, в резултат на което винаги се появяваха много съмняващи се, и в края на краищата, отхвърлящите Моето учение и неговата, и Моята, най-пълна Божественост, изникваха като гъби от земята.

[91:19] Причината, поради която Аз сега давам пълна светлина за тази материя е тази, че накрая никой няма да е способен да се извини с това, че след Моето телесно присъствие на Земята, Аз не съм се погрижил нито за чистотата и пълнотата на Моето учение, нито за хората, които го приеха!

[91:20] Когато дойда отново на Земята, Аз ще предприема едно цялостно пресяване и няма да приема никого, който ще дойде при Мен с някакви извинения; защото всеки, който търси съвсем сериозно, може и трябва винаги да намери онова, което търси! Обаче, на болната овца и магаретата, хранещи се от яслата, трябва да се назначи лекарство, след което те със сигурност ще станат алчни за храната от Небесата, но тогава те като възстановяващи се, ще трябва дълго време да бъдат хранени хомеопатично! Но нека се върнем отново към Евангелието!“

Глава 92

[92:1] Когато Матей завърши тези негови няколко стиха един ден след като Аз бях изцелил сина на благородника от Капернаум, той Ми показа своята работа, която Аз похвалих, тъй като тя беше кратка и точна. Но след като опакова пособията си за писане, той идва при Мен и Ме пита колко материали ще му трябват за писане в Капернаум. Ако трябва да остави неопаковани повече масички, то по-лесно ще е да ги извади от общия пакет сега, отколкото в Капернаум!

[92:2] **Аз** казвам: „Четирите ще са достатъчни, но въпреки това, Аз трябва да ти кажа нещо за една малка грешка, която направи при подреждането на нещата си! По принцип, не е кой знае какво, но при Мен всичко трябва да следва своя правилен ред, та от твоя страна не е много умно първо да вържеш пакета си и след това да Ме питаш колко масички ще са ти нужни. Ако сега бях казал „Ще са ти нужни 5 в Капернаум!", ти трябваше да развържеш целия пакет, само заради една масичка, което би ти струвало едно излишно усилие. Но подтикнат от Моето тайно вдъхновение, ти трябваше да оставиш точния брой масички неопаковани и с това да си спестиш усилието за повторно отваряне на пакета. Но, както вече отбелязах, не е голяма беда, но често предимството на правилния ред във всичко, дори да изглежда толкова незначително, може да бъде от голяма полза.

[92:3] Виж, ако някой се измива сутрин, по обяд и вечер, като започва от лицето си и едва тогава измива ръцете си, тогава той няма да почисти лицето си така бързо, защото ще го мие с неизмити ръце, но ако първо си измие ръцете, тогава ще свърши с лицето много по-бързо, понеже ще го мие с чисти ръце.

[92:4] Един човек имаше нива с много камъни я изчисти от тях с големи усилия; но той спазваше следния добър ред. Първо

събра най-големите камъни, подреждайки ги извън нивата в правоъгълна камара. Така направи и с по-малките по размер камъни и така получи 10 камари, всяка от които с камъни с подобен размер.

[92:5] **Едни съседи**, които го видяха какво прави и които бяха очистили своите ниви, просто хвърляйки всички камъни в един общ куп, казаха: „Виж го, глупака, как си играе с камъните!“

[92:6] Но **един строител** мина по пътя в близост до нивата му. Виждайки десетте подредени камари, той отиде при човека, чиито съседи бяха нарекли глупак, и изкупи камъните му за четиридесет сребърника, защото по този начин той можеше да ги използва веднага. Когато съседите видяха това, те отидоха при него и казаха: "Господине, защо не дойде при нас? Виж ние имаме такива камъни и щяхме да ти ги дадем само за няколко гроша, докато ти плати четиридесет сребърни гроша за същите камъни!“ Но **строителят** рече: „Вашите камъни трябваше първо да ги сортирам, което отнема много труд, време и усилия, но тези тук вече са сортирани, точно както са ми нужни сега и аз по-скоро ще платя повече за тях, отколкото да взема вашите безплатно!“ Съседите след това, разбира се, започнаха да сортират своите камъни, но вече беше твърде късно! Защото тези, които строителят купи от първия, му бяха достатъчни, а тези съседи вложиха толкова много усилия напразно!

[92:7] Затова винаги във всичко спазвай най-добрия ред! Когато някой след това дойде при теб с предложение, той е сигурен, че винаги ще получи най-добрия ред. Едно закъсняло усилие, често и многократно е напразно! Схвана ли идеята?“

[92:8] **Матей** казва: „О, Господи, как няма да я разбера?! Не е ли ясна и светла като слънце посред бял ден!

[92:9] Но аз бих искал да разбера само още нещо от Теб, как беше възможно да научиш, че ще са ми нужни четири масички в Капернаум! Защото Божественото всезнание все още е най-огромната загадка за мен! ПонякогаТи знаеш всичко и подреждаш пътищата Си без да питаш никого, и все пак друг път Ти питаш и постъпваш като някой от нас, сякаш Ти не си знаел какво се е случило или какво ще се случи! Как става така? Господи, моля, поясни ми малко това!“

[92:10] **Аз** казвам: „Приятелю, Аз много бих искал да ти открия това, но ти не би могъл да го разбереш; затова, нека го оставим. Но скоро ще дойде време, когато ти лесно ще схващаш и проумяваш такива тайни.

[92:11] Но засега Аз мога да ти кажа само толкова: макар че Бог може да узнае всичко, което поиска, въпреки свободната воля на човека; все пак когато Той избере да не знае, така че човек да може да постъпи свободно, тогава Той също няма да знае! Разбираш ли това?“

[92:12] **Матей** казва: „Господи, ако е така, тогава животът на човек на Земята, наистина е най-опасното нещо! Кой средно интелигентен човек не знае множеството врагове, които изправят бедното човечество навсякъде пред всякакви несгоди, причинявайки с тях гибелта на човека?! Ако без да знаеш това Ти позволиш това да продължава просто ей така, тогава здравето на душата би пострадало лошо!“

[92:13] **Аз** казвам: „Не толкова лошо, колкото си мислиш! Защото първо, всеки ще трябва да живее според вярванията и любовта си; и второ, човек е свободен във всеки момент да призове Бог за защита, и Бог ще се обърне с лика Си към този, който се обръща с молба и ще му помогне във всяка беда!

[92:14] Освен това, на всекиго все пак е поверен ангел хранител, който трябва да го насочва от раждането до смъртта му! Такъв един ангел пазител винаги влияе на съзнанието на човека и започва да се оттегля все повече и повече от своя повереник, едва когато последният, воден от самолюбието си, доброволно се е отказал от вярата и любовта си към ближния.

[92:15] Така човек на тази Земя съвсем не е толкова изоставен, както мислиш; защото всичко зависи от неговата свободна воля и постъпките му, независимо дали той желае да бъде наблюдаван и ръководен от Бог или не! Ако той желае, Бог също ще желае, но ако човек не иска, той е напълно свободен, доколкото това се отнася до Бога, и Бог не му обръща повече никакво внимание, освен да получи каквото според вселенския ред е предвидено всеки обикновен човек да има в естествения си живот и това, което му е нужно, за да го поддържа. Но Бог не допуска повече да се занимава и не трябва да се занимава с такъв човек, поради същата неприкосновена свобода! Само когато един човек със свободната воля на сърцето си Го търси и Го умолява, Бог винаги ще срещне такъв човек по най-краткия възможен път, при условие, че той търси и се моли честно и добросъвестно.

[92:16] Но, ако човек търси и се моли колебливо, само за да се убеди дали има нещо в Бог и Неговите обещания, Бог няма да му обърне внимание, нито молитвата му ще бъде изпълнена! Защото Бог в себе си е най чистата любов и се грижи само за онези, които идват при Него с чистата любов на сърцата си и Го търсят, заради самия Него, и искат да се научат да Го опознават с благодарност като техен Създател и имат пламенното желание да бъдат пазени и насочвани лично от Него.

[92:17] О, колкото се отнася до тези, които идват при Бог по този начин, Той знае твърде добре как стоят нещата при тях

във всеки един момент и Той ги поучава и насочва лично във всичко! Обаче, на онези, които нямат нищо общо с Бог, Той разбира се, не обръща никакво внимание!

[92:18] И когато един ден отвъд те ще застанат пред Бог, викайки горещо: „Господи, Господи!“, Бог ще им отвърне: „Отстранете се от погледа Ми, вие непознати, защото Аз никога не съм ви познавал!“ И такива души тогава ще трябва да страдат и да се борят доста, докато бъдат способни да се приближат към Бог, като разпознати от Него. Разбираш ли това сега?“

[92:19] **Матей** казва: „Да, Господи, сега го разбирам доста добре, просто и ясно. Но не трябва ли веднага да запиша това велико поучение, което е длъжно и трябва силно да насърчи хората за постоянно търсене и постоянни молитви към Бог, за да ги насочва и води Той по верните пътища?“

[92:20] **Аз** казвам: „Не, Мой скъпи приятелю и братко; защото човек никога няма да схване такова поучение в неговата истинна и жива пълнота! Затова, не е нужно да го записваш, освен може би по-късно, за себе си или за някои братя.

[92:21] А сега, ако вече си готов да продължим нашето пътуване към Капернаум, нека да тръгваме! Който желае, нека ни последва, но който предпочита да остане, нека остане! Аз трябва да отида, тъй като там има много страдание, както и в малките градчета около езерото, наричано Галилейско море.“

Глава 93

[93:1] Ние сме готови да тръгнем, но младият домакин още веднъж идва и Ме моли да остана с него за вечерта.

[93:2] Но **Аз** казвам: „Аз скоро ще дойда пак, защото преди да ида на следващия празник в Йерусалим, Аз трябва да посетя Назарет и ще се отбия по пътя на отиване и на връщане.“

[93:3] **Домакинът** отговаря: „Господи, това ще е най-голямата наслада за мен! Но като не възнамеряваш да останеш по-дълго днес, бъди така добър и ми позволи да Те придружа пак!“

[93:4] **Аз** казвам: „Това зависи от теб, защото никой за нищо не ще бъде заставян от Мен! Който Ме приема, нека го прави, и който иска да следва Мен и Моето учение, нека го върши! защото Аз и Моето царство сме свободни и затова искам да бъдем постигани също напълно свободно!

[93:5] За Мен има значение само най-свободното самоопределяне. Всичко, което е под или над това, няма значение пред Мен и пред Отца Ми, който е в Мен, както Аз съм в Него!

[93:6] Всяка принуда, освен тази от собственото сърце е чужда и не е възможно да има някаква стойност за живота на човека според Моя вечен и затова, най-свободно съществуващ ред.

[93:7] Каква полза в действителност би имал, ако претендираш, че някоя творба, създадена от ръката на друг, е твоя? Но когато след това някой дойде при теб и те помоли да възпроизведеш тази творба срещу голяма награда, ти ще бъдеш засрамен и ще трябва да се примириш с това да бъдеш разкрит пред целия свят като лъжец, измамник и хвалещ се с чужда слава от този, който е поръчал творбата?

[93:8] Така също пълното развитие на живота на всеки човек е оставено в неговите собствени ръце.

[93:9] Онова, което пред Божиите очи един ден при най-голямото изпитание в живота на всеки човек ще бъде разпознато

като чуждо за него, няма да има никаква стойност за него и ще се отнеме. Тогава ще се каже: „Този, който има, ще запази това, което има и ще му се даде дори повече, но този, който няма, ще му се отнеме онова, което има, тъй като то не е негово собствено, а е само нещо чуждо.“

[93:10] Аз ти казвам, че сега дори не е нужно да идваш с Мен, но ако следвайки един вътрешен подтик искаш да направиш така от любов към Мен, ти не само няма да изгубиш нищо, но ще спечелиш десетократно от всичко! Защото, който прави нещо от истинска любов към Мен, ще бъде възнаграден тук десетократно, а когато дойде в Моето Царство – стократно, и хилядократно, и до безкрай!

[93:11] **Домакинът** казва: „Господи, ако е така, аз определено идвам с Теб, защото моето собствено сърце ме подтиква да го направя и, затова, аз ще последвам точно сърцето си!“

[93:12] **Аз** казвам: „Много добре, направи го и ще живееш според сърцето си, което е единственият истински живот, защото всеки друг вид живот, който не израства от сърцето, не е живот, но погибел в собствения живот на всеки човек! Аз като единствен Господар на целия живот, ти казвам това!“

[93:13] Домакинът е много щастлив от това, незабавно си взема торбата си и малко пари и е готов за пътуването.

[93:14] Но **Аз** му казвам: „Освободи се от всичко и ще пътуваш много по-леко, защото крадците нападат само онези, за които знаят, че носят нещо със себе си! Ако нямаш нищо, те не могат да ти отнемат нищо!“

[93:15] След това домакинът дава на своята съпруга торбата и парите и Ме следва без пари и торба.

Глава 94

[94:1] Но **Юда Искариот,** стоящ до него казва: „Но аз мисля, че малко пари в едно пътуване със сигурност не могат да донесат вреда никому!?“

[94:2] Но **Аз** казвам: „Този, който Ме познава както този домакин, след като е бил с Мен и в Сихар, знае, че човек може да се оправи съвсем добре, когато е с Мен и без пари! Виж, Аз дори нямам джобове на горната си дреха, и дори нито следа от пари, и все пак Аз доведох стотици до тук през Иудея и Самария! Попитай ги колко струваше това пътуване на всеки един!

[94:3] На всичко отгоре, Аз ти казвам, че скоро Аз ще нахраня много хиляди, като няма да имам повече пари отколкото сега.

[94:4] Аз ти казвам, че истинското упование в Бог струва повече от всички съкровища на света, с които ти можеш да помогнеш на плътта си за кратко време наистина, но не и на душата си! Но ако си погинал и следователно, си изгубил душата си, какво можеш да дадеш после, за да откупиш душата си?!“

[94:5] **Юда** казва**:** „Да, да, Ти си прав наистина, но човек трябва да има пари за някои неща!“

[94:6] **Аз** отговарям: „Колко пари имаше Мойсей, когато изведе израилтяните?“ **Юда** казва**:** „Той притежаваше злато, сребро и скъпоценни камъни в изобилие!“

[94:7] **Аз** казвам: „Да наистина имаше; но точно това му пречеше да влезе в обетованата земя! Можеш ли всъщност да разбереш това?“

[94:8] **Юда** казва**:** „Тук аз бих помислил, че при Мойсей, пророкът на всички пророци на Йехова, не златото и среброто, които той, подбуден от Йехова, трябваше да носи от Египет, бяха

отговорни, но че в един момент на отслабена вяра, той не се довери напълно на верността на Йехова!

[94:9] **Аз** казвам: „И каква беше причината да отслабне той в този ден? Този, който причини отслабването на Мойсей, поради мисълта му за златото и среброто, сега стои пред теб и ти разказва това! То е записано алегорично, наистина, но в действителност беше и е така, както Аз сега ти го обявих!“

[94:10] **Юда** казва**:** „Добре, аз Ти вярвам, че е било така! Но сега половината свят, чрез парите на римския император, които са въведени като законно средство за размяна за нужните взаимоотношения между хората, и ние сме длъжни да ги използваме, и така мисля, че ако не е грях да се пускат пари като жертва пред Бог, не е грях и да се дадат на някой беден и той да може да се осигури за няколко дни, и следователно, дори и в полза на бедните вече е правилно да се носят пари, след като са законно въведени в държавата, така че домакинът Кобан можеше да си носи няколко сребърника!“

[94:11] **Аз** казвам: „Ти наистина носиш в себе си добре претъпкана кесия, и все пак отказа да дадеш милостиня на тримата бедни, които те молеха за милостиня вчера; и затова Аз мисля, че не използва парите по похвалния начин, който сега изтъкна пред Мен!

[94:12] Но във връзка с парите, пожертвани за Бог в оферторията, Аз ти казвам направо, че това е пагубна мерзост, не толкова за някои духовно ощетени, които мислят, че са си осигурили с това Небесата, а за онези, които изваждат парите от раклата, за да ги прахосват за блудници през нощта! Така, че ако нямаше пари, нямаше да има открито и блудници, както е сега! Но тъй като сега има пари и всякакви монети, сега има и безброй блудници в Йерусалим, както и във всички други градове, като

мъжете съгрешават с тях денем и нощем! И след като онези, които притежават много пари, изгубят вкус към местните, те изпращат за прислужници от север, купувайки ги от Гърция и след това вършат най-позорно блудство с тях в Иудея! И това прибавя хилядократно повече към благословията на възхвалените от тебе пари!

[94:13] Но това е само началото на проклятието, надвиснало над парите.

[94:14] Но ще дойдат по-лоши времена от онези, когато Ной построи ковчега си; и те ще дължат нещастията си на златото и среброто, и нищо друго освен огън от Небесата, изгарящ всички онези нечистотии на ада, няма да спаси хората от бедите и нещастията!

[94:15] **Юда** казва: „Да, да, Ти си пророк, който няма равен на себе си и си способен да узнаеш това, но ако парите се използват правилно, тогава със сигурност не могат да причинят вреда!“

[94:16] **Аз** казвам: “Аз ти казвам, да, ако се използваха правилно, също както човек може да използва всичко друго на Земята по правилен и по грешен начин! Но голямата разлика е в това: когато отиваш в един град, трябва да носиш всякакви неща със себе си, или инструменти, или храна и чрез тях ти ще получиш други неща, от които се нуждаеш и ще приготвиш храна и напитки. Това, разбира се, е донякъде неудобно, но също така е неудобно и трудно да бъдеш изкушен да съгрешиш! Защото ако пристигнеш с товар и вързопи или теглиш количка и отидеш при някоя блудница, за да съгрешиш, заменяйки няколко тенжери и тигани, тя ще ти се подиграе и надсмее и ще си спасен от грях! Ако отидеш при нея със злато и сребро обаче, тя няма никога да те подиграе, нито да ти се смее, но ще те заведе в своя бордей и

ще те съблазни да съгрешиш с всякакви примамки, за да може да измъкне повече от твоето злато и сребро! Така че парите навярно са удобно нещо, но също са изключително съблазнителни и удобни за съгрешаване!

[94:17] И по тази причина сатана ги въведе в този свят, защото е по-лесно да съгрешиш в света! Не знаеш ли как една благоприятна възможност привлича крадци?!“

[94:18] **Юда** казва: „Да, да, това е вярно. Но ако всичко това е, за да се попречи на крадците да не намират нищо около хората, което да подбужда въображението им, тогава сред хората трябва да се въведат огромни промени! Първо, всички хора трябва да бъдат еднакво бедни на светски стоки, второ, да приличат един на друг като мъжко и женско врабче, и трето, никой да не е по-умен от всеки друг! Докато това не стане обаче, всички разговори, поучения и извършване на знамения са напразни! Мнозина, разбира се, ще се променят, но десетократно повече ще останат същите, въпреки всички поучения и знамения, ако не станат по-лоши, и съвсем лесно десетократно по-лоши, защото със сигурност, всеки човек е самолюбив и иска да е добре осигурен! Затова, съвсем естествено, всеки човек първо мисли за себе си и едва след това за другите! И за това, все пак, не може да го виниш! Не всеки може да има къща и земя, иначе Бог би трябвало да донася със всеки новороден къща и земя на света, за да отрасне в тях. Тъй като обаче, това не е така, а всички родени по-рано вече притежават всяко парче земя, което прави невъзможно новородените да притежават и една стъпка земя, то на тях в крайна сметка, не им остава да направят друго, освен да станат независими от мързеливите собственици чрез придобиване на различни знания и следователно да приемат някаква служба на богатите собственици на земята или да се

обърнат към кражбата, за да не изпаднат в нищета. Ако тогава по-добрата част от тези без дом и земя, получават само пари за услугите, и спестяват колкото може повече за старините си, тогава не намирам нищо лошо в това; и аз намирам в парите (възможност) за създаване на земя за всички дошли на тази бедна Земя без някаква собственост, за каквато някога биха могли да се надяват чрез раждане и наследяване. И съвсем открито трябва да призная, че Бог или защото е неспособен, или защото не желае да сътвори земя за всеки новороден е дал на владетелите идеята за сечене на монети, с която децата на безимотните да могат да придобиват необходимото им за живот, често по-добро от онова, в което се изразява притежаването на земя. И със сигурност, не може да е воля Божия, децата на безимотните да погиват!? Защото със сигурност, не е тяхна вина, че са родени на света със същите нужди, като децата на собствениците!

[94:19] Дори и Ти да си най-великият пророк, ходил някога по тази Земя и аз да признавам всичко, което си поучавал и още поучаваш, това аз не мога да се съглася с тази Твоя преценка относно вредата от парите! Защото, колкото вредни могат да са парите според Твоята представа, толкова и всяко друго нещо може да е вредно! Ако притежавах всички овце, волове, крави, телета, магарета, домашни птици и гълъби, и всички плодове и хляб, откраднати от времето на Давид досега в нашата страна, то аз щях да съм най-богатият човек в цял Израел! А когато нямаше пари, развратът беше същият и дори по-голям от днешния, както беше в Содом и Гомор и Вавилон!

[94:20] Аз не искам да кажа, че Ти грешиш напълно в това, което каза за парите, но къде на тази бедна Земя, има и едно нещо, с което да не е било извършвано хилядократно някакво злочестие?! Но ако Бог като цяло не осъжда такава злоупотреба,

защо би трябвало Той изведнъж да се гневи толкова и да проклина парите?!“

[94:21] **Аз** казвам: „Каквото и да обича някой, той има способност и да го хвали. Ти обичаш парите извънредно много и следователно добре знаеш как да ги хвалиш. Затова Аз няма да ти кажа нищо повече за тях, защото това което някой обича, той също знае и как да хвали! Но ти навярно ще се запознаеш с проклятието на парите в не много далечно бъдеще! – Но засега толкова за това! Пътят до Капернаум е дълъг и трябва да стигнем там преди да се стъмни и да потърсим странноприемница!“

Глава 95

[95:1] Тогава Тома пристъпи към Юда Искариот, упреквайки го, че се е осмелил да дойде при Мен със своето глупаво схващане за парите, тъй като Аз съм Самият Йехова в Дух и извършвам деяния, на които е способен само Бог!

[95:2] **Юда** му казва: „Ти все още си толкова глупав, колкото винаги си бил! Защото вярваш или на всяка приказка на старите баби, или когато ти се прииска – не вярваш на нищо! Не рядко, когато отнасяш риба на пазара, ти продаваш малката като голямата и купувачите ти се смеят в лицето! Но ти все още си такъв какъвто си бил, нито мислиш, нито пресмяташ, живеейки глупаво ден за ден по стария си навик.

[95:3] Аз съм само от няколко часа в компанията на този велик пророк и е мой истински дълг да разбера, доколкото ми е възможно, начина Му на мислене и идеята на Неговото идване! Ти вече си бил около половин година около Него и следователно трябва да Го познаваш по-добре от мен. Трябва ли аз обаче, само защото ти вече Го познаваш, да не правя усилие да Го опозная поне толкова добре, колкото ти Го познаваш?“

[95:4] **Тома** казва: „Да не мислиш да се връщаш утре в къщи и затова да се опитваш да откриеш всичко още днес!? Добре, че Господ най-после тръгна, иначе нямаше да спреш с твоите глупави пари дори до утре! Господ е прав. Проклетите пари ще ти донесат смърт, тъй като виждаш толкова много славни неща в тях! Господ със сигурност ти изясни всичко относно парите и колко много вреда могат да донесат за духовния живот на човека, но ти отдавна си по-мъдър от Самия Бог и затова можа да си сложиш короната на мъдростта дори пред Него! Но внимавай да не затънеш в мъдростта си!“

[95:5] Но какво имаш да кажеш за продажбите ми на риба?! Не продавах ли винаги пръв всичката си риба, докато ти с всичките си умни разговори трябваше все пак да си връщаш половината риба вкъщи! Аз продавах десетте големи, както и десетте малки по два гроша всяка и можех винаги да продам още пет пъти повече, ако бях занесъл толкова на пазара! И тук моята сметка беше очевидно по-добра от твоята, мислейки се за по-мъдър от Бога, все пак си един скъперник, търсещ спасението си в парите! Не давам и петак за такава мъдрост!"

[95:6] **Юда** казва, малко объркан: „Всеки говори така, както го разбира!" **Тома** казва: „Вярно. Ти разбираш това с глупостта си и затова говориш според нея! Но погледни натам, един бедняк е легнал на пътя! Дай му кесията си и ще постъпиш мъдро за първи път в живота си!"

[95:7] **Юда** казва: „По-добре да го оставя, както си е, всъщност никой никога не ми е дал нещо в пълния смисъл на думата; и затова аз няма да дам никому нищо!"

[95:8] **Тома** казва: „Това е най-похвалният кодекс, подходящ да бъде проклет до последната точка! Ти наистина не ще стигнеш далеч с нашия Спасител и Учител с тези принципи, мога да ти гарантирам! Самият Той е най-висшата щедрост, а ти скъперник, нямащ равен на себе си! Добре си подхождате!"

[95:9] **Юда** казва: „Веднъж да поработим добре с Него и Той да види как човек трябва да живее в света, ще отстъпи малко от Своята щедрост! Освен това, не е толкова трудно да живееш щедро за сметка на онези, които имат нещо и приготвят добра храна за учениците на някого! Слушай, ако аз срещна глупак като този млад домакин, тогава и аз ще бъда толкова щедър за негова сметка, колкото едва ли някой друг би могъл да бъде някога! Но нека този Иисус, който няма и един грош откакто се е родил, поддържа и се грижи за Своите многобройни ученици от своите собствени

средства, тогава ще видим колко щедър ще бъде Той и дали скоро няма да се освободи от всички тези последователи!“

[95:10] **Тома** казва: „Нищо няма да ти кажа, освен че си от дявола, защото само дяволът може да говори така, както току-що говори ти! Може да звучи така сякаш има някакъв смисъл в него, но не е така, а съвсем обратно и твоите думи са най-безсрамните на света. Огорчен съм, че ти показах пътя насам. В Сихар имаше много стотици, и все пак всички бяха нахранени от Небесата! И за няколко мига Той превърна къщата на Ирхаел в най-луксозната в града! И ти, самонадеян извън всички земни граници и най-глупав сред хората, искаш да ми покажеш, на мен, който с очите си видях Небесата отворени и безброй Божии ангели да се възкачват и да слизат, че Иисус е един беден дявол, който Се забавлява за сметка на другите!? О, ти нещастни просяко! Той, комуто принадлежат Небесата и Земята, защото Той ги е създал със Своето всемогъщество, би имал нужда от твоите или моите съкровища, че да си позволи да живее на този свят, чиито плодове Той е направил да израстват и узряват?! О, ти слепи глупецо! Иди в Сихар и се убеди сам и ще видим дали още ще говориш така глупаво!“

[95:11] Тук **Юда** с хитра усмивка казва саркастично: „Ти действително видя всичко това с очите си? Или случайно си взел назаем очи от някой вол или магаре, и с тях си видял такива необичайни гледки? Радвам се, между другото, че мъдрецът от Назарет е опознал красивата Ирхаел, за която, съвсем скоро чух да се предполага, че живее вече с шестия си съпруг, защото другите пет умрели, както се казва от нейното тяло! Там с онази красавица, Небесата може и да са стояли съвсем отворени за вас! Да, да, Ирхаел е пренесла доста хора на Небесата; защо да прави изключение за вас?! Но въпреки това аз няма да ходя до Сихар заради нея, защото се придържам към заповедите на Мойсей и не искам да имам нищо общо с такива греховни неща!“

Глава 96

[96:1] Тома не е на себе си от гняв от тези хапливи думи на Юда и почти е готов да се нахвърли върху него с цялата си енергия. Но, почти на половината път към Капернаум, **Аз** се приближавам до Тома и казвам: „Братко, докато все още Ме виждаш тих и спокоен, остани и ти такъв, какъвто можеш да виждаш Мен, ако продължиш да Ме гледаш!. Със сигурност, ако Ме видиш, че съм започнал да удрям, тогава определено можеш да скочиш и да удряш, всеки, когото хванеш! Но сега далеч няма нужда от това. Можеш да правиш каквото искаш, но нощта си остава нощ и Юда си остава Юда! Той в никакъв случай не е осъден на това като нощта, която е естествената сянка на Земята, но ако той иска да остане Юда, нека остане, но ние си оставаме такива, каквито сме! Бъдещето ще покаже докъде ще стигне със своя Юда (дух)!"

[96:2] **Тома** казва: „Но поне можеш да направиш така, Господи, че да го отстраниш от Себе Си, иначе той ще ни създава какви ли не спектакли, защото има нечестива и зла уста!"

[96:3] **Аз** казвам: „Аз не му казах да дойде и затова няма да му кажа да си иде; но ако той иска да иде там, откъдето е дошъл, ние няма да плачем за него! Но стой настрана от него, защото вие двамата няма да се разберете. Но му прости, както Аз му прощавам и сърцето ти ще се освободи!"

[96:4] **Тома** казва: „Когато нещата са за прошка от моя страна, няма проблем, защото никога не съм изпитвал злоба към него, макар винаги да съм го знаел като човек, с когото не е лесно да се разбереш, нито дори пророкът Йоан, с когото той често се караше! Но аз искрено бих бил по-щастлив, ако той не беше в нашата компания!"

[96:5] Когато наскоро бях у дома аз разказах за някои Твои дела на мои познати, които се изумиха наистина силно. Това стигна до ушите на Юда и кой би могъл да подготви умовете им по-бързо да станат Твои ученици, освен Юда? Защото учението на Йоан не го удовлетвори, понеже проповядваше само едно дълбоко покаяние, провъзгласявайки най-строгата Божия присъда за всички, които не искат да се покаят истински, поради което често ставаха скарвания между него и Йоан.

[96:6] Йоан беше цяло покаяние, а Юда – пълната противоположност! Той продължи да казва на Йоан в лицето му, че така нареченото покаяние във вретище и пепел е най-великата глупост в човешкия живот и човек трябва да се преобрази с дела, а не с вретище и пепел!

[96:7] Наистина Йоан не казваше, че истинкото покаяние зависи от вретището и пепелта, а го казваше метафорично в проповедите си, за да насърчи едно сериозно подобрение в човека, който беше станал слуга на греха. Но Юда, който искаше да знае и разбира всичко по-добре, не искаше да приеме, че човек може да поучава с притчи и метафори, а че по-скоро поучения с такова важно значение за спасението на хората трябва да се изказват с ясни и разбираеми думи!

[96:8] Според него, всички пророци били магарета, говорещи с метафори, които могат да се тълкуват по всякакъв начин; с тях те самите погубвали свещениците, царете и цялата нация! Накратко, всички били повече или по-малко магарета, понеже не мислят и не действат като него; затова мисля, че той няма да е от полза за нашата компания.“

[96:9] **Аз** казвам: „Мой скъпи Тома! Това, което Ми каза, Аз го зная от много отдавна; все пак ти казвам: Ако той иска да върви, нека върви и ако иска да остане, нека остане! Аз зная много

повече за него и дори зная какво съвсем скоро ще Ми стори; и въпреки това, ако той иска, нека остане! Защото неговата душа е един дявол, искащ да научи мъдрост от Бог, но тази склонност на тази душа ще ѝ донесе злочеста печалба! Но стига вече за това! Твърде скоро ще имаме случай да продължим! – И с това ние стигнахме стените на Капернаум и видяхме един римски стотник да бърза към нас през портите, придружаван от прокуратора Корнилий и благородника; тук има един друг болен за изцеляване.“

Глава 97. На Галилейско море (Гл.97-100)

[97:0] Матей Глава 8. Оттук, глава 8 стих 5, Матей започва да записва една съкратена версия, и описва събитията до момента, когато отивам отново на празника в Йерусалим.

[97:1] Ние тихо изминаваме оставащите стотина крачки, а като навлизаме в околностите на града, **стотникът** се приближава до Мен, умолявайки Ме: „Господи, моят слуга лежи вкъщи болен с парализа, много измъчен и неспособен да направи каквото и да е.“ *(Матей 8:6)*

[97:2] **Аз** казвам на стотника: „Аз ще дойда и ще го изцеля.“ *(Матей 8:7)*

[97:3] Но **стотникът** казва: „Господи! Не съм достоен да влезеш под покрива ми, но Ти кажи само една дума и моят слуга ще оздравее! *(Матей 8:8)* Защото виж, аз съм обикновен човек, подвластен като мнозина на по-високи управители, независимо от това, аз имам под своя власт много войници, които ми се подчиняват. И ако кажа на някого: „Направи това“, той го прави или ако му кажа да иде, той отива. И като кажа на друг слуга: „Ела“, той идва. И ако кажа на слугата си: Направи това или онова, той го веднага ще го направи! *(Матей 8:9)*

[97:4] Но на Теб самия са подчинени всички духове и Ти си Господ в цялата пълнота и на Небесата, и на Земята, и в Земята. Следователно, трябва само да намекнеш на Твоите подчинени, невидими за нас хората, и те ще изпълнят мигновено Твоята воля!“

[97:5] Този стотник Ми изложи с толкова вяра своята загриженост за болния си слуга, както поради бързото изцеляване на сина на благородния царедворец, така и поради многото убедителни истории, разказани от прокуратора, за това как Аз мога само с една дума да изцелявам отдалеч. И това го накара да дойде при Мен, когато чу, че приближавам града, както беше дошъл и царедворецът.

[97:6] Като чух думи с такава силна вяра от стотника, Аз се удивих на глас. Не заради Мен, а заради учениците и се обърнах не толкова към стотника, колкото към онези, които бяха с Мен и казах: „Истина ви казвам, нито в целия Израел не намерих толкова голяма вяра.“ *(Матей 8:10)* И казвам ви, че мнозина ще дойдат от изток и от запад и ще насядат на трапеза с Авраама, Исаака и Иакова в царството небесно, (т.е., с онези, които притежават славата на Отца) *(Матей 8:11)*. Но синовете на царството ще бъдат изхвърлени във външната тъмнина; там ще бъде плач и скърцане със зъби!“ *(Матей 8:12)*

[97:7] При това встъпление мнозина се удряха в гърдите, казвайки: „Господи, Ти ще отхвърлиш ли децата и ще сложиш ли езичниците на тяхно място?!“

[97:8] И **Аз** казвам: “Нито децата, нито езичниците! Този, който вярва и има любов в себе си, иудеин, грък или римлянин, ще бъде приет!“

[97:9] След това **Аз** се обръщам към стотника и казвам: „Иди си по пътя, ще стане както си повярвал!“

[97:10] Стотникът Ми благодари от цяло сърце, запътвайки се към дома си, виждайки там изпълнението на всичко, за което е помолил във вярата си, която беше несъмнена преди, както и след това, защото неговият слуга беше изцелен в същия час, в който Аз казах на стотника: „Иди си и както си повярвал, нека ти бъде.“ *(Матей 8:13)*

[97:11] Това знамение в самия Капернаум, заедно с предишното със сина на благородния царедворец, който беше управител на Капернаум, предизвика голямо вълнение в този град, най-вече сред римляните и гърците, които живееха там; но сред иудеите, и свещениците и книжниците, поставени там от Йерусалим за постоянно, така да се каже, то породи само раздразнение, гняв и ярост!

Глава 98

[98:1] Тъй като обикновените хора, които бяха видели знаменията, се страхуваха твърде много от свещениците и книжниците да приемат Моето учение и да Ме последват, те измислиха хитър трик и скоро донесоха няколко болни при свещениците, казвайки: „Чуйте ни, вие издигнати свещеници и книжници, които според вашето собствено свидетелство сте посветени във всички Божии тайнства! Човекът Иисус от Назарет прави чудеса, такива каквито никой човек никога не е бил способен да направи преди него и неговите слова и учението му са като огнен поток, чието всемогъщество поглъща или отнася всичко, което му противостои! Без лекарство и само със слово, подобно на бог, той изцелява всяка болест и се предполага, че дори ще възкресява мъртви само с помощта на неприкрито слово!“

[98:2] След като се убедихме сами в истината на всичко това, ни дойде наум хубава мисъл и като си мислехме за вас, ние си казахме: „Защо се чудим толкова много на това?! Нямаме ли ние свещеници и книжници, посветени във всички Божии тайнства, които със сигурност са способни, точно както Иисус да изцелят болния чрез обикновено слово, само ако поискат!“ Ние почти бяхме тръгнали да отнесем този наш болен при назарянина, но се замислихме за обрязването и завета и за това, че не искаме да се отклоняваме от него, доколкото той може да ни даде истинно всичко, от което се нуждаем физически и духовно. Но тъй като този Иисус извършва такива великолепни знамения, ние сме застрашени, освен ако не можем да му противостоим със знамения равни по мощ с неговите!

[98:3] Затова ние донесохме няколко болни с нас и бихме ви помолили, за ваше собствено и за наше добро, вие с вашата

духовна власт, която според вашето свидетелство ви е дадена направо от Бог, да поискате само чрез вашето слово да изцелите тези болни, които в действителност не са тежко болни!

[98:4] Ние ще кръстосаме през целия град с тях, изцелени от вас самите и ще славим Бога пред всеки дом и ще провъзгласяваме вашата слава с най-силен глас. Тогава назарянинът няма да намери тук голямо одобрение и накрая ще бъде принуден, така да се каже, да си иде засрамен и осмян!“

[98:5] **Свещениците и книжниците, знаейки** добре своята пълна безпомощност, за да я прикрият казват важно: „Вие, глупци. Как така ни молите за неща, които подхождат само на Бог?! Кога свещеник или книжник е правил някакво чудо?! Това може да прави само Бог и Първосвещеникът в Храма в Йерусалим, когато последният влезе в Светая Светих! Следователно отнесете вашия болен в Йерусалим. Ако направите съответните дарения (!) те са длъжни да намерят изцеление, с Божията воля, разбира се! Ако обаче, Бог не желае това, тогава вие ще трябва просто да отнесете в къщи вашия болен отново толкова болен!

[98:6] Ние наистина сме посветени в най-различните Божии тайнства, но не в Неговото могъщество, което е свято и което Той не дарява на смъртни!

[98:7] Но всеки, който като този Иисус все пак върши деяния, както чухме, дори чрез магия или с помощта на Велзевул, е чудовище на ада, най-проклетото обиталище на противника на Бога. И който смени вярата си поради неговото учение и знамения, също става такъв по отношение на Бога и Неговите служители, такъв какъвто е самият слуга на дявола! Това е най-пълната истина! Горко ви, ако отидете при Иисус, приемайки неговото учение и помощ!“

[98:8] **Тези, които занесоха болния** казват на свещениците и книжниците: „Вие всички лъжете, като говорите така! Как може той да е от дявола и слуга на Велзевул, той, който прави изключително само добро на хората, проповядвайки само любов и кротост, и търпение на учениците си, практикувайки изцяло това, което проповядва?!

[98:9] Вие самите вероятно сте от дявола, като давате за него такова свидетелство; той обаче, е от Бога, тъй като върши Божията воля, както сам той учи!

[98:10] Вие ни нарекохте глупци с право, за това, че за ваше собствено добро ви помолихме за нещо, което всички вие хилядократно сте претендирали, че сте способни да правите чрез молитва и Божието слово, но сега, когато както никога преди, стана дума да покажете вашето старо учение, вие ни наричате глупци, затова, че се отнесохме към вас според вашите думи! – О, вие, зли слуги на Велзевул! Ще ви запалим светлина, от чийто блясък вие всички ще погинете!“

Глава 99

[99:1] Чувайки такава реч от техни съмишленици по вяра, свещениците и книжниците бързо се оттеглят. Защото броят на онези, които бяха отишли при тях беше около сто, и очите им пламтяха напълно сериозно, защото хората отдавна знаеха кой стои зад иудейските свещеници и книжници, и ги мразеха повече от чума!

[99:2] Но тъй като свещениците, фарисеите и книжниците много добре осъзнаваха, че иудеите ги предизвикват едва доловимо, само за да имат по-силен аргумент срещу тях. И за да могат след това, да Ме последват съвсем решително (защото в онези дни беше дори по-трудно да си промениш вярата, отколкото днес да напуснеш католическата църква, заради реформаторската); първите сега Ме наблюдаваха отблизо, тайно замисляйки Моята гибел.

[99:3] Но прокураторът, при когото Аз сега останах в Капернаум за два дена, тайно Ми каза какво става, как сега иудейското духовенство е разгневено срещу Мен и дори тайно се стреми да отнеме живота Ми!

[99:4] **Аз** казах: „Те наистина ще постигнат злата си цел срещу Мен, но времето още не е дошло. Но за да не им давам прекалено голяма възможност за отмъщение, Аз ще ида в друг град за кратко, но ще дойда пак тук по-късно, когато гневът на тези невярващи в Бога малко поохладнее.“

[99:5] Въпреки, че прокураторът предпочиташе да остана при него завинаги, той одобри Моя план, тъй като страхът му от тези свещеници, книжници и фарисеи не беше без значение, тъй като той много добре бе запознат с изкусните тайни предателски обвинения в Рим, на които това гнездо на усойници беше способно.

[99:6] След това Аз с цялата свита от Мои последователи, напуснах на следващата сутрин извънредно гостоприемния дом на прокуратора и се отправих към дома на Симон Петър в околностите на Бетабара, където Йоан работеше преди. На влизане в обикновената, но не твърде просторна къща на Петър, снахата на Петър, едно добро и обикновено много трудолюбиво и скромно около двадесет годишно момиче, прикована на легло имаше силна треска и болки и беше много изплашена. Петър се доближи до Мен и Ме помоли да ѝ помогна. *(Матей 8:14)*

[99:7] И **Аз** веднага отидох до леглото ѝ, хванах ръката ѝ и казах: „Изправи се, малка щерко и по-добре ни приготви обяд, вместо да страдаш тук в леглото!“

[99:8] Мигновено треската я остави и момичето стана веднага и ни обслужваше с много усърдие и внимание. *(Матей 8:15)*

Глава 100

[100:1] Тук Матей идва при Мен и Ме пита дали трябва да запише също и това знамение и многото наставления и съвети, които Аз бях дал през тези два дена в дома на прокуратора.

[100:2] **Аз** казвам: „Знамението със стотника извън Капернаум и онова, което казах там, и сегашното знамение в дома на Петър, също, но пропусни изречените пред множинството думи, които не принадлежат към учението. Обаче беседите в дома на прокуратора и факта, че Аз останах при него два дена, не споменавай изобщо.

[100:3] Скоро ще дойдем още веднъж в дома на този човек, когато неговата любима дъщеря ще умре, която Аз тогава ще събудя и ще му върна. Тогава можеш да пишеш за него и за знамението по такъв начин, че да не даваш подробности относно него или мястото, иначе бихме му навредили в светски смисъл, тъй като духовенството вече го наблюдава и това ние не трябва и няма да правим.

[100:4] До следващия празник в Йерусалим Аз ще извърша много повече знамения и ще поучавам доста в този район около морето, което харесвам много и ти ще трябва да запишеш изцяло всички наставления!“

[100:5] **Матей** сега се подготвя да пише, но Йоан е доста тъжен и казва: „Но, Господи, Ти, моя най-върховна любов! Няма ли да получа още нещо за писане?“

[100:6] **Аз** казвам: „Не бъди тъжен, Мой възлюбени братко! Ти ще получиш още много неща за записване! Но Аз съм отредил за теб най-важните и най-трудните за разбиране неща!“

[100:7] **Йоан** казва: „Но знамението, което Ти яви в Кана на сина на царския служител не изглежда да е по-велико и по-важно от това, което Ти направи за стотника извън Капернаум!?“

[100:8] **Аз** казвам: „Ако мислиш така, много грешиш! Защото синът на царския служител представлява целия, изключително покварен свят и как сега му се дава помощ от разстояние чрез Моето учение и Моето духовно влияние. Слугата на стотника, обаче, представлява засега само парализирания слуга, когото изцелих и едва след това, и едно известно общество или общност в Мое име, на което, поради различни политически съображения, напълно му липсва някаква дейност, свързана с Моето учение по един или друг въпрос, поради което постепенно става неактивно и относно другите въпроси; това също е една парализа на душата, на която може да се помогне само чрез твърда вяра в Моето слово!

[100:9] Виж, Мой скъпи братко Йоане, в това се състои значителната разлика между тези две знамения! Първото представлява състоянието на душевна болест на цялото общество и ти казвам, и в един дори по-дълбок смисъл, и на целия безкрай. Второто знамение, обаче, представлява само това, което вече ти обясних. Така, че сега знаеш какво има да опишеш ти и какво Матей!“

[100:10] Но сега момичето, заедно със слугите на Петър са приготвили обяд и затова трябва веднага да се заемем с него, а после след обяд ще помогнем на Петър да хване хубава риба. Но привечер ще ни се отвори доста работа.“

[100:11] Сега хапнахме изобилните ястия достатъчни за цялата голяма компания и след това отидохме към езерото, наречено още „Морето на Галилея“, за няколко часа наловихме огромно количество най-отбрана риба, толкова много, че едва се побра в резервоарите.

[100:12] Това изплаши **Петър** предизвиквайки го да възкликне в един вид благочестиво замайване: „Аз Те моля,

Господи, да стоиш настрани от мен, защото аз се имам за голям грешник! Ти вече веднъж ме изплаши, когато все още непознат за мен, Ти дойде от никъде и ме намери да ловя риба с помощниците си! Още тогава аз разпознах Твоята Божественост, но сега аз съм дори по-уплашен, виждайки съвсем ясно Какъв си и Кой си всъщност Ти! Тогава, както и сега ние ловихме цяла нощ без да хванем нищо, така да се каже, но чрез Твоето Слово и присъствие мрежите се препълниха и опънаха с огромния улов! Това сега наистина ме изплаши, защото Ти си ...“

[100:13] **Аз** казвам: „Замълчи и не се отделяй от Мен! Защото познаваш „онзи“ сред нас! Той е и остава един предател!“

[100:14] Сега Петър замълчава, заемайки се с рибата. И тъй като се свечерява, ние се прибираме вкъщи, където изцелената снаха на Петър ни очаква с обилна вечеря. Всички сега са щастливи и в добро настроение, и Петър запява песен на възхвала, и другите се присъединяват в хор.